

NE ÉRINTS. NE FÉLTS. NE KERESS.

NE HAZUDJ

TAHEREH MAFI

GABO

TAHEREH MAFI

NE HAZUDJ

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Tahereh Mafi: Restore Me
HarperCollins Children's Books, New York, 2018

Fordította: Frei-Kovács Judit

Könyvterv: Kühne Andrea

Copyright © 2018 by Tahereh Mafi
Hungarian translation © Frei-Kovács Judit, 2018
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2018

Kiadja a GABO Könyvkiadó www.gabo.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-406-715-3

Készült a Borsodi Nyomda Ipari Kft.-ben
Felelős vezető: Pásztor Csaba igazgató

A Gabo Kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft.

Jodi Reamernek, aki mindig hitt bennem.

JULIETTE

Már nem riadok fel éjjel sikoltva. Nem vagyok rosszul a vér látványától. Nem rezzenek össze, amikor elsütök egy fegyvert.

És soha többé nem kérek bocsánatot, amiért túléltem valamit. Mégis...

Megriadok, amikor hangos csattanással kitárul az ajtó. Erőt veszek magamon, nehogy felszisszenjek, majd sarkon fordulok, és a szokás hatalmától vezérelve a félautomata pisztoly markolatához kapok, amely kilóg az oldalamra csatolt fegyvertokból.

– J! Van egy kis gond.

Kenji résnyire szűkült szemmel mered rám, csípőre teszi a kezét, a pólója szorosan feszül a mellkasán. Ez a dühös Kenji. Az aggódó Kenji. Tizenhat napja vettük át a 45-ös szektort – pontosan ennyi idő telt el, amióta kineveztem magam a Regeneráció főparancsnokának –, és eddig minden csendes. Nyugtalanítóan csendes. Minden nap rettegéssel vegyes jókedvvel kelek fel, és idegesen várom, hogy végre megérkezzenek a hírnökök az ellenséges nemzetektől, akik kérdőre vonják a tekintélyemet, majd háborút üzennek nekünk – és úgy tűnik, végül elérkezett a pillanat. Így veszek egy mély lélegzetet, megropogtatom a nyakamat, és belenézek Kenji szemébe.

– Halljuk!

A barátom összeszorítja a száját, és a mennyezetre szegezi a tekintetét.

– Szóval... Először is, tudnod kell, hogy nem az én hibám, oké? Csak segíteni akartam.

Elbizonytalanodom, és értetlenül ráncolom a homlokomat.

– Micsoda?

– Úgy értem, eddig is tudtam, hogy őseggfejsége nagy drámakirálynő, de ez azért több mint nevetséges...

– Ne haragudj, de nem értem. Miről beszélsz? – Elveszem a kezemet a pisztolyról, érzem, ahogy a testem ellazul. – Ezek szerint, nem a háborúról van szó?

– A háborúról? Micsoda? J! Te egyáltalán nem figyelsz rám?

A pasid odakint hisztériázik, és jobb lesz, ha befogod a száját, mielőtt én teszem meg.

Ingerülten kifújom a levegőt.

– Komolyan beszélsz? Már megint ez a képtelenség? Szent egek, Kenji! – Lecsatom a hátamról a pisztolytáskát, és ledobom magam mögé, az ágyra. – Ezúttal mit műveltél?

– Látod? – Kenji vádlón rám szegezi a mutatóujját. – Látod, milyen hamar ítélkezel, hercegnő? Miért feltételezed, hogy én tettem valami rosszat? Miért én? – Karba teszi a kezét, és lehalkítja a hangját. – Tudod, egy ideje már beszélni akarok veled erről, mert komolyan úgy gondolom, hogy főparancsnokként senkivel nem kivételezhetsz, de úgy tűnik... Kenji hirtelen mozdulatlaná dermed.

Megnyikordul az ajtó, és Kenji felvonja a szemöldökét; halk kattanás, és elkerekedik a szeme; fojtott mozdulat, és hirtelen egy pisztoly csöve nyomódik a tarkójához. Kenji rám mered, miközben újra meg újra azt tátogja: „pszichopata”.

A szóban forgó „pszichopata” rám kacsint onnan, ahol áll, és úgy mosolyog, mintha nem éppen pisztolyt szorítana a közös barátunk fejéhez. Sikerül elfojtanom a nevetést.

– Folytasd csak! – közli Warner, továbbra is mosolyogva. – Kérlek, fejtsd ki, hogyan vallott Juliette kudarcot vezetőként!

– Hékás! – Kenji felemeli a kezét, mintha megadná magát. – Egy szóval sem állítottam, hogy kudarcot vallott, oké? És úgy tűnik, kissé túlreagálsz a dolgot...

Warner Kenji fejére koppint a fegyverével.

– Idióta!

Kenji megfordul, és kitépi a pisztolyt Warner kezéből.

– Mi a franc bajod van, ember? Azt hittem, haverok vagyunk.

– Azok voltunk – helyesel Warner hűvösen. – Amíg hozzá nem értél a hajamhoz.

– Te kértél meg, hogy vágjam le a hajadat...

– Egy szóval sem mondtam ilyet. Arra kértelek, hogy igazítsd meg a szélét.

– És pontosan azt tettem.

– Ez – mondja Warner, és megfordul, hogy szemügyre vehessem a kárt – nem megigazítás, te kétbalkezes félnótás!

Felszisszenek. Warner haja itt-ott be van vagdosva, néhol tenyérynyi foltok világítanak.

Kenji összehúzza magát, amikor végigméri a keze munkáját, aztán megköszörüli a torkát.

– Nos... – szól, és zsebre dugja a kezét. – Azt akarom mondani... Végül is, a szépség szubjektív dolog, ember.

Warner rászegez egy újabb pisztolyt.

– Hé! – kiáltja Kenji. – Nem azért jöttem ide, hogy folyton zaklassanak!

– Rámutat Warnerre. – Nem erre fizettem be.

Warnernek villámot szór a szeme, így Kenji hátrálni kezd, majd kioson a szobából, mielőtt Warner bármi egyebet léphetne, aztán, éppen, amikor megkönnyebbülten fel-sóhajtok, bedugja a fejét az ajtón, és azt mondja:

– Amúgy szerintem tök cuki lett a frizurád.

Azzal Warner rácsapja az ajtót.

Hát, ez az én vadonatúj életem a Regeneráció főparancsnokaként. Warner még mindig a becsapott ajtót bámulja, majd kifűjja a levegőt. Látom, hogy ellazul a válla, és közben alaposan szemügyre vehetem Kenji katasztrofális művét. Warner sűrű, gyönyörű, aranyszínű haját – amely a szépsége elsődleges forrásának számított – özszevissza nyirbálták a gondatlan kezek. Kész csőd.

– Aaron! – szólok gyengéden.

Lehorgasztja a fejét.

– Gyere ide!

Megfordul, a szeme sarkából néz rám, mintha szégyenkezne valamiért.

Arrébb tolom a fegyvereket az ágyon, hogy helyet csináljak neki magam mellett. Szomorú sóhajjal leroskad a matracra.

– Borzalmasan festek – mondja csöndesen.

Mosolyogva csóválom a fejemet, és megérintem az arcát.

– Miért hagytad, hogy levágja a hajadat?

Végül felnéz rám, zöld szemében értetlenség tükröződik.

– Te mondtad, hogy töltsék vele több időt.

Felnevetek.

– Ezért megengedted, hogy Kenji levágja a hajadat?

– Nem engedtem meg, hogy *levágja* a hajamat – morgolódik. – Ez csak egy – bizonytalanul keresi a szót – bajtársi gesztus volt a részemről. A bizalom jele, amit az én katonáim annyiszor gyakorolnak egymás között. Bár... – teszi hozzá, és elfordítja a fejét. – Nem mintha bármiféle tapasztalatom lenne a barátokozás terén.

– De mi barátok vagyunk, nem igaz? – kérdezem.

Erre elmosolyodik.

– És? – unszolom. – Ez jó dolog, ugye? Lassan megtanulod, hogyan legyél kedvesebb az emberekhez.

– De én nem akarok kedves lenni az emberekhez. Nem illik hozzám.
– Szerintem tökéletesen illik hozzád – jegyzem meg. – Én imádom, amikor kedves vagy.

– Ezt csak te látod így. – Már majdnem nevet. – De a kedvesség nekem egyáltalán nem megy könnyen, szerelmem.

Türelmesnek kell lenned a fejlődésemmel kapcsolatban.

A tenyerembe veszem a kezét.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Velem tökéletesen kedves vagy.

Warner megrázza a fejét.

– Tudom, hogy megígértem, igyekszem kedvesebb lenni a barátaiddal, és továbbra sem hagyok fel a próbálkozással, de remélem, ez nem ringat abba a csalóka reménybe, hogy képes leszek véghezvinni a lehetetlent.

– Ezt hogy érted?

– Csak remélem, hogy nem okozok csalódást neked. Ha muszáj, talán valóban képes vagyok kipróbálni magamból bizonyos fokú melegséget, de tudnod kell, hogy a legkevésbé sem szeretnék úgy bánni másokkal, ahogyan veled. Ez – mondja, és kettőnk közé mutat, a levegőbe – a kivétel egy nagyon szigorú szabály alól. – A számra szegezi a tekintetét, és a nyakamhoz emeli a kezét. – Ez – mondja gyengéden – nagyon, nagyon szokatlan.

Megdermedek.

Nem lélegzem, nem beszélek, nem gondolkodom.

Még alig ért hozzám, a szívem máris hevesen kalapál, megrohannak az emlékek, hullámokban törnek rám: ahogyan rám nehezedik a teste, a bőre íze, a forró érintése, ahogyan levegőért kapkod, és a dolog, amiket csak sötétben mond nekem.

Pillangók foglalják el az ereimet, de elhessegetem őket.

Ez az egész még olyan új, az érintése, a bőre, az illata, olyan új és olyan hihetetlen...

Warner elmosolyodik, és oldalra billenti a fejét. Utánozom a mozdulatát, majd egy lágy levegővétellel elnyílik az ajka, és megmerevedek, ég a tüdőm, az ujjam bizseregve vágakozik az inge után, és azután, ami következik, amikor Warner így szól:

– Le kell borotválnom a hajamat.

Azzal elhúzódik tőlem.

Pislogok, de továbbra sem csókol meg.

– És őszintén remélem – teszi hozzá –, hogy amikor visszajövök, még mindig szeretni fogsz.

Felpattan, és elfordul tőlem, én pedig számolgatni kezdem az ujjaimon, hány férfit öltem meg eddig, és azon csodálkozom, milyen végtelenül keveset számít ez, amikor össze akarom szedni magam Warner jelenlétében.

Bólintok, amikor búcsút int, összeszedem a józan ítélőképességemet onnan, ahol elhagytam, hátrahanyagolok az ágyra, zúg a fejem a háború és a béke nehézségeitől.

Soha nem gondoltam, hogy egyszerű lesz vezetőnek lenni, de azt hiszem, ennél azért könnyebbnek hittem.

Minden pillanatban kétségek gyötörnek a döntéseimmal kapcsolatban. Dühítően meglepődöm, valahányszor egy katona követi az utasításaimat. És egyre jobban megremülök attól, hogy még rengeteg embert meg kell ölnünk – meg kell ölnöm –, amíg ez a világ elcsendesedik. Bár azt hiszem, a legjobban éppen a csönd rémít meg.

Tizenhat napja.

Beszédeket tartottam arról, mi vár ránk, a jövőre vonatkozó terveinkről. Megemlékeztünk azokról, akiket elvesztettünk a csatákban, és ígéreteket tettünk, hogy véghez visszük a változásokat. Castle, a szavához hűen, máris keményen dolgozik, igyek-

szik megoldást találni a termelés vagy az öntözés problémájára, és ami mindennél fontosabb, arra, hogyan költöztethetnénk ki a civileket a lakóköreletekből. Ám ezt a munkát csak lépésről lépésre lehet elvégezni, lassú és óvatos építkezéssel – a földért folytatott harc akár egy évszázadig is eltarthat. Azt hiszem, ezt mindannyian értjük. És ha csak a civilek miatt kellene aggódnom, nem is aggódnék annyira. De azért aggodom, mert pontosan tudom, hogy semmit nem hozhatunk helyre ezen a világon, ha az elkövetkező évtizedeket harccal kell töltenünk.

Ennek ellenére, felkészültem a harcra.

Egyáltalán nem ezt akarom, de boldogan vonulok a háborúba, ha ez kell a változáshoz. Csak azt kívánom, bárcsak egyszerű lenne. Ám jelen pillanatban a legfőbb problémám a legaggasztóbb. A háborúhoz ellenség kell, márpedig úgy tűnik, én nem találok. Amióta tizenhat nappal ezelőtt homlokon lőttem Andersont, semmiféle ellenállással nem találkoztam. Senki nem próbált meg letartóztatni. Egy másik főparancsnok sem próbálta meg átvenni a helyemet. A kontinens további 554 szektorából egyetlenegy sem akart függetlenedni, üzent háborút, vagy beszélt velem csúnyán. Senki sem tiltakozott, nem lázadtak fel az emberek. Valami különös oknál fogva a Regeneráció belement a játékba.

Belement a színlelésbe.

És ez rettenetesen nyugtalanít.

Különös patthelyzetbe kerültünk, semleges helyzetbe ragadtunk, amikor olyan el-tökélten szeretnék többet tenni. A 45ös szektor lakóiért, Észak-Amerikáért és az egész világért. Ám ez a furcsa csend mindannyiunkat kibillent az egyensúlyából. Teljesen biztosak voltunk abban, hogy Anderson halálával a többi főparancsnok felkerekedik, összeszedik csapataikat, hogy megsemmisítsenek bennünket, hogy megsemmisítsenek *engem*. Ám ehelyett a világ vezetői kinyilvánították, milyen jelentéktelennek tartanak bennünket: levegőnek néznek, ahogyan az ember ügyet sem vet egy bosszantó légyre, üvegbe zárnak, ahol szabadon zümmöghetünk, törött szárnyunkat a falakhoz csapva, amíg el nem fogy az oxigén. Hagyják, hogy a 45-ös szektor azt tegye, amit akar; beavatkozás nélkül hagyták, hogy kikiáltssuk az autonómiát, és ellenőrzésünk alá vonjuk a szektorunk infrastruktúráját. Minden más szektor – és minden más ember – úgy tesz, mintha az égvilágon semmi nem változott volna. A lázadásunk vákuumba került. Az azt követő győzelmünk pedig olyan aprócska történésnek számít, mintha nem is létezne.

Ezek az idegtépő játszmák.

Castle mindig meglátogat, és tanácsokkal lát el. Azt javasolta, hogy legyek kezdeményező. Azt mondta, ahelyett, hogy idegesen, védekezésre berendezkedve várok, nekem kell megtennem az első lépést. Előállni egy követeléssel, helyet foglalni az asztaluknál. Megkísérelni szövetségeket kötni, mielőtt támadásba lendülnék. Kapcsolatba lépni a világ másik öt főparancsnokával.

Mert lehet, hogy én beszélhetek Észak-Amerika nevében, de mi lesz a világ többi részével? Mi lesz Dél-Amerikával? Európával? Ázsiával? Afrikával? Óceániával?

Castle azt mondta, szervezzek a vezetőknek egy nemzetközi konferenciát.

Beszélgessünk.

Azt mondta, a béke legyen az elsődleges cél.

– Biztosan majd' megpusztulnak a kíváncsiságtól – mondta. –

Egy tizenhét éves lány átveszi a hatalmat Észak-Amerika fölött? Egy tinédzser vezeg Andersonnal, és kinevezi magát a kontinens vezetőjének? Ms. Ferrars! Bizonyára tudja, hogy jelen pillanatban igen nagy hatalom összpontosul a kezében.

Kovácsoljon belőle előnyt!

– Hogyan? – kérdeztem döbbenten. – Miféle hatalmam lenne?

Castle felsóhajtott.

– Minden kétséget kizáróan igen bátor a korához képest, de sajnálattal látom, hogy a fiatalságával elengedhetetlenül együtt jár a tapasztalatlanság. Megpróbálom egyszerűen felvázolni: ön emberfeletti erővel rendelkezik, a teste csaknem legyőzhetetlen, halálos az érintése, mindössze tizenhét év áll ön mögött, és egyesegyedül leszámolt ennek a nemzetnek a zsarnokával. És még kétségei vannak afelől, hogy képes lenne megfélemlíteni a világot?

Meg kellett hajolnom az érvelése előtt.

– Régi rossz szokások, Castle – mondtam csöndesen. – Természetesen igaza van.

Castle egyenesen rám szegezte a tekintetét.

– Meg kell értenie, hogy az ellenségei részéről tapasztalt egyhangú, kollektív hallgatás nem véletlen egybeesés eredménye. Biztosan kapcsolatba léptek egymással, és biztosan megegyeztek, hogy ezt a taktikát követik, mert arra várnak, hogy mi lesz a következő lépése. – Megrázta a fejét. – Arra várnak, hogy mit tesz most. És, könnyögöm, bölcsen gondolja meg!

Így hát, tanulok.

Megfogadtam a javaslatát, és három nappal ezelőtt Delalieu segítségével üzenetet küldtem, hogy kapcsolatba lépjek a Regeneráció öt másik főparancsnokával. Meghívtam őket ide, a 45-ös szektorba, egy nemzetközi találkozóra a jövő hónapban.

Mindössze tizenöt perccel azelőtt, hogy Kenji berontott a szobámba, megkaptam az első választ.

Óceánia igent mondott.

Nem tudom biztosan, hogy ez mit jelent.

WARNER

Mostanában nem vagyok önmagam.

Az igazat megvallva, már olyan régóta érzek így, hogy néha komolyan elgondolko-dom, talán soha nem is ismertem magam. Farkasszemem nézek a tükörképemmel, a hajnyíró halk zümmögése visszhangzik a fürdőszobában. Nem sok fény világítja meg a tükörképemet, de így is látom, hogy fogytam. Beesett az arcom; kerekébb lett a szemem; kiáll az arccsontom. Gyászos, de gépies mozdulatokkal megszabadulok a ha-jamtól, a hiúságom maradéka is a lábam elé hull.

Apám halott.

Lehunyt a szemem, és felkészítem magam a kellemetlen szorításra a mellka-somban, a gép még mindig duruzsol az összeszorított kezemben.

Apám halott.

Csak két hete ölték meg, kétszer homlokon lőtte az, akit szeretek. Szívességet tett azzal, hogy megölte. Bátrabb volt nálam, meghúzta a ravaszt, amit én soha nem tud-tam megtenni. Apám egy szörnyeteg volt. Rosszabbat érdemelt volna. És mégis...

Ez fáj.

Beszívom a levegőt, és kinyitom a szememet, hálás vagyok, hogy egyedül lehetek, valahogy hálás vagyok, amiért lemetszhetek valamit magamból. Valami különös ka-tarzis tölt el.

Anyám halott, gondolom, miközben végighúzom a koponyámon a villanyborot-vát. *Apám is halott*, gondolom, miközben a hajam a földre hull. Minden, ami voltam, minden, amit tettem, minden, ami vagyok az ő cselekedeteikből vagy éppen nem cse-lekvésükből formálódott.

Így most azt kérdezem magamtól: ki vagyok, ha ők már nem léteznek?

Leborotvtáltam a fejemet, lekapcsolom a gépet, ráteszem a tenyeremet a lemet-szett hiúságomra, továbbra is igyekszem megismerni a férfit, aki lettem. Öregnek és nyugtalannak érzem magam, a szívem és az eszem még a háborúban maradt. Az utol-só szavak, amelyeket az apámnak mondtam... – Szia!

Felgyorsul a szívverésem, miközben sarkon fordulok, azonnal felöltöm a hanyag-ság álcáját.

– Szia! – válaszolom, és ráveszem a végtagjaimat, hogy csillapodjanak le, miköz-ben lesöpröm a vállamról a maradék tincseket.

Juliette engem néz a hatalmas szemével, gyönyörű, és aggódik.

Eszembe jut, hogy mosolyognom kell.

– Hogy festek? Remélem, nem túl rémes.

– Aaron! – mondta csöndesen. – Jól vagy?

– Remekül – felelem, és újra a tükörbe nézek. Végigsimítok a puha, tüskés, egycentis hajamon, azon csodálkozom, miért festek a hajvágástól szigorúbbnak és hű-vösebbnek. – Bár be kell vallanom, hogy nem nagyon ismerek magamra – teszem hozzá, és megpróbálok felnevetni. A fürdőszoba közepén állok egy szál bokszeralsó-ban. Soha nem voltam még ilyen karcsú; soha nem látszottak ilyen hangsúlyosan az izmok éles körvonalai; és a testem nyersségéhez most durva haj is párosul, ami csaknem civilizálatlan külsőt kölcsönöz – és ez annyira én vagyok, hogy el kell fordí-tanom a fejemet.

Juliette most már közvetlenül előttem áll.

A csípőmre teszi a kezét, és maga felé húz; kicsit megbotlok, amikor előrelépek.

– Mit csinálsz? – kérdezem, de amikor a szemébe nézek, gyengédséget és aggodalmat látok. Valami feloldódik bennem. Ellazul a vállam, és magamhoz húzom, közben veszek egy mély lélegzetet.

– Mikor fogunk beszélni róla? – kérdezi a mellkasomhoz simulva.

– Mindenről. Arról, ami történt.

Összerezzenek.

– Aaron?

– Jól vagyok – hazudom. – Csak a hajam miatt van.

– Tudod, hogy nem erről beszélek...

Elfordítom a fejemet, bámulom a semmit. Egy pillanatig egyikünk sem szól.

Végül Juliette töri meg a csendet.

– Haragszol rám? – suttogja. – Amiért lelőttem?

Kővé dermed a testem.

Juliette-nek elkerekedik a szeme.

– Nem, nem – vágom rá sietve, és komolyan is gondolom. – Természetesen, erről szó sincs. Juliette felsóhajt.

– Nem vagyok benne biztos, hogy tisztában vagy vele, de teljesen természetes, hogy gyászolod az apádat, még akkor is, ha rettenetes ember volt. Tudod ezt? – Felpillant rám. – Nem vagy gép.

Visszanyelem a torkomat szorító gombócot, és lágyan kibontakozom az öleléséből. Arcon csókolom, és egy másodpercre elidőzőm a puha bőrnél.

– Le kell zuhanyoznom.

Juliette úgy néz ki, mint akinek összetört a szíve, és össze van zavarodva, de nem tudom, mi mást tehetnék. Nem arról van szó, hogy nem szeretek a társaságában lenni, de jelen pillanatban kétségbeesetten vágyom a magányra, és nem tudom, hol találhatnék rá.

Ezért lezuhanyozom. Fürdőket veszek. Hosszú sétákra indulok. Sokszor folyamodom ilyesféle megoldásokhoz.

Mire végül ágyba bújok, Juliette már alszik.

Meg akarom érinteni, magamhoz húzni a lágy, meleg testét, de teljesen megbénultam. Ettől a rémes félgyásztól bűnrészesnek érzem magam a sötétségben. Aggódok, hogy a szomorúságomat úgy értelmeznék, hogy helyeslem apám választásait – a puszta létezését –, és ebben a tekintetben egyáltalán nem akarok okot adni a félreértésre, ezért nem vallhatom be, hogy gyászolom, hogy a legkevésbé is érdekel annak a szörnyszülőttnek az elvesztése, aki felnevelt. És mivel képtelen vagyok egészséges cselekvésre, jéggé dermedek, mint egy érző kő az apám halála által kijelölt út szélén.

„Mérget vagy rám? Amiért lelőttem?” Gyűlöltem őt.

Olyan heves gyűlöletet éreztem iránta, amit azóta sem tapasztaltam. De azóta rájöttem, hogy az őszinte utálat tüze nem éghet a szeretet oxigénje nélkül. Nem bánthatok, és nem gyűlölhetek annyira, ha valaki érdektelen a számomra.

És mindig is ez, az apám iránti viszonzatlan szeretetem, volt a gyenge pontom. Ezért fekszem most itt, fulladozva a bánatban, amelyről soha nem beszélhetek, miközben a sajnálat felemészti a szívemet.

Árva lettem.

– Aaron? – suttogja Juliette, és visszazökkenek a jelenbe.

– Igen, szerelmem?

Álmosan oldalra fordul, és a fejével megböki a karomat. Minden szomorúságom ellenére elmosolyodok, amikor felemelem, hogy helyet csináljak neki mellettem. Fürgőn betölti az űrt, a nyakamba fúrja a fejét, és az egyik karját átveti a derekamra. Lehunyom a szemem, mintha imádkoznák. A szívem újra dobogni kezd.

– Hiányzol – mondja, olyan halkán, hogy alig értem.
– Itt vagyok – felelem, és gyengéden megérintem az arcát. – Itt vagyok melletted, szerelmem.

De Juliette megrázza a fejét. Hiába húzom még közelebb magamhoz, még elalvás közben is csak rázza a fejét.

Arra gondolok, hogy talán nem is téved.

JULIETTE

Ma reggel egyedül reggelizek – egyedül, de nem magányosan. Az étkező tele van ismerős arcokkal, mindannyian igyekszünk pótolni valamit: alvást, munkát, félig befejezett beszélgetéseket. Az itteni energiaszint mindig az elfogyasztott koffein mennyiségétől függ, és jelen pillanatban meglehetősen csöndes a hely.

Brendan, aki egész reggel ugyanazt a kávé dédelgeti, észrevesz, is integet. Vissza-intek, ő az egyetlen közülünk, akinek valójában nincs szüksége koffeinre; a különleges adottsága, amellyel képes elektromos energiát termelni, egyúttal úgy működik a teste számára, mint egy tartalékgenerátor. Maga a megtestesült áradás. Mintha a tejfölszőke haja és a jeges kék szeme is sajátos energiát sugározna, még a terem túlsó végéből is. Lassan kezdem azt hinni, hogy Brendan főként a Winston iránti szolidaritásból tartja fenn a látszatot a kávé csészével, aki valószínűleg nem élné túl koffein nélkül, ők ketten mostanában elválaszthatatlanok – még akkor is, ha Winston időnként neheztel Brendanre a természetes derűlátása miatt.

Sok mindenben mentek át együtt. Ahogyan mindannyian.

Brendan és Winston Aliával ülnek egy asztalnál, aki előtt nyitva fekszik a vázlatfüzete. Kétség sem fér hozzá, hogy valami új és lenyűgöző dolgot tervez, ami a segítségünkre lehet a csatákban. Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy megmozduljak, máskülönben biztosan csatlakoznék hozzájuk; ehelyett azonban az asztalra könyökölök, megtámasztom az államot, így nézegetem a barátaim arcát, és előnt a hála. Ám a Brendan és Winston arcán látható hegek olyan időbe repítenek vissza, amelyre nem szívesen emlékszem – abba az időbe, amikor azt hittük, elveszítjük őket. Amikor két másik társunkat el is veszítettük. És hirtelen a gondolataim túl komornak bizonyulnak a reggelhez. Ezért elkapom a tekintetemet. Dobolni kezdek az ujjammal az asztalon.

Úgy volt, hogy Kenjivel reggelizem – így kezdődnek a munkanapjaink –, ezért nem vettem magamnak tányért. Ám, sajnálatos módon, késik, nekem pedig korog a gyomrom. A teremben mindenki a habkönnyű palacsintát falatozza, ami mennyieien néz ki. Minden étel ínycsiklandó: a mini kancsóban aranyló juharszirup; a halmokban gőzölgő reggeli sült krumpli; a kis tálkákban felszolgált, frissen vágott gyümölcs. Ha más előnyünk nem is származott belőle, azzal, hogy megöltük Andersont, és átvettük a 45-ös szektort, legalább sokkal finomabb reggelik közül választhatunk. Bár az hiszem, mi vagyunk az egyetlenek, akik értékelik a minőségbeli javulást.

Warner soha nem reggelizik velünk. Soha nem hagyja abba a munkát, még azért sem, hogy egyen. A reggeli csak egy újabb társas esemény a számára, így általában Delalieu-val kettesben fogyasztja el, bár nem vagyok benne biztos, hogy valamit is eszik. Úgy tűnik, Warner egyáltalán nem lel élvezetet az evésben. Számára az étel csak üzemanyag – szükséges és legnagyobbbrészt idegesítő –, amelyre a testének szüksége van ahhoz, hogy működjön. Egyszer, mialatt ebédidőben belefeledkeztünk valami papírmunkába, kivettem elé a tányérra egy csokis kekszet, csak hogy megnézzem, mi történik. Warner felpillantott rám, majd vissza, a munkájára, elsuttogott egy „köszönöm”-öt, majd késsel és villával elfogyasztotta a kekszet. Nem úgy tűnt, mintha ízlene neki. Mondanom sem kell, hogy ez a tulajdonsága szöges ellentétben áll Kenjivel, aki imád enni, és később elárulta nekem, hogy miközben nézte, ahogy Warner eszi azt a kekszet, sírhatnékja támadt.

És ha már Kenjiről van szó, kissé különös, hogy nem jön, és lassan kezdek aggódni. Éppen harmadjára akarom megnézni az időt, amikor hirtelen felbukkan az asztalom mellett Adam, aki meglehetősen nyugtalannak tűnik.

– Szia! – köszönök, kissé túl hangosan. – Mi a helyzet?

Adam és én beszéltünk már ugyan néhányszor az elmúlt két hétben, de mindig véletlenül. Elég annyi hozzá, hogy Adamnek meglehetősen szokatlan érzés lehet szándékosan elém állni, és ezen annyira meglepődöm, hogy alig veszem észre, ami olyan szembeötlő: rémesen néz ki.

Nyúzott. Zilált. Többről van szó, mint hogy kicsit kimerült. Az igazat megvallva, ha nem ismerném jobban, azt hinném, sírt. De remélem, nem a kudarcot vallott kapcsolatunk miatt.

Mégis, a régi berögződés azonnal működésbe lép, és múltba vesző húrokat pendít meg a szívemben.

Egyszerre szólalunk meg:

– Jól vagy? – kérdezem.

– Castle beszélni akar veled – mondja.

– Castle téged küldött el értem? – hökkenek meg, és azonnal megfeledek az érzelmekről.

Adam megvonja a vállát:

– Azt hiszem, éppen a megfelelő pillanatban sétáltam el a szobája előtt.

– Értem. – Megpróbálok mosolyogni. Castle próbálja elsimítani a dolgot Adam és köztem; nem szereti a feszültséget. – Azt mondta, most azonnal látni szeretne?

– Igen – feleli Adam, és zsebre dugja a kezét. – Most rögtön.

– Rendben – felelem, de az egész helyzet olyan kínos. Adam csak áll ott, amíg összeszedem a holmimat, és legszívesebben közölném vele, hogy menjen el, és ne bámuljon, hogy ez az egész olyan fura, hiszen évezredekkel ezelőtt szakítottunk, és a kapcsolatunk is olyan fura volt, mert ő tette furává, de ekkor rádöbbenek, hogy nem engem bámul. A padlóra szegezi a tekintetét, mintha odaragadt volna, belefeledekve a gondolataiba.

– Jól vagy? – kérdezem ismét, ezúttal gyengédebben.

Adam riadtan felkapja a fejét.

– Tessék? Micsoda? Ó, igen, remekül vagyok. Nem tudod, hogy... – Megköszörüli a torkát, és körülnéz az étkezőben. – Nem tudod véletlenül...

– Mit?

Adam hintázni kezd a talpán, és továbbra is a reggelizőket nézegeti.

– Warner soha nem jön le reggelizni, ugye?

Felvonom a szemöldökömet.

– Warnert keresed?

– Micsoda? Nem. Csak gondolkodom. Soha nincs itt. Tudtad ezt? Elég különös.

Értetlenül meredek rá.

Nem szól semmit.

– Azért nem olyan különös – mondom lassan, Adam arcát fürkészve. – Warnernek nincs ideje arra, hogy velünk reggelizzen. Folyton dolgozik.

– Ó! – szól Adam, mintha a szó teljesen lesújtotta volna. – Ez rémes.

– Valóban? – kérdezem, és borúsan ráncolom a homlokomat. De úgy tűnik, Adam meg sem hallja, amit mondok. Odakiált

Jamesnek, aki félretolja a reggelizőtálcáját, aztán az étkező közepén találkoznak, és együtt távoznak.

Fogalmam sincs, mit csinálnak egész nap. Még soha nem kérdeztem.

Kenji távollétének rejtélye azonnal megoldódik, amint bekukkantok Castle ajtaján: mindketten itt vannak, valamin törik a fejüket.

Az udvariasság kedvéért kopogok a nyitott ajtón.

– Üdv! Látni akart?

– Igen, igen, Ms. Ferrars – feleli buzgón Castle. Felpattan a székéről, és betessékel. – Kérem, foglaljon helyet! És ha megtenné, hogy becsukja az ajtót – mondja, és a hátam mögé mutat.

Azonnal elfog a nyugtalanság.

Bizonytalanul belépek Castle hevenyészett irodájába, és Kenjire pillantok, akinek az üres arca egyáltalán nem segít eloszlatni a félelmeimet.

– Mi történt? – kérdezem, aztán Kenjihez fordulok: – Miért nem jöttél le reggelizni?

Castle int, hogy üljek le.

Úgy teszek.

– Ms. Ferrars! – szól. – Kapott híreket Óceániából?

– Tessék?

– A válaszüzenet. Megkapta az első kedvező válaszüzenetét, nem igaz?

– De – mondom lassan. – De erről még senkinek nem kellene tudnia. Kenjinek is reggeli közben akartam elmesélni...

– Mindenki tudja – szakít félbe Castle. – Mr. Warner biztosan tudja. És Delalieu hadnagy is.

– Micsoda? – Kenjire pillantok, aki megvonja a vállát. – Hogy lehetséges ez?

– Ms. Ferrars, nyilvánvaló, hogy minden levelezését követik.

Elkerekedik a szemem.

– Micsoda?

Castle ingerülten legyint.

– Minden az időzítésen múlik, ezért ha lenne olyan szíves, én...

– Miféle időzítésen? – kérdezem idegesen. – Hogyan segíthetnék önnek, ha azt sem tudom, miről beszél?

Castle két ujjával összecsípi az orrnyerjét.

– Kenji! – szól hirtelen. – Magunkra hagynál bennünket?

– Persze. – Kenji felpattan, és mókásan tiszteleg, majd elindul az ajtó felé.

– Várj! – szólok utána, és megragadom a karját. – Mi folyik itt?

– Fogalmam sincs, kölyök. – Kenji felnevet, és lerázza magáról a kezemet. – Nekem nem emiatt a beszélgetés miatt fáj a fejem.

Castle azért hívott ide, hogy a tehenekről beszéljünk. – Tehenekről?

– Igen, tudod – mondja, és felvonja az egyik szemöldökét. – Marhákról. Megkért, hogy végezzek felderítést több száz hektáros területen, amely kívül esik a Regeneráció radarjain. Rengeteg tehenet találtam.

– Ez izgalmas.

– Valóban az. – Kenjinek felragyog a szeme. – A metán miatt egészen könnyű felkutatni őket. Az ember elcsodálkozik, miért nem tettek semmit, hogy...

– Metán? – kérdezem zavartan. – Az nem egy gáz?

– Látom, nem sok mindent tudsz a tehéntrágyáról.

Erre inkább nem mondok semmit.

– Szóval, azért nem jöttél reggelizni, mert tehénkakit kerestél?

– Nagyjából.

– Nos, ez legalább magyarázatot ad a szagra.

Eltart egy pillanatig, amíg Kenjinek leesik a tantusz, de amikor megérti a poént, a mutatóujjával finoman megkopogtatja a homlokomat.

– Ugye, tudod, hogy egyenesen a pokolba kerülsz?

Szélesen elmosolyodom.

– Később találkozunk? Még hátravan a reggeli sétánk.

Kenji felmordul.

– Ugyan már! – nógatom. – Ezúttal mókás lesz, megígérem.

– Ja, nagyon mókás. – Kenji forgatja a szemét, majd elfordul tőlem, és újra két ujjal szalutál Castle-nek. – Később találkozunk, uram.

Castle ragyogó mosollyal az arcán biccent neki.

Eltart egy percig, amíg Kenji végül kilép az ajtón, és becsukja maga mögött, de amint ez megtörténik, Castle arca teljesen megváltozik. Nyoma sincs a könnyed mosolynak és a buzgó tekintetnek. Most, hogy kettesben maradtunk, kissé megtörtnek látszik, és jóval komolyabbnak. Talán rémültnek.

És azonnal a tárgyra tér.

– Mi állt abban az üzenetben, amikor megérkezett? Szerepelt benne valami emlékeztető részlet?

– Nem – felelem elgondolkodva. – Nem tudom. De ha figyelik a levelezésemet, nem kellene tudnia a választ?

– Természetesen, nem. Ugyanis, nem én figyelem a leveleket.

– Akkor, kicsoda? Talán Warner?

Castle rám néz.

– Ms. Ferrars! Van valami egészen szokatlan ebben az üzenetben. – Egy pillanatra habozik. – Különösen, hogy ez az első, és eddig egyetlen válasz.

– Oké – mondom zavartan. – És mi olyan szokatlan benne?

Castle a kezét tanulmányozza. Aztán a falat.

– Mit tud Óceániáról?

– Nagyon keveset.

– Mégis milyen keveset?

Megvonom a vállamat.

– Meg tudom mutatni a térképen.

– És nem járt még ott?

– Komolyan kérdezi? – mordulok fel, és hitetlenkedve rámeredek. – Természetesen, nem. Nem jártam sehol, nem emlékszik? A szüleim kivettek az iskolából. Keresztülnyomtak a rendszeren, és végül bezártak egy elmeegógyintézetbe.

Castle vesz egy mély lélegzetet. Lehunyja a szemét, majd csöndesen azt mondja:

– Volt bármilyen különös abban az üzenetben, amelyet Óceánia főparancsnokától kaptam?

– Nem – felelem. – Nem igazán.

– Nem igazán?

– Talán kicsit informális volt. De nem hinném, hogy ez...

– Informális? Ezt hogy érti?

A levegőbe meredek, megpróbálok visszaemlékezni.

– Nagyon rövid üzenet volt. Mindössze annyi állt benne, hogy „alig várom, hogy láthassam”, de aláírás nélkül.

– Alig várom, hogy láthassam? – Castle hirtelen zavartnak tűnik.

Bólintok.

– Nem alig várom, hogy megismerhessem, hanem alig várom, hogy láthassam.

Újra bólintok.

– Mint mondtam, kissé közvetlen a hangnem, de legalább udvarias. És úgy hiszem, a körülmények tekintetében ez jó jelnek számít.

Castle gondterhelten felsóhajt, miközben megfordul a széken. Most összekulcsolja a kezét az álla alatt. A profilja éles vonásait figyelem, amikor végül csendesén megszólal:

– Ms. Ferrars! Mennyit mesélt önnek Mr. Warner Regenerációról?

WARNER

Egyedül ülök a konferenciateremben, és elgondolkodva végigsimítok az új frizurámon, amikor Delalieu megérkezik. Egy kávé kocsit húz maga után, és látom azt a jellegzetes, szelíd és reszketeg mosolyt, amire mindig számíthatok. Mostanában többet dolgozunk, mint valaha; szerencsére, soha nincs időnk megbeszélni a közelmúltban történt kellemetlen eseményeket, és kétlem, hogy valaha is lesz.

És ezért örökké hálás leszek.

Ez egy biztonságos hely a számomra Delalieu-vel, ahol úgy tehetek, mintha alig változott volna az életem.

Továbbra is parancsnok vagyok, és a 45-ös szektor katonáinak vezetője; továbbra is az a kötelességem, hogy megszervezzem és vezesse azokat, akik segítenek majd nekünk szembeszállni a Regeneráció megmaradt erőivel. És ezzel a szereppel felelőség is jár. Rengeteg átszervezésre van szükség, mielőtt összehangolnánk a következő lépéseinket, és Delalieu nélkülözhetetlenül fontos ezekhez a törekvésekhez.

– Jó reggelt, uram!

Biccentek, miközben mindkettőnknek tölt egy kávé. Delalieu hadnagy, így nem kellene reggelente kitöltenie magának a kávéját, de jobban szeretjük, ha kettesben lehetünk.

Belekortyolok a fekete italba – nemrégiben tanultam meg élvezni a keserű ízét –, és hátradőlök a székemen. – Határidők?

Delalieu megköszörüli a torkát.

– Igen, uram. – Sietősen megfordítja a csészét a csészealjban, így kilöttyen egy kevés kávé. – Ma reggel meglehetősen sok van, uram.

Kérdőn ránézek.

– Az új parancsnoki központ építése jól halad. Azt várják tőlünk, hogy az elkövetkező két hétben minden apró részletet befejezzünk, de a hálószobáknak holnapra beköltözhetőnek kell lenniük.

– Jó. – Az új csapatom, Juliette felügyelete alatt, már sok embert foglal magába, így számos osztályt kell irányítanunk, és Castle kivételével, aki kapott egy apró irodát az emeleten, eddig mindannyian az én személyes edzőtermemet használták központi főhadiszállásnak. És bár ez kezdetben praktikus elképzelésnek tűnt, az edzőtermemet kizárólag a személyes lakosztályomon keresztül lehet megközelíteni, és most, hogy az emberei szabadon élnek a bázison, gyakran bejelentés nélkül ki-be mászkálnak a szobáimban.

És mondanom sem kell, hogy ez az örületbe kerget.

– És mi van még?

Delalieu rápillant a listájára, és azt mondja:

– Végül sikerült megszereznünk az apja aktáit, uram. Ennyi időre volt szükség, hogy megtaláljuk, és helyreállítsuk a nagy részét, de a szobájában hagytam a dobozokat, hogy kinyithassa őket a szabadidejében. Arra gondoltam – Delalieu megköszörüli a torkát –, talán szívesen átnézné a megmaradt személyes jellegű iratait, mielőtt az új főparancsnokunkhoz kerülnének.

Súlyos, hűvös rettegés önt el.

– Attól tartok, elég sok anyagról van szó – folytatja Delalieu. – Az összes mindennapi papírmunkája. Minden beszámoló, amit valaha írt. Még néhány személyes jellegű naplóbejegyzését is sikerült azonosítanunk. – Delalieu elbizonytalanodik. Aztán, olyan hangon, melyet egyedül én tudok megfejtetni, hozzáteszi: – Remélem, hogy ezek a jegyzetek valamiképpen a hasznára válnak.

Felemelem a fejemet, és belenézek Delalieu szemébe. Aggodalmat látok.

– Köszönöm – mondom csöndesen. – Már majdnem elfelejtettem.

Kínos csönd telepedik ránk, egy pillanatra egyikünk sem tudja, mit mondjon. Még mindig nem beszéltünk az apám haláláról. Delalieu vejének haláláról. A halott lánya, vagyis az anyám borzalmas férjéről. Soha nem hozzuk szóba a tényt, hogy Delalieu a nagyapám. Hogy apából már csak ő maradt nekem ezen a világon.

Egyáltalán nem szoktunk ilyesmiről beszélni.

Ezért Delalieu kissé vontatott, természetellenes hangon megpróbálja újra felvenni a beszélgetés fonalát.

– Biztos vagyok benne, hogy már hallott róla, uram, hogy Óceánia részt kíván venni a találkozón, melyet az új főparancsnokunk...

Bólintok.

– Ám a többiek – folytatja, ezúttal már árad belőle a szó – nem válaszolnak, amíg nem beszélnek önnel, uram.

Ennek hallatán alig észrevehetően elkerekedik a szemem.

– Mindannyian... – Delalieu ismét megköszörüli a torkát. – Mint tudja, mindannyian régi barátai a családnak, ezért...

– Igen – suttogom. – Persze.

Elkapom a tekintetemet, a falra meredek. Nyugtalanul összeszorítom az állkapcsomat. Titokban számítottam erre. De két hét hallgatás után végül kezdtem abban reménykedni, hogy továbbra is süketnek tettetik magukat. Nem jelentkezett apám egyetlen régi barátja sem, senki nem nyilvánította részvétét, nem kaptam fehér rózsákat vagy táviratokat. Régen napi levelezésben álltunk, ám most nem érkezett semmi azoktól a családoktól, akiket gyerekkoromban jól ismertem, és már azt hittem, kegyesen és boldogan, hogy végleg elszigetelődtem tőlük.

De úgy tűnik, nem ez a helyzet.

Úgy tűnik, az árulás nem elég súlyos bűn ahhoz, hogy békén hagyjanak. Úgy tűnik, az apám naponta küldött hírnökei hiába számoltak be „a kísérlettel kapcsolatos groteszk megszállottságomról”, ez sem volt elég, hogy kizárjanak a csoportból. Apám imádott hangosan panaszkodni, imádta megosztani a régi barátaival a számtalan dolgot, amit megvetett vagy helytelenített bennem, azokkal az emberekkel, akik még élnek, és személyesen ismerték. És minden áldott nap megalázott mások előtt. Az egész világomat, a gondolataimat és az érzéseimet is olyan jelentéktelennek állította be. Szánalmasnak. És minden áldott nap számoltam a bejövő leveleimet, mert ezek a régi barátok terjengős sorokban könyörögtek, hogy lássam az „okot”, így hívták. Hogy emlékezzek rá, ki vagyok. Hogy ne hozzam kellemetlen helyzetbe a családomat. Hogy hallgassak az apámra. Hogy nőjek fel végre, legyek férfi, és ne siránkozzak a beteg anyám miatt.

Nem, ezek a kötelékek túl szorosnak bizonyulnak.

Lehunytam a szemem, hogy elhessegessem az arcokat, a gyermekkorom emlékeit, és közlöm:

– Mondd meg nekik, hogy majd tartjuk a kapcsolatot!

– Erre nem lesz szükség, uram.

– Tessék?

– Ibrahim gyerekei már úton vannak.

Olyan gyorsan történik: hirtelen megbénulnak a végtagjaim.

– Hogy érted ezt? – kérdezem, alig sikerül megőriznem a nyugalمامat. – „Úton” hova? Ide?

Delalieu bólint.

Elönt a forróság, olyan hirtelen, hogy észre sem veszem, hogy felálltam, amíg meg nem kell kapaszkodnom az asztal szélében.

– Hogy merészelik? – kérdezem, kétségbeesetten próbálok kapaszkodni az önuralmamba. – Ezzel teljességgel semmibe vesznek. .. Hogy mindenre feljogosítva érzik magukat...

– Igen, uram. Megértem, uram – mondja Delalieu, aki ismét rémültnek látszik. – Csak, mint tudja, ez a szokás a főparancsnokok családjai között. Hagyomány. Ha viszszautasítom őket, azt nyílt ellenségességnek vették volna, és a főparancsnok asszony azt az utasítást adta, hogy amennyire lehet, legyen diplomatikus, ezért úgy gondoltam... Nagyon sajnálom, uram!

– Ő nem tudja, kikkel van dolga – jegyzem meg élesen. – Ezek az emberek nem ismerik a diplomáciát. Az új főparancsnokunknak talán erről nincs tudomása, de – folytatom inkább felzaklatva, mint mérgesen – te igazán tudhatnád. Még a háború is megérné, hogy ezt elkerülhessük.

Nem nézek fel, nem akarom látni az arcát, amikor remegő hangon azt mondja:

– Rettenetesen sajnálom, uram.

Valóban régi hagyományról volt szó.

A szabadon utazgatás joga olyan gyakorlatnak számít, amely réges-régóta működik. A főparancsnoki családokat mindig szívesen látták egymás földjén, nem kellett hozzá meghívás. Amíg a mozgalom és a gyerekek is fiatalok voltak, a családjaink szorosán összetartottak. És most ezek a családok – és a gyerekeik – uralkodnak a világban.

Sokáig ebből állt az életem. Keddenként játékdélután Európában, péntekenként vacsora Dél-Amerikában. És a szüléink elmebetegek voltak. Mindannyian.

Csak olyan barátaim voltak, akik még az enyémnél is örültebb családban éltek. Soha többé nem akarok találkozni velük.

És mégis...

Szent egek! Figyelmeztetnem kell Juliette-et.

– Ami a civilek ügyét illeti – folytatja a mondandóját Delalieu –, értekeztem Castle-lel a kéréséről, uram, hogyan lehetne őket a leghatékonyabban kiköltöztetni a lakókörletekből...

Ám a reggeli megbeszélésünk további része homályba vész. Amikor végül sikerül kiszabadulnom Delalieu árnyékából, egyenesen visszamegyek a lakosztályomba. Juliette ilyenkor általában itt van, és remélem, hogy még elcsípem, hogy figyelmeztethetem, mielőtt késő lenne.

Ám út közben feltartóztatnak.

– Ó! Ööö... Szia!

Zavartan felnézek, és megtorpanok. Enyhén elkerekedik a szemem.

– Kent – mondom halkan.

Elég egy gyors pillantást vetnem rá, hogy tudjam, nincs jól. Az igazat megvallva, rémesen fest. Soványabb, mint valaha; fekete karikák éktelenkednek a szeme alatt. Teljesen ki van merülve.

Azon tűnődöm, vajon ő is ilyennek lát-e.

– Arra gondoltam – hebegi, de nem néz a szemembe, elgyötört az arca. – Megköszörüli a torkát. – Én csak azon tűnődtem... – Újra megköszörüli a torkát. – Azon tűnődtem, hogy beszélhetnéke veled.

Összeszorul a mellkasom. Egy pillanatig csak meredek rá, végigmérem a megfeszült vállát, a kócos haját és a tövig rágott körmeit. Észreveszi, hogy bámulom, és gyorsan zsebre dugja a kezét. Nehezebb esik a szemembe nézni.

– Persze, beszéljessünk! – sikerül kiböknöm.

Kent bólint.

Lassan kifújom a levegőt. Egy szót sem beszélünk azóta, hogy majdnem három héttel ezelőtt megtudtam, testvérek vagyunk. Azt reméltem, hogy annak az estének az

érzelmi viharai elültek, ahogyan mindenki remélte, de olyan sok minden történt azóta. És még nem volt lehetőségünk újra feltépni azt a sebet.

– Beszéljessünk!

Kent nyel egyet. A padlót bámulja.

Hirtelen sürgető késztetést érzek, hogy feltegyem a kérdést, amely mindkettőnket nyugtalanít:

– Jól vagy?

Döbenten felkapja a fejét. Kék szeme elkerekedik, kipirosodott és vérekes. Az ádámcsutkája liftezik a torkában.

– Fogalmam sincs, ki mással beszélhetnék erről – suttogja. – Nem ismerek senki mást, aki megérthetné...

Mert én hirtelen valóban megértem.

Amikor könnybe lábad a szeme az érzésektől; amikor reszketni kezd a válla, pedig megpróbálja tartani magát...

Érzem, hogy én is elgyengülök.

– Persze – mondom, magamat is meglepve. – Gyere velem!

JULIETTE

Újabb hideg nap köszöntött ránk, ezüstösen csillogó romok és hófödte rothadás vesz körül. Minden reggel azzal a reménnyel ébredek, hogy legalább valami halvány napsugarat láthatok, de a levegő könyörtelenül a húsunkba mélyeszi éhes fogait. Végül sikerült magunk mögött hagyni a tél legkeményebb időszakát, ám még ezekben a kora márciusi hetekben is embertelenül hideg az idő. összehúdom a kabátomat a nyakam körül, és belefúrom az állam.

Kenjivel szokásunkká vált, hogy reggelente sétálunk egyet a 45-ös szektor ellenőrizetlen területein. Különös, egyszersmind felszabadító érzés a friss levegőn sétálni. Különös, mert nem hagyhatom el a bázist egy kisebb egység nélkül, amely a védelmemet biztosítja, és felszabadító, mert most ismerkedhetek meg először a területtel. Még soha nem volt lehetőségem nyugodtan végigsétálni az épületek között, nem láthattam a saját szememmel, hogy tulajdonképpen mi is történt ezzel a világgal.

És most szabadon kószálhatok...

Legalábbis, majdnem szabadon.

Hátrapillantok a vállam fölött a hat katonára, akik minden mozdulatunkat követik, szorosan magukhoz szorítják a gépfegyvereiket, miközben feszesen lépkednek. Egyelőre, senki nem tudja igazán, hogyan viszonyuljon hozzám. Anderson egészen másfajta rendszert működtetett főparancsnokként – soha nem fedte fel az arcát senki előtt, kivéve, akiket meg akart ölni, és nem utazott sehova a Főparancsnoki Őrezred nélkül. De nekem egyikre vonatkozóan sincsenek szabályaim, amíg el nem döntöm, pontosan hogyan is szeretnék kormányozni, ezért most új helyzetbe kerültem.

Óvják minden lépésemet, amint kiteszem a lábamat a bázisról.

Megpróbáltam elmagyarázni, hogy nincs szükségem védelemre – igyekeztem mindenkit emlékeztetni a szó szerinti értelemben vett halálos érintésemre, a természetfeletti erőmre, a funkcionális legyőzhetetlenségemre. ..

„De nagyon hasznos lenne a katonák számára – mondta Warner –, ha legalább fenntartanád a látszatot. Mi, katonák, szabályok, szigorú napirend és folyamatos fegyelem szerint élünk, és szükségünk van egy olyan rendszerre, amelyre mindig támaszkodhatunk. Tedd meg ezt értük! Nem változtathatunk meg mindent egyszerre, szerelmem. Mindenkit összezavarnánk.” Szóval, itt vagyok.

És követnek.

Az utóbbi néhány hétben Warner lett az állandó tanácsadóm. Minden áldott nap tanít azokról a dolgokról, amelyeket az apja tett, és amelyekért személyesen ő felel. Megszámlálhatatlan tevékenység van, amelyet Warnernek naponta el kell végeznie csak azért, hogy irányítsa ezt a szektort – nem is szólva arról a bizarr (és végtelennek látszó) listáról, amelyen azok a dolgok szerepelnek, amelyek az én feladataim lennének, ha irányítani akarom ezt a kontinenst.

Hazudnék, ha azt mondanám, időnként nem érzem lehetetlen vállalkozásnak.

Mindössze egy napom volt, amikor fellelegezhettem és élvezhettem a felszabadító megkönnyebbülést, hogy megszabadultunk Andersontól, és visszaszereztük a 45-ös szektort. Egy napom volt arra, hogy aludjak, mosolyogjak, megengedjem magamnak azt a luxust, hogy egy jobb világról ábrándozzak.

Aztán a második nap végén a nyugtalannak tűnő Delalieu-t találtam az ajtó előtt.

Rettenetesen kétségbeesettnek tűnt.

– Főparancsnok asszony! – mondta, és örült mosoly bujkált a szája szegletében. – El tudom képzelni, milyen elfoglalt lehet mostanában. Olyan sok a tennivaló. – Lesütötte a szemét, és tördelte a kezét. – De attól tartok, ez... Azt hiszem...

– Mi történt? – kérdeztem. – Valami baj van?

– Nos, nem akartam ezzel zavarni, hiszen olyan sok mindenben ment keresztül, és szüksége volt egy kis időre, hogy mindenhez hozzászokjon. ..

A falat bámulta.

Vártam.

– Bocsásson meg! – folytatta Delalieu. – Csak arról van szó, hogy már majdnem harminchat óra telt el, amióta átvette az irányítást a kontinens felett, és még egyszer sem kereste fel a lakását – hadarta. – Máris annyi levelet kapott, hogy már nem tudom hova tenni őket...

– Micsoda?

Delalieu megdermedt. Végül belenézett a szemembe.

– Hogy érti azt, hogy a lakásomat? Van lakásom?

Delalieu döbbenten pislogott.

– Természetesen, asszonyom. A főparancsnoknak a kontinens minden szektorában van saját lakása. Egy egész szárnyat tartunk fent kizárólag az irodái számára. Itt szállt meg a néhai Anderson főparancsnok, amikor ellátogatott a bázisunkra. És mivel a világon mindenki tudja, hogy ön a 45-ös szektort jelölte ki állandó szálláshelyéül, ide küldenek minden levelet, legyen az papír alapú vagy digitális. Minden reggel ide érkeznek a katonai értesülések, és az összes többi szektor vezetője ide küldi a napi beszámolóját...

– Ezt nem mondhatja komolyan – jegyeztem meg döbbenten.

– A lehető legkomolyabban beszélek, asszonyom. – Delalieu teljesen elkeseredettnek látszott. – És aggódom amiatt, hogy milyen üzeneteket küld majd, ha nem ismeri a korai időszak leveleit. – Elkapta a tekintetét. – Bocsásson meg! Nem állt szándékomban túllépni a hatáskörömet. Én csak... Tudom, hogy szeretné megpróbálni erősíteni a nemzetközi kapcsolatait, de aggódom amiatt, hogy milyen következményekkel járhat, ha hátat fordít a sok kontinentális egyezségnek...

– Ugyan, Delalieu, szó sincs ilyesmiről. Köszönöm! – mondtam szédülten. – Köszönöm, hogy mindezt a tudomásomra hozta. Igazán. .. Hálás vagyok a közbelépéséért. Fogalmam sem volt... – A homlokomra szorítottam a kezemet. – Talán holnap reggel? Csatlakozna hozzám a reggeli sétám után? Megmutatná, hol van ez a bizonyos főhadiszállás?

– Természetesen – felelte Delalieu, és finoman meghajtotta a fejét. – Örömömmre szolgálna, főparancsnok asszony.

– Köszönöm, hadnagy.

– Szívesen, asszonyom. – Olyan megkönnyebbültnek látszott. – Legyen kellemes estéje!

Kábultan sétáltam tovább, és amikor elköszöntem tőle, megbotlottam a saját lábamban.

Nem sok minden változott azóta.

Csoszog a cipőm a betonon, és összeakad a lábam, miközben visszarángatom magam a jelenbe. Teszek egy jóval határozottabb lépést, és átkarolom magam az újabb, csípős szellőkés ellen. Kenji aggódva rám pillant. Ránézek, de valójában nem látom. Valahová a háta mögé réved a tekintetem, de nem figyelek semmit. Á gondolataim folytatják a maguk útját, kavarnak az időben, akár a szél.

– Jól vagy, kölyök?

Felkapom a fejemet, és oldalvást Kenjire sandítok.

– Igen, jól.

– Nagyon meggyőző...

Végül sikerül mosolyognom, és borúsan ráncolnom az arcomat – egyszerre.

– Szóval – szól Kenji, és kifújja a levegőt. – Miről akart veled beszélni Castle?

Elfordulok, azonnal ideges leszek.

– Nem tudom. Castle olyan furcsa mostanában.

Ez felkelti Kenji érdeklődését. Castle olyan, mintha az apja lenne – és egészen biztos vagyok benne, hogy ha ő dönthetett volna, Castle-t választotta volna helyettem ezért egészen nyilvánvaló, hogy kihez húz a szíve, amikor azt kérdezi: – Ezt hogy érted? Milyen értelemben „furcsa”? Ma reggel még teljesen jól volt.

Megvonom a vállamat.

– Hirtelen üldözési mániája lett – közlöm. – És mondott valamit Warnerről, ami egyszerűen... – Inkább elhallgatok, és megrázom a fejemet. – Nem is tudom.

Kenji megáll.

– Várj csak! Mégis mit mondott Warnerről?

Újra megvonom a vállamat, még mindig ingerült vagyok.

– Azt hiszi, hogy Warner elhallgat előlem bizonyos dolgokat. Vagy ha nem is elhallgat, de Castle azt sugallja, hogy sok mindent nem tudok róla. De nem értettem, ha ő olyan sokat tud Warnerről, miért nem mondja el nekem. Castle meg előadta, hogy „ezt Mr. Warnernek kell elmondania”, bla-bla. – Forгатom a szememet. – Alapjában véve arra akarta felhívni a figyelmemet, milyen különös, hogy olyan keveset tudok Warner múltjáról. De ez nem egészen igaz – folytatom, és Kenjire nézek. – Csomó mindent tudok Warner múltjáról.

– Például?

– Például, nem is tudom. Sokat mesélt az anyukájáról.

Kenji felnevet.

– Szart se tudsz az anyukájáról.

– De, igen.

– Ugyan, J.! Még a hölgy nevét sem tudod.

Erre elbizonytalanodom. Kutatni kezdek az agyamban, hiszen Warner biztosan említette...

De nem jutok sok mindenre.

Felpillantok Kenjire, és olyan kicsinek érzem magam.

– Leilának hívták – közli Kenji. – Leila Warnernek. De én is csak Castle kutatásaiból tudom. Az Omega Ponton minden fontosabb személyről voltak aktáink. Azt azonban nem tudtam, hogy olyan képessége van, ami megbetegíti. Ezt Anderson gondosan elhallgatta – mondja elgondolkodva.

– Ó! – Mindössze ennyit sikerül kiböknöm.

– Szóval, szerinted ezért olyan furcsa Castle? – kérdezi Kenji. – Mert, igen helyesen, rámutatott, hogy semmit sem tudsz a pasid életéről?

– Ne légy undok! – mondom csöndesen. – Azért egy-két dolgot tudok.

De az igazat megvallva, az valóban nem sok minden.

Castle érzékeny pontra tapintott ma reggel. Hazudnék, ha azt mondanám, nem szoktam azon morfondírozni, milyen lehetett Warner élete, mielőtt megismertem. Ha őszinte akarok lenni, nagyon gyakran gondolok arra a napra – arra a borzalmas napra – abban a szép kék házban Sycamore-ban, a házra, ahol Anderson mellkasba lőtt.

Kettesben voltunk – csak én és Anderson.

Soha nem meséltem el Warnernek, mit mondott akkor az apja, de ez nem azt jelenti, hogy elfelejtettem. Inkább igyekszem nem foglalkozni vele, meggyőzni magam, hogy Anderson csak játszott velem, össze akart zavarni, hogy kizökkentsen. De akárhányszor játszom le újra a fejemben azt a beszélgetést – mert kétségbeesetten igyek-

szem megszabadulni tőle –, képtelen vagyok feloldani az érzést, hogy talán – csak talán – nem volt minden szava színjáték. Talán Anderson az igazat mondta.

Még mindig látom magam előtt, ahogy mosolygott. Még hallom a vidáman csengő hangját. Élvezte a helyzetet, hogy gyötörhet.

„És azt elmondta neked, hányán akartak a 45-ös szektor élére kerülni? Hány kiválasztott közül kellett választanunk? Hiszen csak tizennyolc éves volt! Elmondta, mit kellett tennie, hogy bebizonyítsa, érdemes a feladatra?”

Zakatolni kezd a szívem, amikor eszembe jut az emlék, lehunyom a szemem, összeszorul a mellkasom...

„Elmondta, mit vártam el tőle, hogy kiérdekelje ezt a posztot?” Nem.

„Azt gyanítom, ezt a részt nem említette, igazam van? Fogadok, hogy a múltjának ezt a részét nem akarta megosztani veled.”

Nem.

Nem osztotta meg. És én soha nem kérdeztem.

Azt hiszem, nem is akarom tudni.

„Ne aggódj! – mondta végül Anderson. – Nem fogom elárulni. Legjobb, ha hagyom, hogy ő maga világosítsa fel a részletekről.”

És erre ma reggel ugyanezt kellett hallanom Castle-től:

– Nem, Ms. Ferrars! – mondta, és nem volt hajlandó a szemembe nézni. – Nem az én dolgom, hogy elmondjam. Mr. Warnernek kell elmesélnie az élete történéseit, nem nekem.

– Nem értem – jegyeztem meg idegesen. – Miért lett ez hirtelen ilyen fontos? Miért érdekes annyira Warner múltja? És mégis mi köze ennek Óceánia üzenetéhez?

– Warner ismeri a többi főparancsnokot – felelte Castle. – Ismeri a családjukat. Tudja, hogyan működik a Regeneráció belülről. És még mindig rengeteg információt kell megosztania önnel. – Castle megrázta a fejét. – Óceánia válaszüzenete azon egyszerű oknál fogva olyan mélységesen szokatlan, hogy ez az egyedüli válaszüzenet. Egészen biztos vagyok benne, hogy ezeknek a vezetőknek a lépései nemcsak összehangoltak, de szándékosak is, és kezdek egyre jobban aggódni, hogy valójában egy egészen más üzenettel állunk szemben, amelyet még mindig igyekszem megfejteni.

Ekkor éreztem, ahogy emelkedni kezd a testhőmérsékletem, és megfeszült az állkapcsom, mert éktelen haragra gerjedtem.

– De éppen maga mondta, hogy vegyem fel a kapcsolatot a többi főparancsnokkal! A maga ötlete volt! Erre, most halálra rémül, mert valaki válaszolt? Akkor, miért...

És ekkor hirtelen megértettem.

A hangom ellágyult, amikor döbbentem azt mondtam:

– Szent ég! Úgy gondolta, hogy semmiféle üzenetet nem kapok, igaz?

Castle nyelt egyet, de nem szólt semmit.

– Soha nem is gondolta, hogy válaszolni fognak, nem igaz? – kérdeztem elvékonyodó hangon.

– Ms. Ferrars! Meg kell értenie...

– Miért játszadozik velem, Castle? – Ökölbe szorult a kezem. – Mit művel?

– Nem játszadozom önnel – hadarta Castle. – Én csak... Azt hittem – folytatta hevesen gesztikulálva. – Ez csak egy gyakorlat volt. Egy kísérlet...

Forró szikrák égették a szememet. Összeszorult a torkom a dühtől, lüktetett a gerincemben. Éreztem, ahogy egyre nagyobbra duzzad bennem, és minden tőlem telhetőt meg kellett tennem, hogy kordában tarthassam.

– Többé senkinek nem vagyok a kísérleti egere – mondtam. – És tudnom kell, mi a fene folyik itt.

– Beszélne kell Mr. Warnerrel – közölte Castle. – Ő majd mindent megmagyaráz. Még olyan sok mindent meg kell tudnia erről a világról meg a Regenerációról, és nem vesztegethetjük az időt. – Belenézett a szemembe. – Fel kell készülnie arra, ami következik. Többet kell tudnia, mégpedig most azonnal. Mielőtt elfajulnak a dolgok.

Elfordítottam a fejemet, remegett a kezem a felgyülemlett energiától. Égető késztetést éreztem, hogy összetörjek valamit.

Bármit. Ehelyett azonban csak annyit mondtam:

– Ez baromság, Castle.

Castle úgy nézett ki, mint a világ legszomorúbb embere. – Tudom.

Azóta hasogat a fejem.

Ezért cseppet sem javít a hangulatomon, amikor Kenji a vállamba bök, visszazökent a jelenbe, és azt mondja:

– Már elmondtam, de még egyszer elismétlem: a kettőtök kapcsolata igen furcsa.

– Nem, ez nem igaz – tiltakozom duzzogva.

– De, igen – közli Kenji, aztán elindul előre, megemeli a képzeletbeli kalapját, miközben távolodik, és egyedül maradok az elhagyatott utcákon.

Utána hajítom a cipőmet.

Nem járok sikerrel, mert Kenji elkapja a levegőben. Most engem vár, tíz lépéssel lehet előttem, a kezében tartja a teniszcipőmet, miközben esetlenül fél lábon ugrándozom felé. Nem kell hátrafordulnom, hogy tudjam, a katonák eszetlenül vigyorognak a hátam mögött. Elég vicces vagyok főparancsnoknak, miért ne nevetnének?

Már több mint két hét telt el, és még mindig elveszettnek érzem magam.

Bénultnak.

Nem vagyok rá büszke, hogy képtelen vagyok összerakni a képet, nem vagyok rá büszke, hogy – mint kiderült – nem bizonyultam elég okosnak, gyorsnak vagy ravasznak, hogy irányítsam ezt a világot. Nem vagyok rá büszke, hogy gyenge pillanataimban, amikor végigveszem, mi mindent kellene megtennem egyetlen nap, csodálattal gondolok arra, hogy Anderson milyen összeszedett volt. Milyen nagy tudású. Milyen végtelenül tehetséges.

Nem vagyok rá büszke, hogy ilyesmiket gondolok.

Vagy, hogy a hajnal legcsöndesebb, legmagányosabb óráiban, amikor éberem fekszem Anderson fia mellett, halálosan gyöttrődöm, és azt kívánom, bárcsak Anderson feltámadna, és visszavenné tőlem a terheket, amelyet elloptam tőle.

És megint ez a gondolat, újra és újra:

Hogy talán hibát követtem el.

– Halló! Föld hívja hercegnőt!

Zavartan felkapom a fejemet. Ma gyakran a gondolataimba mélyedek.

– Mondtál valamit?

Kenji a fejét csóválja, és visszaadja a cipőmet. Igyekszem felvenni, amikor azt mondja:

– Azért vettél rá, hogy ezen a ronda, fagyott trágyadombon kószáljak, hogy aztán levegőnek nézz?

Felvonom az egyik szemöldökömet.

Erre ő mindkettőt felvonja, és várakozva rám mered.

– Mi a pálya, J? Mert ez – kérdezi, és az arcom felé int – leköröz minden furcsaságot, amit Castle arcán véltél felfedezni ma reggel – felszegi a fejét, és őszinte aggodalmat látok a szemében, amikor hozzáteszi: – Szóval, mi folyik itt?

Felsóhajtok, és az egész testem beleremeg.

„Beszélne kell Mr. Warnerrel. Ő majd mindent megmagyaráz.” De Mr. Warner nem a kommunikációs készségéről híres. Képtelen csevegni. És nem árul el magáról

részleteket. Nem mond semmi személyeset. Tudom, hogy szeret – minden együtt töltött pillanatban érzem, milyen fontos vagyok a számára –, mégis csak homályos információkat árul el az életéről. Olyan, mint egy páncélterem, ahova csak néha nyerek belépést, és gyakran tűnődöm, vajon mennyit tudhatok meg róla. És ez néha megijeszt.

– Én csak... Nem is tudom – mondom végül. – Tényleg nagyon fáradt vagyok. Sok minden jár a fejemben.

– Nehéz éjszakád volt?

Felnézek Kenjire, eltakarom a szememet a hűvös napfény elől.

– Tudod, már nincs időm aludni – vallom be. – Minden nap hajnali négykor kelek, és még így sem rágtam át magam a múlt heti leveleken. Örület, nem?

Kenji meglepve rám sandít.

– És minden áldott nap egymillió dolgot kell jóváhagynom. Jóváhagyni ezt, aláírni azt. És még csak nem is nagy dolgokról van szó. Ostobaságokról, mint... – Előveszek a zsebemből egy összegyűrt lapot, és megrázom a levegőben. – Mint ez a képtelenség: a 418-as szektor szeretné három perccel meghosszabbítani a katonák ebédidőjét, és ehhez szükségük van a jóváhagyásomra. Három perccel? Kit érdekel?

Kenji igyekszik elfojtani a mosolygását, és zsebre dugja a kezét.

– Minden nap. Egész nap. Nem csinálhatok semmi „igazi” dolgot. Azt gondoltam, nagy dolgokat viszek majd véghez. Azt hittem, képes leszek, mondjuk, egyesíteni a szektorokat, békét teremteni, vagy ilyesmit, erre egész nap mást sem csinálok, mint megpróbálom elkerülni Delalieu-t, aki folyton a nyomomban van, mert alá kell írnom valamit. És ez még csak a papírmunka.

Most már nem tudom abbahagyni, árad belőlem a szó, végül bevallók Kenjinek mindent, amit érzek, és amit soha nem mondhatok el Warnernek, mert félek, hogy csalódást okozok neki. Ez igazán felszabadító, de hirtelen veszélyesnek is érzem. Mintha senkinek sem szabadna elárulnom, hogy így érzek, még Kenjinek sem.

Ezért elbizonytalanodom, valami jelre várok.

Kenji nem néz rám, de úgy tűnik, figyel. Oldalra billenti a fejét, finoman mosolyog, és végül így szól:

– Ennyi az egész?

Hevesen megrázom a fejemet, megkönnyebbülök, és hálás vagyok, amiért folytathatom a panaszkodást.

– És folyton mindent fel kell jegyeznem. Jelentéseket kell kérnem, jelentéseket kell olvasnom, és jelentéseket kell iktatnom. A miénken kívül ötszázötvennégy szektor van Észak-Amerikában. Ötszázötvennégy! – ismétlem, és Kenjire meredek. – Ez azt jelenti, hogy minden áldott nap ötszázötvennégy jelentést kell elolvasnom.

Kenji rezzenéstelen arccal bámul rám.

– Ötszázötvennégyet!

Karba teszi a kezét.

– Egy jelentés tízoldalas!

– Ajjaj!

– Elárulhatok egy titkot? – kérdezem.

– Ne kímélj!

– Ez a munka kész szívás.

Ekkor Kenji hangosan felnevet. De továbbra sem mond semmit.

– Mi az? – faggatom. – Mit gondolsz?

Összekócolja a hajamat, és azt mondja:

– Jaj, J?!

Elrántom a fejemet.

– Csak ennyi? Mindössze egy „Jaj, J!”-t érdemiek?

Kenji megvonja a vállát.

– Mi az?

– Én csak... Nem is tudom – mondja kissé megszelídülve. – Azt hitted, hogy ez majd... Könnyű lesz?

– Nem – felelem csendesén. – Csak azt hittem, hogy ennél azért jobb lesz.

– Hogyhogy „jobb”?

– Gondolom, azt hittem, hogy... Menőbb?

– Például, hogy mostanra már megölsz egy rakás rosszfiút? Hogy egy huszárvágással megúszod az egész politikát? Egyszerűen megölöd Andersont, és hirtelen – Bum! – kitör a világbéke?

És most képtelen vagyok a szemébe nézni, mert hazudok, amikor a fogamat csikorgatva azt sziszegem:

– Természetesen nem. Nem gondoltam, hogy ilyen lesz.

Kenji felsóhajt.

– Tudod, ezért aggodalmaskodik folyton Castle. Az Omega Ponton mindig az volt a lényeg, hogy megfontoltan cselekedjünk, és felkészültek legyünk. Kivárjuk a megfelelő pillanatot. Ismerjük az erősségeinket és a gyengeségeinket is. Sok mindent elértünk, de mindig tudtuk – Castle mindig azt mondta –, nem szabad kiiktatnunk Andersont, amíg nem vagyunk készek átvenni az irányítást. Ezért nem öltem meg, amikor lehetőségem volt rá. Még akkor sem, amikor félig már halott volt, és egyenesen előttem állt.

– Egy pillanatra elhallgat. – Nem az volt a megfelelő pillanat.

– Szóval, szerinted hibát követtem el?

Kenji borúsán ráncolja a homlokát. Elfordítja a fejét, majd újra rám néz, és halványan elmosolyodik.

– Szerintem te nagyszerű vagy.

– De szerinted hibát követtem el.

Lassan, elgyötörtén megvonja a vállát.

– Nem mondtam ilyet. Csak úgy gondolom, hogy kicsit több gyakorlatra van szükséged. Gondolom, az elmeógyógyintézet nem készített fel erre a felfordulásra.

Összehúrom a szememet, és rámeredek.

Kenji felnevet.

– Ide hallgass! Ügyesen bánsz az emberekkel. Jól beszélsz. De ez a feladat sok pápímunkával jár, amihez társul egy rakás baromság is. Rengeteg szépelgés. Rengeteg seggnyalás. Úgy értem, mit próbálunk most csinálni? Megpróbálunk higgadtak maradni. Igaz?

Megpróbáljuk átvenni az irányítást, de anélkül, hogy teljes anarchiát okoznánk. Jelen pillanatban megpróbáljuk elkerülni a háborút. Igaz?

Nem válaszolok elég gyorsan, ezért megint vállba bök.

– Igaz? – kérdezi újra. – Nem ez a cél? Fenntartani a békét? Diplomáciával próbálkozni, mielőtt elkezdenénk vihart kavarni a biliben?

– Igen, igaz – vágom rá. – Így van. Megelőzni a háborút. Elkerülni a nézeteltéréseket. Szépelegni.

– Rendben – nyugtázza Kenji, és elfordítja a fejét. – Akkor össze kell szedned magad, kölyök. Mert mi lesz, ha már az elején elveszíted a fonalat? A Regeneráció élve megesz. És éppen ezt akarják. Az igazat megvallva, talán éppen ezt várják, hogy te magad felszámold nekik ezt a kócerájt. Ezért nem hagyhatod, hogy ezt lássák. Nem mutathatod a gyengeségeidet.

Rámeredek, hirtelen megrémülök.

Átkarolja a vállamat.

– Nem lehetsz ennyire kiborulva. Egy kis papírmunka miatt. – Megrázza a fejét. – Most mindenki téged figyel. Mindenki azt várja, mi lesz a következő lépés. Vagy háborúba indulunk a többi szektor ellen. – A pokolba is! Az egész világ ellen! –, vagy sikerül higgadtnak maradnunk és tárgyalni. Ezért lazítanod kell. Csak nyugi!

Nem tudom, mit mondjak.

Mert az a helyzet, hogy igaza van. Úgy összecsaptak a fejem fölött a hullámok, hogy azt sem tudom, hol kezdjem. Még érettségim sincs. És egyszerre egy egész élet során elsajátítható tudással kellene rendelkeznem a nemzetközi kapcsolatok terén?

Warner erre az életre termett. Minden, amit tesz, ahogyan a levegőt veszi...

Vezetőnek született.

De én?

Belém hasít a gondolat: *Mégis mi a fészkes fenébe vágtam a fejszémet?*

Mégis miből gondoltam, hogy képes vagyok irányítani egy egész kontinenst? Hogyan engedhettem meg magamnak, hogy azt képzeljem, a puszta természetfeletti képességem, miszerint ölni tudok a bőrömmel, együtt jár a politika összetett tudományának megértésével? Ökölbe szorítom a kezem – *fájdalom, éles fájdalom* – ahogy a körmöm a húsomba vág.

Mit gondoltam, hogyan irányítják az emberek a világot? Tényleg úgy képzeltem, hogy ez egyszerű lesz? Hogy felügyelhetem egy társadalom szövetét a barátom hálószobájának kényelméből?

Csak most kezdem megérteni ennek az embereknek a finom, tekervényesen szőtt pókhálóját, a pozíciókat és a hivatallal járó hatalmat. Azt mondtam, felkészültem a kihívásra. Én, egy tizenhét éves senki, akinek alig van némi élettapasztalata; önként jelentkeztem erre a posztra. És most – tulajdonképpen egyik napról a másikra – folytatnom kell a játékot. És fogalmam sincs, mit csinállok.

És ha nem tanulom meg, hogyan kezeljem ezeket a kapcsolatokat? Ha nem sikerül legalább úgy tennem, mintha a leghalványabb fogalmam lenne róla, hogyan fogok kormányozni? A világ olyan könnyen összezúzhat.

És néha nem vagyok benne biztos, hogy élve megúszom ezt az egészet.

WARNER

– Hogy van James?

Én vagyok az, aki végül megtöri a csendet. Különös érzés. Számomra új.

Kent válaszul bólint, le sem veszi a szemét a kezéről, melyet összekulcsol maga előtt. A tetőn vagyunk, beton és hideg vesz körül bennünket, egymás mellett ücsörgünk egy csöndes sarokban, ahova időnként el szoktam bújni. Innen az egész szektort látni lehet. A távolban ott az óceán. A nap lomhán kapaszkodik felfelé az égbolton. Civilek mászkálnak fel és alá, akár valami játék katonák.

– Jól van – feleli Kent. Feszült a hangja. Csak egy póló van rajta, de úgy tűnik, nem zavarja a farkasordító hideg. Vesz egy mély lélegzetet. – Úgy értem, remekül van. Nagyszerűen.

Bólintok.

Kent felnéz, majd idegesen felnevet, és elkapja a tekintetét.

– Ez örület, nem igaz? Lehet, hogy elment az eszünk?

– Nem tudom.

Kent ököllel a lábába üt, majd hangosan kifújja a levegőt.

– Tudod, ezt még soha nem mondtam el neked. – Felemeli a fejét, de továbbra sem néz rám. – Aznap este. Nem mondtam, de szeretném, ha tudnád, hogy sokat jelentett nekem. Amit mondtál.

Elnézek a távolba.

Valójában teljesen lehetetlen vállalkozás bocsánatot kérni valakitől, amiért meg akartuk ölni. Azért megpróbáltam. Elmondtam neki, hogy megértettem akkor. A fájdalmát. A dühét. A cselekedeteit. Elmondtam, hogy neki úgy sikerült túlélnie az apánk nevelését, hogy sokkal jobb ember lett belőle, mint én.

– Komolyan gondoltam – mondom most.

Kent idegesen a szájához ütögeti az öklét, majd megköszörüli a torkát.

– Tudod, én is sajnálom. – Rekedt a hangja. – Minden szörnyen összekuszálódott, és most kész zűrzavar az egész.

– Igen – ismerem el.

– És most mit csinálunk? – Kent végül felém fordul, de még most sem vagyok kész a szemébe nézni. – Hogy fogunk mindent helyrehozni? Helyre lehet ezt egyáltalán hozni? Szerinted nem túl késő?

Végigsimítok az újonnan lenyírt hajamon.

– Nem tudom – mondom alig hallhatóan. – De én szeretném helyrehozni.

– Tényleg?

Bólintok.

Kent bólogatni kezd.

– Még nem készültem fel rá, hogy elmondjam Jamesnek. Meglepődöm, és kissé elbizonytalanodom.

– Ó!

– Nem miattad – teszi hozzá sietve Kent. – Nem miattad aggódom. Azzal, hogy el kell magyaráznom, ki vagy te, valami sokkal bonyolultabb dolgot kell elmagyaráznom. És nem tudom, hogy mondjam el neki, hogy az apja egy szörnyeteg volt. Tényleg úgy gondoltam, hogy soha nem kell megtudnia.

Erre felkapom a fejemet.

– James nem tudja? Semmit nem tud?

Kent megrázza a fejét.

– Olyan kicsi volt, amikor anyánk meghalt, és mindig sikerült elküldeném valahova, amikor apánk a közelben volt. Azt hiszi, a szüleink meghaltak egy repülőgépszerencsétlenségben.

– Ez igazán megható – hallom a saját hangomat. – Nagylelkű gesztus volt tőled.

Hallom, ahogy Kentnek elcsuklik a hangja, amikor azt mondja:

– Egek! Miért csapok ekkora felhajtást körülötte? Miért törődök ennyire vele?

– Nem tudom – ismerem el, és megrázom a fejemet. – Én is ugyanezzel a gonddal küzdök.

– Tényleg?

Bólintok.

Kent a tenyerébe temeti az arcát.

– Ez a srác teljesen kikészít bennünket, pajtás.

– Igen.

Hallom, hogy Kent szipog egy-kettőt, megkísérli kordában tartani az érzéseit, de én így is irigylem, amiért képes megnyílni előttem. A kabátom belső zsebéből előveszek egy zsebkendőt, és odanyújtom neki.

– Kösz! – mondja szárazon.

Megint bólintok.

– Mondd csak, mi történt a hajaddal?

Olyan váratlanul ér a kérdés, hogy kis híján összerezzenek. Megfordul a fejemben, hogy elmesélem Kentnek az egész történetet, de tartok tőle, hogy megkérdezi, miért engedtem, hogy Kenji hozzányúljon a hajamhoz, és akkor el kell magyaráznom, hogy Juliette ezerszer megkért, legyek barátságosabb azzal az idiótával. És azt hiszem, Juliette egyelőre még nem biztonságos téma a számunkra. Így inkább csak annyit mondok:

– Egy kis baleset.

Kent felvonja a szemöldökét, és felnevet:

– Persze...

Meglepve ránézek.

– Tudod, nincs ezzel semmi baj – mondja.

– Mármint mivel?

Kent kihúzza magát, és belebámul a napfénybe. Kezdem felfedezni az arcán apám vonásait. Az saját vonásaimat.

– Veled és Juliette-tel – feleli.

Megdermedek.

Kent rám pillant.

– Komolyan. Semmi gond.

Képtelen vagyok megállni, és döbbenten közlöm vele:

– Nem vagyok benne biztos, hogy én a helyedben így gondolnám.

Kent elmosolyodik, de szomorúnak látszik.

– A végén már igazi bunkó voltam vele. Gondolom, csak azt kaptam, amit megérdemeltem. De valójában nem róla szólt ez az egész. Neki nem is volt hozzá köze. – Rám pillant a szeme sarkából. – Az igazat megvallva egy ideje már úgy érzem, mintha fuldokolnék. Boldogtalan voltam, és ideges, aztán... – Megvonja a vállát, és elfordul. – Komolyan mondom, amikor rájöttem, hogy a testvérem vagy, majdnem belehaltam.

Meglepve pislogok.

– Igen – erősíti meg Kent, felnevet, és a fejét csóválja. – Tudom, hogy ez most már furcsán hangzik, de akkor egyszerűen... Nem is tudom, pajtás. Úgy gondoltam, hogy egy szociopata vagy. Úgy aggódtam, hogy megtudod, rokonok vagyunk, aztán... Nem is tudom, azt hittem, megpróbálsz majd végezni velem, vagy ilyesmi.

Elbizonytalanodik, és rám néz.

Vár.

Csak ekkor jövök rá – és ezen újra meglepődöm –, azt várja, hogy tiltakozzak. Hogy azt mondjam, nem így volt.

De meg tudom érteni az aggodalmait. Ezért azt mondom:

– Nos. Azért egyszer megpróbáltalak megölni, nem igaz?

Kentnek elkerekedik a szeme.

– Ez még túl korai, pajtás. Ez az egész szarság még egyáltalán nem vicces.

Elfordítom a fejemet, és megjegyzem:

– Nem vicceltem.

Érzem, hogy Kent engem néz, az arcomat fürkészi, feltételezem, megpróbál valami logikát találni bennem vagy a szavaimban. Talán mindkettőben. De nehéz rájönni, mi jár a fejében. Igazán zavaró, ha valaki olyan természetfeletti képességgel rendelkezik, amelynek segítségével pontosan felismeri mások érzéseit, kivéve az övét. Ettől kicsit bizonytalan leszek a társaságában. Mintha elveszíteném a látásomat.

Végül Kent felsóhajt.

Úgy tűnik, átmentem a vizsgán.

– Mindenesetre – szól, és most kissé bizonytalannak hangzik –, abban az egyben egészen biztos voltam, hogy utánam fogsz jönni. És csak arra tudtam gondolni, ha én meghalok, James is meghal. Tudod, neki én jelentem az egész világot. Ha megölsz, őt is megölsz.

– Kent a kezét bámulja. – Éjszakánként nem tudtam aludni. Nem volt étvágyam. Keztem elveszíteni az eszemet. Egyszerűen nem tudtam kezelni... Ezentúl velünk fogsz élni? Aztán ez az egész Juliette-tel. .. Én csak... Nem is tudom. – Hangosan és reszketegen felsóhajt.

– Egy seggfej voltam. Rajta vezettem le a feszültséget. Mindenért őt hibáztattam. Amiért hátat fordított az egyetlen dolognak, amit biztosnak gondoltam az életemben. De valójában az én hibám. Az én terhem. És még sok mocsoktól kell megszabadulnom – közli végül.

– Nehezen boldogulok azokkal az emberekkel, akik elhagynak.

Egy pillanatra megrendültén hallgatok.

Soha nem hittem, hogy Kent képes összetett gondolkodásra. Az én képességem, amellyel észlelni tudom az érzéseket, és az övé, amellyel képes kioltani a természetfölötti adottságokat, különös párost alkot – végül mindig arra a következtetésre jutok, hogy nincsenek se gondolatai, se érzései. De végül kiderült, hogy érzelmileg jóval árnyaltabb, mint hittem. És ennek hangot is ad.

De különös nézni, ahogy valaki, akivel közös DNS-állományon osztozom, ilyen szabadon beszél. Hogy hangosan vall a félelmeiről és a hiányosságairól. Túl sok, mint egyenesen a napba nézni. El kell kapnom a tekintetemet.

Végül csak annyit mondok:

– Megértem.

Kent megköszörüli a torkát.

– Hát, igen. Gondolom, csak annyit akartam mondani, hogy Juliette-nek igaza volt. Végül elmentünk egymás mellett. Ez az egész – mutat kettőnkre – sok mindenre rányitotta a szememet. És igaza volt. Mindig olyan elkeseredetten vágytam valamire, valamiféle szeretetre, odaadásra, vagy valamire. Nem tudom – mondja, és megrázza a fejét. – Gondolom, szerettem volna azt hinni, hogy Juliette-nek és nekem van valamink, ami valójában nem volt. Akkor, egészen máshol jártam. A francot! Egészen más ember voltam. De most már tudom, mi az igazán fontos.

Kérdőn ránézek.

– A családom – mondja, és belenéz a szemembe. – Nekem már csak ez a fontos.

JULIETTE

Lassan viasszasétálunk a bázisra.

Nem sietek megkeresni Warnert, mert valószínűleg nehéz és feszült beszélgetésnek nézünk elébe, ezért ráérősen lépkedek. Kerülgetem a háborús törmelékeket, elsetálok az épületek romjai mellett, miközben hátunk mögött hagyjuk az ellenőrizetlen területet, az egykori város mocskos maradványait. Mindig sajnálom, amikor a sétánk a vége felé közeledik, nosztalgikusérzések töltönek el az egyforma családi házak, a sövénykerítések, az apró, bedeszkázott ajtajú boltok és a régi, elhagyatott bankok és épületek láttán, amelyek a gyommal benőtt utak mellett sorakoznak. Szeretném megtalálni a módját, hogyan lehetne mindent visszaállítani.

Veszek egy mély lélegzetet, és élvezem, ahogy a csípős, jeges levegő égeti a tüdőmet. Körülölel a szél, húz és tol, táncra perdít, és a levegőbe repíti a hajamat, én pedig nekitámaszkodom, beleveszek, és kinyitom a számat, hogy belélegezzem. Éppen elmosolyodnék, amikor Kenji borús pillantást vet rám, mire meghunyászkodom, és sajnálkozva ránézek.

Ám úgy tűnik, hogy ezzel a nem túl meggyőző bocsánatkéréssel nem tudom kienesztelni.

Rávettem Kenjit, hogy tegyünk egy kitérőt az óceánhoz, amely általában a kedvenc helyem a sétánk útvonalán. Kenji azonban utálja, ahogyan a bakancsa is, amely belesüpped a trágyalébe, az egykori tiszta homok helyén.

– Még mindig nem tudom elhinni, miért bámulod ezt a mocskos, húgyos, fertőző...

– Valójában, nem fertőz – mutatok rá. – Castle azt mondja, sokkal több benne a víz, mint a vizelet.

Kenji csak bámul rám.

Amikor visszaindulunk a főút felé, még mindig morgolódik, panaszkodik, hogy a cipője teljesen átázott a „húgyos víztől”, ahogyan előszeretettel nevezi. De én ügyet sem vetek rá, élvezem az utolsó csendes órát, hiszen az utóbbi időben ez az egyetlen óra egy napban, amit magamra szánhatok. Lassan bandukolok, visszanézek a régi világunk repedezett járdáira és lyukas tetőire, igyekszem – és időnként sikerrel is járok – visszaemlékezni azokra az időkre, amikor még nem volt minden ilyen sivár.

– Neked nem szokott hiányozni? – fordulok Kenjihez. – Az, ahogyan régen mentek a dolgok?

Kenji egy lábon áll, és megpróbál lerázni a bőrbakancsáról valami mocskot, aztán felnéz, és borúsan ráncolja a homlokát.

– Nem tudom, te mire emlékszel, J, de az, ahogyan régen mentek a dolgok, nem volt sokkal jobb, mint ahogyan most mennek.

– Ezt hogy érted? – kérdezem, és nekitámaszkodom egy régi utcanév-táblának.

– Te hogy érted? – kérdez vissza. – Hogy hiányozhat neked bármi is a régi életből? Azt hittem, gyűlöltél a szüleiddel élni. Mintha azt mesélted volna, hogy borzalmasak voltak, és sokat bántottak.

– Valóban – ismerem el, és elfordulok Kenjitél. – És elég szegények voltunk. De van néhány kedves pillanat, amire szívesen emlékszem azokból az időkből, mielőtt a Regeneráció került hatalomra. Gondolom, az apróságok hiányoznak, amelyek régen boldoggá tettek. – Visszanézek Kenjire, és elmosolyodom. – Tudod, mire gondolok?

Felvonja az egyik szemöldökét.

– Mint a jégkrémes kocsi hangjára délutánonként – magyarázom. – Vagy a postásra, ahogy teszi a köreit. Régen csak ültem az ablakban, és néztem, ahogy az embe-

rek esténként hazajönnek. – Elfordulok, belefeledkezem az emlékekbe. – Az igazán kellemes volt.

– Hmm.

– Te nem így gondolod?

Kenji keserűen elmosolyodik, és a bakancsára szegezi a tekintetét, amely végül megszabadult a kosztól.

– Nem is tudom, kölyök. A mi környékünkre soha nem jött jégkrémes kocsi. Az a világ, ami az én emlékeimben él, unalmas, rasszista és zűrzavaros volt, akár a pokol, megérett rá, hogy átvegye fölötte a hatalmat egy szaros rezsim. Már amúgy is megosztottak voltunk. Nem volt nehéz meghódítani. – Vesz egy mély lélegzetet, és kifújja, miközben hozzáteszi: – És különben is, nyolcéves koromban megszöktem egy árva-házból, így nem sok bűbajos dologra emlékszem.

Döbbsenten megdermedek. Eltart néhány pillanatig, amíg szóhoz jutok.

– Te árvaházban laktál?

Kenji bólint, majd röviden, keserűen felnevet.

– Igen. Egy évig az utcán éltem, keresztülstoppoltam az egész államon – tudod, akkor még nem léteztek szektorok –, amikor Castle rám talált.

– Micsoda? – Az egész testem kővé vált. – És eddig miért nem mesélted el ezt a történetet? Mindvégig egy szót sem szóltál róla...

Kenji megvonja a vállát.

– És ismerted egyáltalán a szüleidét?

Bólint, de nem néz rám.

– Nem számít.

– Dehogynem! – mondom, és megérintem a könyökét. –

Kenji...

– Nem fontos – közli, és elhúzza a kezét. – Mindannyiunknak voltak gondjaink. Mindannyian súlyos terheket cipelünk magunkkal. Nincs értelme elemezgetni.

– Ez nem a múlt elemezgetése, egyszerűen tudni szeretném. Az életed, vagyis a múltad is, fontos a számomra. – És egy pillanatra ismét megjelenik előttem Castle arca – a tekintete és a sürgető igyekezet ahogyan ragaszkodott hozzá, hogy többet kell tudnom Warner múltjáról.

Olyan sok mindent kell még megtanulnom azokról, akik fontosak a számomra.

Kenji végül elmosolyodik, de ettől csak fáradtnak tűnik. Végül felsóhajt. Felugrál néhány repedezett lépcsőfokon, amely egy régi könyvtár bejáratához vezet, és leül a hideg betonra. A fegyveres őreink türelmesen várnak, éppen olyan távolságban, hogy ne lássuk őket.

Kenji megveregeti a lépcsőt maga mellett.

Botladozva igyekszem csatlakozni hozzá.

Csak bámuljuk a régi keresztveződet, a kiégett jelzőlámpákat és a leszakadt elektromos vezetékeket, amelyek kuszán tekergőznek a járdán, amikor végül megszólal:

– Azt tudod, hogy japán vagyok, ugye?

Bólintok.

– Nos. Ott, ahol én felnőttem, nem sok ember találkozott olyan arccal, amilyen nekem van. A szüleim nem itt születtek; japánul beszéltek, és törték az angolt. Sok embernek ez nem tetszett. És egyébként is egy kemény környéken éltünk, ahol sok volt a tudatlan ember. És a faji előítéletek éppen akkor mérgesedtek el, amikor a Regeneráció kampányolni kezdett, hogy megoldja az emberek problémáit, hiszen eltörli a különböző kultúrákat, nyelveket meg vallásokat. Rengeteg erőszakos támadás történt szerte a kontinensen. Az egyes közösségek egymás ellen fordultak. Megölték egymást. Ha valakinek nem volt megfelelő a bőrszíne, és rossz helyen volt, rossz pillanatban – Kenji pisztolyt mutat az ujjával, és a levegőbe lő az emberek egyszerűen

eltüntették a föld színéről. Nekünk többnyire sikerült elkerülnünk a bajt. Az ázsiai közösségekben nem történtek olyan esetek, mint például a feketék között. A fekete közösségeknek volt a legrosszabb, Castle sokat mesélhet erről. Castle a lehető legörültebb történeteket tudja. De a legrosszabb, ami a mi családukkal történt, mindössze annyi volt, hogy az emberek ocsmányságokat kiáltottak ránk, amikor együtt elmentünk valahova. Emlékszem, anyukám soha nem akarta elhagyni a házat. Egész testemben megfeszülök.

– De, tudod, apám nem tudta tovább elviselni ezt a légkört, és hagyni, hogy az emberek szarságokat fröcsögjenek a családjára. Ezért dühöngött. Ne úgy képzeld, hogy folyton ez ment, vagy ilyesmi, de amikor mégis megtörtént, a szóváltás időnként veszekedéssé fajult, máskor viszont nem lett belőle semmi. Nem úgy tűnt, mintha ez lenne a világ vége. Anyukám mindig könyörgött, hogy hagyja annyiban, de ő képtelen volt rá. – Kenjinek elsötétül az arca. – És nem hibáztatom ezért. Egyik nap a szóváltás igazán csúnya véget ért. Abban az időben mindenkinek volt fegyvere, emlékszel? A civileknek is. Most, a Regeneráció időszaka alatt ezt elképzelni sem lehet, de akkoriban mindenki felfegyverezte magát. – Egy pillanatra elhallgat. – Apám is vett egy fegyvert. Azt mondta, csak a biztonság kedvéért. Hogy megvédhessük magunkat. – Kenji nem néz rám, amikor azt mondja: – És a legközelebbi alkalommal, amikor egy hülye seggfej mondott valami trágárságot, apám kissé jobban felbátorodott, mint kellett volna. A saját fegyverét használták ellene. Lelőtték. És anyukámat is lelőtték, amikor megpróbálta megakadályozni. Hétéves voltam.

– És ott voltál? – kérdezem elhűlve.

Kenji bólint.

– Végignéztam az egészet.

Mindkét tenyeremet a számra szorítom. Ég a szemem a könnytől.

– Még soha senkinek nem meséltem el ezt a történetet – mondja Kenji, a homlokán mély barázdák jelennek meg. – Castlenek sem.

– Tessék? – Leengedem a kezemet, és elkerekedett szemmel meredek rá. – De miért?

Kenji megrázza a fejét.

– Nem tudom – mondja csöndesen, és a távolba réved. – Amikor találkoztam Castle-lel, még olyan friss volt az egész. Túl valóságos. Amikor hallani akarta a történetemet, azt mondtam, nem szeretnék beszélni róla. Soha. – Kenji rám pillant. – Aztán lassan abbahagyta a kérdezgetést.

Döbbsen meredek rá. Nem találok szavakat.

Kenji elkapja a tekintetét. Olyan, mintha magában beszélne, amikor azt mondja:

– Olyan különös érzés hangosan kimondani, ami történt. – Hirtelen vesz egy éles lélegzetet, felpattan, és felém fordul, így látom az arcát. Kétszer szipog, aztán zsebre dugja a kezét. – Tudod, azt hiszem, én vagyok az egyetlen közülünk, akinek nem volt problémája az apjával. Egyszerűen imádtam.

Még mindig Kenji története jár a fejemben, és az, hogy mennyi mindent nem tudok még róla, Warnerről, mindenkiről, akit a barátomnak tartok, amikor Winston hangja visszazökkent a jelenbe.

– Még mindig a szobák felosztásán dolgozunk – magyarázza éppen –, de lassan kezd összeállni a dolog. Sőt a hálósobákkal előrébb tartunk, mint ahogyan a tervek szerint kellene. Warner felgyorsította a munkálatokat a keleti szárnyban, így holnap megkezdhetjük a beköltözést.

Mindenki elismerően zajongani kezd, valaki éljenez.

Megtekintjük az új főhadiszállásunkat.

A hely nagy része még épül, ezért nagyrészt zajos és poros zűrzavarban sétálgatunk, de izgatottan nyugtázom a fejlődést. Az egységünknek mindenképpen több hálósobára, fürdőszobára, íróasztalra és lakásokra van szüksége. És be kell rendeznünk egy tisztességes parancsnoki központot, ahonnan irányíthatunk. Remélhetően ez egy új világ kezdetét jelenti. Egy olyan világot, amelyben én vagyok a főparancsnok.

Őrület!

Egyelőre, még mindig nem tudom részletekbe menően, hogy mit kell tennem és felügyelnem. Nem szállunk szembe a többi szektorral vagy a vezetőikkel, amíg nem találunk jobb szövetségeseket, és ez azt jelenti, hogy szükségünk van még egy kis időre.

– A világ elpusztítása nem történhet egyik napról a másikra, és ugyanígy nem lehet ilyen rövid idő alatt megmenteni sem.

Ezt szokta mondani Castle, és azt hiszem, igaza van. Megfontolt döntéseket kell hoznunk, és azzal, ha megpróbálunk diplomatikusan eljárni, lehet, hogy élet-halál kérdése dől el. Például, jóval egyszerűbb lenne világra szóló fejlődést elérni, ha nem mi vagyunk az egyetlenek, akik vágnak a változásra.

Szövetségeseket kell keresnünk.

De a ma reggeli beszélgetés Castle-lel kissé kizökkentett. Már nem tudom biztosan, mit érzek – vagy miben reménykedhetek. Csak annyit tudok, hogy bármilyen bártornak is mutatom magam a civilek előtt, nem akarok egyik háborúból a másikba ug-rani, nem akarok lemeszárolni mindenkit, aki az utamba áll. A 45-ös szektor lakói rám bízta a szeretteiket – a gyermekeiket és a házastársaikat, akik a katonáim lettek –, és nem akarom kockára tenni egyikőjük életét sem, ha nem feltétlenül szükséges. Remélem, hogy sikerül békésen intéznünk. Remélem, hogy van rá esély – bármilyen kicsi legyen is –, hogy a többi szektorral és a másik öt főparancsnokkal való együtt-működés jó dolgokat hoz a jövőre nézve. És azon tűnődöm, hogy talán sikerülhet ezt tető alá hoznunk további vérontás nélkül.

– Ez nevetséges. És naiv – mondja Kenji.

Felkapom a fejem a hangjára, és körülnézek. Ianhoz beszél. Ian Sanchezhez, egy magas, hórihorgas fickóhoz, akinek kissé furcsa a hozzáállása, de nagyon jószívű. Bár az egyetlen közülünk, akinek nincs természetfeletti képessége. Nem mintha ez bármit is számítana.

Ian kihúzza magát, karba tett kézzel áll, és oldalra billentett fejjel a mennyezetre szegezi a tekintetét.

– Egyáltalán nem érdekel, mit gondolsz.

– Nos, engem igen – szólal meg Castle. – Engem nagyon is érdekel, mit gondol Kenji.

– De...

– Engem az is érdekel, hogy te mit gondolsz, Ian – teszi hozzá Castle. – De be kell látnod, hogy Kenjinek e tekintetben igaza van. Mindent a lehető legóvatosabban kell megközelítenünk. Nem tudhatjuk biztosan, mi vár ránk.

Ian elcsigázottan felsóhajt.

– Én nem erről beszélek. Csak annyit mondtam, nem értem, miért van szükségünk ekkora térre. Teljesen felesleges.

– Álljunk meg egy percre! – szólok közbe. – Mi a gond? – kérdezem, és körül-nézek, aztán Ianhoz fordulok. – Miért nem tetszik neked az új hely?

Lily átkarolja Iant.

– Ian csak szomorú – mondja mosolyogva. – Nem akarja abbahagyni a pizsamapartikat.

– Tessék? – kérdezem a homlokomat ráncolva.

Ian morgolódni kezd.

– Csak úgy gondolom, tökéletesen megfelel ott, ahol most vagyunk. Fogalmam sincs, miért kell felköltöznünk ide – mondja, és szélesre tárja a karját a hatalmas helyiségben. – Olyan, mintha ezzel kísértenénk a sorsot. Nem emlékeztek, mi történt, amikor legutóbb egy ilyen figyelemfelkeltő rejtekhelyét építettünk?

Látom, ahogy Castle összerezzen.

Azt hiszem, mindannyian emlékszünk rá.

Az Omega Pontot lerombolták. Földig bombázták. Évtizedeken át tartó kemény munka vált semmivé néhány pillanat alatt.

– Ez többé nem fordulhat elő – jelentem ki határozottan. – Ráadásul még soha nem voltunk ilyen védett helyen. Egy egész hadsereg áll a hátunk mögött. Ebben az épületben nagyobb biztonságban leszünk, mint bárhol.

A szavaimat azonnali helyeslés fogadja, de én továbbra is bizonytalan vagyok, mert tudom, hogy csak részben igaz, amit mondok.

Fogalmam sincs, mi fog történni velünk, vagy meddig tarthatunk itt ki. De azt tudom, hogy szükségünk van az új helyre, és be kell üzemelnünk, amíg tehetjük. Senki sem próbált meg elszigetelni vagy lelőni bennünket, nem helyeztek kilátásba semmiféle büntetést a kontinensek vagy a parancsnokaik. Egyelőre. Ami azt jelenti, hogy addig kell újjáépítenünk, amíg lehetőségünk van rá.

De ez...

Ez a hatalmas hely csakis a mi erőfeszítéseinket szolgálja majd?

Warnernek köszönhetjük.

Képes volt kiüríteni a számunkra egy egész emeletet – a legfelső, tizenötödik szinten –, itt lesz a 45-ös szektor főhadiszállása. Hatalmas munka lehetett más részlegekre átszállítani és elosztani egy egész emelet dolgozóit, munkáját és bútorzatát, de valahogyan sikerült megoldania. És a szint külön a mi igényeink szerint került kialakításra.

Ha mindent befejeznek, a legkorszerűbb technológiával fogunk rendelkezni, amely nemcsak azt teszi lehetővé, hogy elvégezhessük a kutatásokat és megfigyeléseket, amelyekre szükségünk van, de Winstonnak és Aliának lesznek megfelelő szerzői, amelyekkel folytathatják a különböző eszközök, kütyük és egyenruhák elkészítését, amelyeket kérünk tőlük. És bár a 45-ös szektornak most is van egészségügyi szárnya, szükségünk van egy biztonságos területre, ahol Sonya és Sara dolgozhat, ahonnan folytathatják a különböző ellenszerek és szérumok kifejlesztését, amelyek egy nap talán megmentik majd az életünket.

Éppen erre akarom felhívni a figyelmet, amikor Delalieu lép be a helyiségbe.

– Főparancsnok! – biccent felém.

Mindannyian megfordulunk a hangjára.

– Igen, hadnagy?

Finoman remeg a hangja, amikor azt mondja:

– Látogatója érkezett, asszonyom. Mindössze tíz percet kér az idejéből.

– Látogatóm? – Ösztönösen visszafordulok, és Kenjire nézek.

De látszólag ugyanúgy zavarban van, mint én.

– Igen, asszonyom. Odalent várja, a fogadószobában.

– De ki az? – kérdezem aggódva. – Honnan jött?

– Haider Ibrahimnak hívják. Ázsia főparancsnokának fia. Érzem, hogy a testem bezárul a hirtelen támadt rettegéstől. Nem vagyok róla meggyőződve, hogy kellőképpen palástolni tudom a pánikot, amely úrrá lesz rajtam, amikor azt mondom:

– Ázsia főparancsnokának fia? És elmondta, miért jött?

Delalieu megrázza a fejét.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de egyetlen részletekbe menő kérdésemre sem volt hajlandó válaszolni.

Nehezen veszem a levegőt, szédülök. Hirtelen semmi másra nem tudok gondolni, csak Castle Óceániával kapcsolatos félelmeire. A rettegésre, amit a szemében láttam. A sok kérdésre, amire nem volt hajlandó választ adni.

– Mit mondhatok neki, asszonyom? – kérdezi Delalieu.

A szívem hevesen kalapál. Lehunyom a szemem.

Főparancsnok vagy, emlékeztetem magam. Viselkedj is úgy!

– Asszonyom?

– Igen, persze. Mondja meg neki, hogy egy perc múlva...

– Ms. Ferrars! – Castle éles hangja azonnal eloszlatja a ködöt a fejemben.

Ránézek.

– Ms. Ferrars! – ismétli, és aggódva néz rám. – Talán várnia kellene.

– Várni? – kérdezem. – És mire várjak?

– Inkább akkor találkozzon vele, amikor Mr. Warner is jelen van. A tanácstalanságom haraggá változik.

– Igazán nagyra értékelem, hogy aggódik értem, Castle, de egyedül is el tudom intézni, köszönöm.

– Ms. Ferrars! Könyörgöm, gondolja át még egyszer! Kérem! – szól Castle, ezúttal jóval sürgetőbben. – Meg kell értenie, hogy ez nem valami jelentéktelen apróság. Egy főparancsnok fia – ez olyan sok mindent jelenthet...

– Mint mondtam, köszönöm, hogy aggódik értem – szakítom félbe, lángol az arcom. Mostanában úgy érzem, mintha Castle nem hinne bennem – mintha egyáltalán nem szurkolna nekem –, és erről megint eszembe jut a reggeli beszélgetés. Azon tűnődöm, megbízhatok-e egyáltalán abban, amit mond. Miféle szövetséges állna ki nyíltan, hogy mindenki előtt rámutasson az alkalmatlanságomra? Csak annyira vagyok képes, hogy ne kiabáljak, amikor odavetem neki: – Biztosíthatom, hogy elboldogulok.

Aztán Delalieu-höz fordulok:

– Hadnagy! Kérem, mondja meg a vendégünknek, hogy egy perc múlva ott leszek!

– Igen, asszonyom. – Újabb biccentés, és Delalieu távozik.

És sajnálatos módon a bátorságom is vele tart.

Ügyet sem vetek Castle-re, miközben Kenji arcát keresem a teremben, hiába kérkedtem, tulajdonképpen egyáltalán nem akarom egyedül végigcsinálni ezt az egészet. Kenji jól ismer engem.

– Máris jövök. – Néhány hosszú lépéssel átszeli a helyiséget, és máris mellettem terem.

– Elkísérsz, ugye? – suttogom, és megrántom a ruhája ujját, mint egy gyerek.

Kenji felnevet.

– Bárhova elmegyek, ha szükséged van rám, kölyök.

WARNER

Komolyan rettegek, hogy egyszer belefullok a saját hallgatásom óceánjába.

A csönd állhatatos lüktetéssel párosul, és az elmém igazán nem kedves hozzám. Túl sokat gondolkodom. És talán sokkal többet érzek, mint kellene. Csak enyhe túlzás lenne azt állítani, hogy az életcélom a saját gondolataim és emlékeim kicselezése.

Ezért folyamatosan mozgásban kell lennem.

Régen a föld alá húzódtam, ha el akartam terelni a figyelmemet. Vigaszt találtam a szimulációs kamrákban, a programokban, amelyeket azért terveztek, hogy felkészítsék a katonákat a küzdelemre. De mivel az új építkezés miatti káoszban nemrégiben költöztettünk a föld alá egy csapat katonát, nem maradt menedésem. Nincs más választásom, kénytelen vagyok felfelé indulni.

Fürgén megérkezem a hangárba, visszhangoznak a lépteim a hatalmas térben, miközben – szinte ösztönösen – elindulok a távoli jobb szárnyban parkoló katonai helikopterek felé. Amikor a katonák meglátnak, gyorsan félreugranak az utamból, látom a szemükben, hogy zavarban vannak, még akkor is, ha tisztelegnek. Csak biccentek feléjük, nem adok magyarázatot, egyszerűen bemászok a gépbe. Felteszem a fejhallgatót, és csöndesen belebeszélek a rádióba, figyelmeztetem a repülőgép-irányítóinkat, hogy fel akarok szállni, és bekapcsolom magam az első ülésen. A retina-szkennerek automatikusan azonosít. Megtörténik a repülés előtti ellenőrzés.

Beindítom a motort, amely fülsértően feldübörög, pedig a fejhallgató elnyeli a zaj nagy részét. Érzem, hogy a testem kezd ellazulni.

Hamarosan a levegőben leszek.

Apám kilencéves koromban megtanított elsütni egy fegyvert. Amikor betöltöttem a tizedet, felhasította a vádlimat, és megtanított, hogyan kell összevarrni a saját sérüléseinket. Tizenegy éves koromban eltörte a karomat, és két hétre otthagyt a vadonban. Tizenkét évesen megtanultam megépíteni és hatástalanítani a saját bombáimat. Tizenhárom évesen pedig megtanultam repülőgépet vezetni.

Soha nem tanított meg biciklizni. Arra magamtól kellett rájönnöm.

Több száz méter magasból a 45-ös szektor úgy fest, mint egy félig összerakott társasjáték. A távolságtól a világ aprónak és leigázhatónak tűnik, egy pirulának, amit egyszerűen lenyelhet az ember. Ám én jól tudom, hogy becsapós a kép, és idefent, a felhők felett végül megértem Ikaroszt. Én is kísértésbe esem, hogy túl közel repüljek a naphoz. Mindössze azért ragaszkodom a földhöz, mert képtelen vagyok logikátlanul cselekedni. Ezért veszek egy mély lélegzetet, és visszatérek a munkához.

Ezúttal kicsit korábban teszem meg a szokásos köröket, ezért az alattam terülő látkép más, mint általában. Egy átlagos napon késő délután repülök ki, ellenőrzöm a civileket, akik elhagyják a munkahelyüket, hogy beváltsák a REST dollárjaikat a helyi Ellátó-központokban. Általában azonnal sietnek vissza a lakókörzetekbe, cipelik az újonnan vásárolt élelmiszereket, és komor arccal közlekednek, mert tudják, hogy másnap kezdődik minden előről. Most még mindenki dolgozik, így egyetlen szorgos kis hangyát sem látok odalent. A táj bizarr és csodálatos ilyen magasról, az óceán hatalmas, kék és lélegzetelállító. De én túlságosan jól ismerem a mi kis világunk himlőhelyes felszínét.

Ezt a furcsa, szomorú valóságot, amelyet apám segített megteremtteni.

Szorosan lehunyom a szemem, erősen megmarkolom a botkormányt. Ma egyszerűen túl sok mindennel kell megbirkóznom.

Először is, a letaglózó tudattal, hogy van egy bátyám, akinek ugyanolyan bonyolult és meghasadt a szíve, mint az enyém.

Másodszor, és talán ez a legnehezebb: a múltam fenyegető és nyugtalanító visszaköszönésével.

Még mindig nem beszéltem Juliette-tel a vendégünk érkezéséről, és ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom, már nem vagyok benne biztos, hogy akarok-e egyáltalán. Nem tud sokat az életemről. Nem meséltem neki a gyerekkori barátaimról, a szüléikről, a Regeneráció történetéről, és benne a saját szerepemről. Soha nem volt rá idő. Nem jött el a megfelelő pillanat. Juliette ugyanis mindössze tizenhét napja főparancsnok, és mi csak két nappal korábban lettünk egy pár.

Mindketten elfoglaltak vagyunk.

És még csak most sikerült úrrá lennünk a számtalan nehézségen – a sok bonyodalmon, a távolságon és a zavaron, a félreértéseken. Juliette sokáig nem bízott bennem. Tudom, hogy csak magamat hibáztathatom azért, ami kettőnk között történt, de aggódom, hogy a sötét múlt ösztönösen arra készíti, hogy kételkedjen bennem; és ez valószínűleg már automatizmussá vált benne. És biztos vagyok benne, ha még többet mesélnék a cseppet sem dicsőséges múltamról, azzal csak tovább rontanék egy kapcsolat kezdetén, amelyet olyan kétségbeesetten szeretnék megőrizni. Megvédeni.

Hogy álljak neki? Hol kezdjem egyáltalán?

Amikor tizenhat évesek lettünk, a szüleink, vagyis a főparancsnokok, úgy döntöttek, hogy mindannyian lőjünk rá egymásra. Nem kellett megölnünk a másikat, elég volt megsebesíteni. Azt akarták, hogy tudjuk, milyen érzés golyót kapni. Azt akarták, hogy megértsük a felépülés folyamatát. És ami a legfontosabb, azt akarták, hogy tudjuk, egy nap akár a legjobb barátaink is ellenünk fordulhatnak.

Érzem, hogy a szám keserű mosolyra húzódik.

Úgy tűnik, valóban tanulságos lecke volt. Elvégre apám másfél méterrel a föld alatt fekszik, és úgy tűnik, a régi barátait ez egy cseppet sem zavarja. Ám azon a napon az volt a legnagyobb gond, hogy engem mesterlövész okított, vagyis az apám. És ami még ennél is rosszabb, öt éve minden áldott nap gyakoroltam – két évvel korábban kezdtem, mint a többiek –, ennek következtében gyorsabb, pontosabb és kegyetlenebb voltam a társaimnál. Egy pillanatig sem haboztam. Rálőttem az összes barátomra, mielőtt felemelhették volna a fegyverüket.

Ez volt az első nap az életemben, amikor biztosan éreztem, hogy apám büszke rám. Olyan régóta vágytam az elismerésére, és aznap végül megkaptam. Mindig abban reménykedtem, hogy egyszer úgy néz majd rám, mint akkor: mintha fontos lennék a számára. Mint egy apa, aki megpillantja a fiában saját magát. Amikor erre rájöttem, be kellett rohannom az erdőbe, ahol okádni kezdtem a bokrokba.

Egész életemben csak egyszer lőttek meg.

Még mindig halálra rémülök az emléktől, de nem bántam meg. Megérdemeltem. Amiért félreértettem őt, amiért rosszul bántam vele, amiért elvesztem és összezavarodtam. De olyan eltökélten próbálok más ember lenni, ha nem is kedvesebb, legalább jobb. Nem akarom elveszíteni a szerelmet, amit végül megtanultam üdvözölni.

És nem akarom, hogy Juliette ismerje a múltamat.

Nem akarom elmesélni azokat a történeteket, amelyektől én is undorodom és felháborodom, amelyek csak befeketítenék a rólam alkotott képét. Nem akarom; hogy tudja, mivel töltöttem az időmet gyerekkoromban. Nem kell tudnia, hányszor kellett végignéznem, ahogy apám megnyúzza a döglött állatokat, hogy még mindig érzem az üvöltésének lüktetését a fülemben, amikor újra és újra belém rúgott, valahányszor el mertem fordítani a fejemet. Nem akarom felidézni, hány órát töltöttem sötét szobákban megbilincselve, ahol felvételtől kellett hallgatnom, amint nők és gyerekek segít-

ségért kiáltanak. Mindez azt a célt szolgálta, hogy erős legyek, legalábbis apám ezt állította. Hogy ez segít majd a túlélésben.

Ám helyett az élet apám mellett pusztán arra sarkallt, hogy meg akarjak halni. Nem akarom elmondani Juliette-nek, hogy tudtam a hűtlenségéről, arról, hogy réges-rég lemondott anyámról, hogy mindig meg akartam ölni, álmodtam róla, tervezgettem, reméltem, hogy egy nap kitöröm a nyakát, azzal a módszerrel, amire éppen ő tanított meg.

Nem akarom elmondani, hogy mindannyiszor kudarcot vallottam.

Mert gyenge vagyok.

Nem hiányzik az apám. Nem hiányzik az élete. Nem akarom, hogy ő vagy a barátai nyomot hagyjanak a lelkemen. De valamilyen oknál fogva a régi bajtársai nem akarnak elengedni.

Eljönnek, hogy begyűjtsák az egy font húsukat, és attól tartok, hogy ezúttal – mint mindig – végül a szívemmel fizetek.

JULIETTE

Kenjivel Warner szobájában vagyunk – ami most már az én szobám a gardrób közepén ácsorgunk, és ruhákat dobálok felé, mert megpróbálom kitalálni, hogy mit vegyek fel.

– És ehhez mit szólsz? – kérdezem, és felé hajítok valami csillogósat. – Vagy ehhez? – Azzal megcélzom egy újabb ruhadarabbal.

– Szart se tudsz a ruhákról, mi?

Megfordulok, és felszegem a fejemet.

– Mégis mikor kellett volna kiművelnem magam a divatból, Kenji? Amikor magányosan cseperedtem a borzalmas szüleim kínzásai közepette? Vagy talán amikor az elmeógyógyintézetben rohadtam?

Ez elhallgattatja.

– Szóval? – kérdezem, és a ruhák felé bökök. – Melyik legyen?

Kenji felemeli a két szövetet, és borúsan ráncolja a homlokát.

– Egy rövid, csillogó ruha és egy pizsamaalsó közül kell választanom? Akkor, azt hiszem, a ruhát választom. Bár nem hinném, hogy jól illik ahhoz a nyavalyás teniszcipőhöz, amit le sem veszel a lábadról.

– Ó! – Lenézek a cipőmre. – Nos, nem is tudom. Warner szerezte nekem, még régen, amikor nem is ismertük egymást – magyarázom, és felnézek. – Még akkor kaptam, amikor először jöttem a 45-ös szektorba.

– Miért nem hordod a kezeslábast? – kérdezi Kenji, és nekidől a falnak. – Az újat, amit Alia és Winston készített neked?

Megrázom a fejemet.

– Még nem sikerült befoltozniuk. És nem jöttek ki belőle a vérfoltok, amik akkor kerültek rá, amikor lelőttem Warner apját. Ráadásul – teszem hozzá, és veszek egy mély lélegzetet akkor más voltam. Azért hordtam azokat a tetőtől talpig tartó kezeslábasokat, mert azt hittem, meg kell védenem az embereket a bőrömtől. De most már más vagyok. Ki tudom kapcsolni az erőmet. Képes vagyok... átlagos lenni.

– Megpróbálok mosolyogni. – Ezért úgy akarok öltözködni, mint egy átlagos ember.

– De te nem vagy átlagos.

– Tudom. – Ingerült leszek, elönt a forróság, és kimelegedik az arcom. – Én csak... Szeretnék úgy öltözködni, mintha az lennék. Legalább egy kicsit. Soha nem viselkedhettem a koromnak megfelelően, és csak szeretném egy kicsit úgy érezni...

– Értem – szól közbe Kenji, és leint. Tetőtől talpig végigmér. – Nos, ha éppen ez a nagy vágyad, azt hiszem, jelen pillanatban éppen úgy festesz, mint egy átlagos ember. Ez menni fog – közli, és rám mutat.

Farmerben és rózsaszín pulóverben vagyok. A hajamat magas lófarokba kötöttem. Kényelmesen és valóban átlagosnak érzem magam – de leginkább úgy érzem, hogy egy esetlen tizenhét éves vagyok, aki megjártssa magát.

– De úgy kellene festenem, mint Észak-Amerika főparancsnoka – jegyzem meg. – Gondolod, hogy ez az öltözet teljesen megfelel? Tudod, Warner mindig elegáns öltönyöket hord. Vagy egyszerűen csak csinos ruhákat. Ő mindig olyan összeszedettnek látszik, olyan tekintélyt parancsoló...

– Ha már itt tartunk, ő hol van? – szakít félbe Kenji. – Tudom, hogy nem szívesen hallod, de tökéletesen egyetértek Castle-lel. Warnernek is jelen kellene lennie ezen a találkozón.

Veszek egy mély lélegzetet, és megpróbálom megőrizni a lélekjelenlétemet.

– Tisztában vagyok vele, hogy Warner mindent tud, rendben? Tudom, hogy alapján véve mindenben ő a legjobb, hogy erre az életre született. Az apja arra nevelte, hogy vezesse a világot. Egy másik életben vagy egy másik valóságban ez lenne az ő szerepe.

Pontosan tudom.

– De?

– De ez nem Warner feladata, nem igaz? – kérdezem mérgesen.

– Hanem az enyém. És megpróbálom elkerülni, hogy folyton rá hagyatkozzak. Meg akarok próbálni néhány dolgot egyedül elintézni. Felelősséget vállalni.

Nem úgy tűnik, mintha sikerült volna meggyőzőnöm.

– Nem tudom, J. Azt hiszem, talán ez éppen olyan alkalom, amikor valóban rá kellene hagyatkoznod. Sokkal jobban ismeri ezt a világot, mint mi, és... Azt is meg tudná mondani, mit vegyél fel.

– Kenji megvonja a vállát. – A divat tényleg nem a szakterületem.

Belebújok a rövid, csillogó ruhába, és végigmérem magam.

Jó két héttel ezelőtt pusztá kézzel végeztem több száz katonával. Ököllem összezúztam egy ember torkát. Habozás és sajnálkozás nélkül két golyót röpítettem Anderson fejébe. De itt a ruhásszekrény előtt inamba szállt a bátorságom.

– Talán tényleg ide kellene hívnom Warnert – jegyzem meg, és hátranézek Kenjire.

– Igen – helyesel, és rám mutat. – Jó ötlet.

Aztán meggondolom magam:

– Nem, felejtsd el! Minden rendben lesz, nem igaz? Úgy értem, nem lehet olyan nagy dolog. Elvégre, csak egy gyerek, nem? Csak egy főparancsnok fia. Nem egy főparancsnok, nem igaz?

– Igenis nagy dolog, J! A főparancsnokok fiai mind olyanok, mint Warner. Alapján véve mindannyian katonák. És arra nevelik őket, hogy egy nap átvegyék a szülei helyét...

– Nem, ezt mindenképpen egyedül kell elintéznem. –

Belenézek a tükörbe, és szorosra húzom a lófarkamat. – Rendben?

Kenji csóválja a fejét.

– Igen, jó lesz – bólintok határozottan.

– Ne! Szerintem ez rossz ötlet.

– Azért egy-két dologra egyedül is képes vagyok, Kenji! – csattanok fel. – Nem vagyok teljesen hasznavehetetlen.

Kenji felsóhajt.

– Ahogy mondod, hercegnő.

WARNER

– Mr. Warner! Kérem, Mr. Warner, lassítson...

Túl hirtelen állok meg, így megingok a sarkamon. Castle szalad utánam a hallban, ádázul integetve. Megenyhülve nézek a szemébe.

– Segíthetek valamiben?

– Hol volt? – kérdezi, teljesen kifogyott a levegőből. – Már mindenütt kerestem.

Felvonom az egyik szemöldökömet, és sikerült leküzdenem a késztetést, hogy az arcába vágjam, semmi köze hozzá, merre járok.

– Meg kellett tennem néhány kört a levegőben.

Castle borúsan ráncolja a homlokát.

– Azt nem késő délután szokta?

Erre majdnem elmosolyodom.

– Figyel engem.

– Hagyjuk az ostoba játékokat! Maga is figyel engem.

Most valóban elmosolyodom.

– Igazán?

– Talán ilyen kevésre tart?

– Nem tudom, mit gondoljak önről, Castle.

A fickó felnevet.

– Egek! Maga kitűnő hazudozó.

Elkapom a tekintetemet.

– Mire lenne szüksége?

– Itt van. Az a fickó megérkezett, és Juliette vele van, én megpróbáltam megállítani, de nem hallgatott rám.

Riadtan visszafordulok.

– Ki van itt?

Életemben először látom, hogy az őszinte harag szikrákat gyújt Castle szemében.

– Nem ez a megfelelő pillanat, hogy játssza itt nekem az ostobát, fiam. Haider Ibrahim van itt. Most. És Juliette egyedül akar találkozni vele, tökéletesen felkészületlenül.

Sokkos állapotba kerülök, szóhoz sem jutok.

– Hallotta, amit mondtam? – Castle csaknem kiabál. – Juliette egyedül beszélget vele. Most!

– Hogyan? – kérdezem, amikor sikerül összeszednem magam.

– Hogyan érhetett ide máris? Egyedül érkezett?

– Mr. Warner! Kérem, hallgasson rám! Beszélnie kell Juliette-tel. Mindent meg kell magyaráznia, mégpedig most azonnal – mondja, és megragadja a vállamat. – Visszajönnék, hogy...

Castle durván hátralökődik.

Felkiált, amikor észreveszi, mi történt, a karja és a lába előrelelendül, mintha magával ragadta volna egy heves széllelés. Ebben a lehetetlen testhelyzetben marad, lebeg a levegőben, és zihálva rám mered. Lassan kihúzza magát, és a talpa végül leér a talajra.

– Képes lenne a saját erőmet felhasználni ellenem? – kérdezi, nehezen veszi a levegőt. – A szövetségese vagyok...

– Soha többé nem merjen kezét emelni rám, Castle, mert lehet, hogy legközelebb véletlenül megölöm.

Castle pislogva mered rám. És ekkor megérezem – szinte fizikailag észlelem, körbefoghatnám az ujjaimmal: a szánakozását. Mindent betölt. Borzalmas. Fojtogató. – Ne merészeljen sajnálni! – csattanok fel.

– Elnézést kérek! – mondja halkan. – Nem állt szándékomban behatolni a személyes terébe. De meg kell értenie, milyen sürgető az ügy. Először az az üzenet, aztán most Haider érkezése? Ez csak a kezdet – mondja, aztán lehalkítja a hangját. – Mozgósítanak.

– Túl sokat gondol erről az esetről – jegyzem meg szárazon. – Haider látogatása rólam szól. Az, hogy a 45-ös szektort elkerülhetetlenül ellepi egy sereg főparancsnok, kizárólag rólam szól. Elárultam őket, emlékszik? – Megrázom a fejemet, és elindulok. – Egyszerűen kissé... mérgesek.

– Álljon meg! – szól utánam Castle. – Hallgasson ide...

– Emiatt nem kell aggódnia, Castle. Majd én elintézem.

– Miért nem hallgat meg? – kérdezi Castle, és üldözőbe vesz. – Azért jöttek, hogy visszavigyék Juliette-et, fiam. Ezt nem hagyhatjuk!

Megdermedek.

Megfordulok, hogy a szemébe nézhessek. Lassan és megfontoltan mozgok.

– Mégis miről beszél? Hova vinnék vissza?

Castle nem felel. Csak zavartan, elképedve bámul rám.

– Ezer dolgot kell még elintéznem – közlöm, mert elveszítettem a türelmemet. – Ezért, ha lenne olyan kedves, és röviden összefoglalná, mi az ördögről beszél...

– Soha nem mondta el önnek, ugye?

– Kicsoda? Mit?

– Az apja. Nem mondta el. – Castle döbbsenten végigsimít az arcán. Hirtelen nagyon öregnek látszik, mint aki a halálán van. – Szent ég! Nem mondta el.

– Mire gondol? Mit nem mondott el nekem?

– Az igazat – feleli Castle. – Ms. Ferrarsról.

Csak bámulok rá, összeszorul a mellkasom a félelemtől.

Castle csóválja a fejét, és azt mondja:

– Nem mondta el, hogy valójában honnan származik, ugye?

Nem mondta el az igazat a szüleiről.

JULIETTE

– Ne mocorogj már, J!

Az üvegfalú liftben vagyunk, lefelé tartunk, a fogadószobák szintjére, és képtelen vagyok abbahagyni a fészkelődést.

Szorosan lehunyom a szememet. Folyamatosan azt mondogatom:

– Ó, egek! Teljesen hasznavehetetlen vagyok, nem igaz? Mit művelek? Egyáltalán nem úgy festek, mint egy profi...

– Tudod, mit? Kit érdekel, milyen ruhában vagy? – szól Kenji.

– Különben is minden a kiálláson múlik. A kisugárzáson.

Felnézek rá. Magasabbnak tűnik, mint valaha.

– De olyan alacsony vagyok!

– Napóleon is alacsony volt.

– Napóleon egy szörnyeteg volt – mutatok rá.

– De azért sikeres, nem igaz?

Borúsan meredek rá.

Kenji oldalba bök a könyökével.

– Azért a rágót kiköphetnéd.

– Kenji! – szólok, szinte nem is hallom, mit beszél. – Az imént döbbsentem rá, hogy még soha nem találkoztam külföldi méltóságokkal.

– Tudom. Én sem – mondja, és összekócolja a hajamat. – De minden rendben lesz. Csak meg kell nyugodnod. Különben is, olyan cuki vagy. Remekül csinálod majd. Ellököm a kezét.

– Lehet, hogy nem sokat tudok arról, hogyan kell főparancsnokként viselkedni, de abban biztos vagyok, hogy nem kellene kúkinak lennem.

Ekkor a lift csönget egyet, és kinyílik.

– Ki mondta, hogy kúkin nem lehet valakit alaposan seggbe rúgni. – Kenji rám kacsint. – Én minden nap ezt csinálom.

– Ó, pajtás! Tudod, mit? Felejtsd el, amit mondtam! – Ez az első dolog, amit Kenji mond nekem. Aztán kicsit megszeppen, oldalvást végigmér, és hozzáteszi:

– Lehet, hogy tényleg többet kellett volna dolgoznunk a külsődön.

Lehet, hogy meghalok zavaromban.

Bárki is ez a fickó, bármit is akar, Haider Ibrahim olyan ruhában érkezett, amit még soha senkin nem láttam, összességében úgy fest, hogy én még ilyet nem láttam.

Amikor belépünk a szobába, feláll – nagyon magas –, és azonnal mellbe vág a látvány. Sötétszürke bőrdzsekit visel egy ingszerűség fölött, amely valójában inkább sűrűn szövött láncok sorozata, és a mellkasára feszül. A bőre sötétbarna a naptól, és gyakorlatilag félmeztelen, hiszen a felső testét alig takarja el a láncokból álló ing. Testhezálló, fekete nadrágja eltűnik a sípcsontjáig érő katonai bakancsban, és világosbarna szemét – amely éles ellentétben áll a sötétbarna bőrével – sűrű, fekete szempilla szegélyezi.

Lesimítom a rózsaszín pulóveremet, és idegesen lenyelem a rágómat.

– Üdv! – köszöntöm, és integetésre emelem a kezemet, de Kenji van olyan kedves, és visszanyomja. Megköszörülöm a torkomat. – Juliette vagyok.

Haider óvatosan előrelép, és zavartan összehúzza a szemét, amikor végigmér. Szörnyen kellemetlen, de pontosan tudom, hogyan festek. Rettenetesen felkészületlennek érzem magam. És hirtelen ki kell mennem a mosdóba.

– Helló! – feleli végül Haider, de inkább kérdésnek hangzik, mint köszönésnek.

– Miben segíthetünk?
– *Tehcheen arabi?*
– Ó! – Kenjire nézek, aztán Haiderre. – Nem beszél angolul?
A vendégünk felvonja az egyik szemöldökét.
– Te csak angolul beszélsz?
– Igen – felelem, és most már jobban izgulok, mint valaha.
– Ez igazán kár – közli a fickó, majd felsóhajt, és körülnéz. – A főparancsnokhoz jöttem. – Gazdag, mély hangon beszél, de enyhe akcentussal.
– Igen. Az én lennék. Üdv! – jelentem be, és elmosolyodom.
Elkerekedik a szeme a rosszul palástolt meglepetéstől.
– Te vagy a főparancsnok? – kérdezi, és értetlenül ráncolja a homlokát.
– Ühüm. – Még ragyogóbb mosolyt varázsolok az arcomra. *Diplomácia*, mondogatom magamnak. *Diplomácia*.
– De nekünk azt mondták, az új főparancsnok vad, halálos és rémisztő...
Bólintok. Ég az arcom.
– Igen, ez én lennék. Juliette Ferrars vagyok.
Haider felszegi a fejét, és tetőtől talpig végigmér.
– De te olyan kicsi vagy. – Még próbálom kitalálni, hogy erre mit válaszolhatnék, amikor megrázza a fejét, és hozzáteszi: – Elnézést kérek, úgy értettem, hogy olyan fiatal vagy. És ezzel együtt kicsi is.
Lassan kezd fájni a mosolygás.
– Ezek szerint te ölted meg Anderson főparancsnokot? – kérdezi zavartan.
Bólintok, és megvonom a vállamat.
– De...
– Elnézést! – szól közbe Kenji. – Van valami oka, amiért idelátogatott?
Úgy tűnik, Haider meghökken a kérdésen. Kenjire pillant.
– Ez meg ki?
– Ő a másodparancsnokom – felelem. – És nyugodtan válaszoljon neki, ha feltesz önnek egy kérdést.
– Ó, értem – közli Haider, és megvilágosodás fénye gyúl a szemében. Kenji felé bök. – A testőrségének a tagja.
– Nekem nincs te...
– Pontosan – vágja rá Kenji, és a könyökével fürgén oldalba bök, hogy elhallgattasson. – Bizonyára megbocsát nekem, amiért talán túl nagy gondot fordítok az óvatosságra. Biztos vagyok benne, hogy ismeri ezt a helyzetet.
– Igen, természetesen – mondja Haider, és úgy tűnik, teljesen megérti Kenjit.
– Leülhetnénk? – kérdezem, és a helyiség túlsó felén lévő díványok felé intek. Még mindig az ajtóban ácsorgunk, és lassan kezd kellemetlenné válni.
– Persze. – Haider a karját kínálja, hogy elkísérjen a fárasztó ötméteres úton, amely a díványokig vezet, mire zavartan Kenjire pillantok.
Megvonja a vállát.
Mindhárman helyet foglalunk, Kenji és én Haiderrel szemben ülünk le. Hosszú, fa kávézóasztal húzódik közöttünk, és Kenji megnyomja a lapja alatt lapuló keskeny gombot, hogy hívja a tea- és kávészervizt.
Haider le sem veszi rólam a szemét. A tekintete nem elismerő, és nem is fenyegető – mindössze őszinte zavarról árulkodik –, és meglepve állapítom meg, hogy éppen ez a reakció nyugtalanít a legjobban. Ha a szemében dühöt vagy lenézést látnék, talán jobban tudnám, hogyan viselkedjek. Ehelyett ő szelíden, kedvesen mosolyog – és meg van lepődve. Nem tudom, hogy mit kezdjek ezzel. Kenjinek igaza volt – minden porcikám azt kívánja, bárcsak Warner is itt lenne, a képességét felhasználva jobban tudnám, hogyan válaszoljak.

Végül megtöröm a kínos csendet.

– Igazán örülök, hogy megismerhetlek – mondom, és remélem, hogy kedvesebbnek hangzik, mint ahogyan érzem magam –, de szeretném tudni, mi vezetett ide. Hiszen olyan hosszú utat tettél meg.

Ekkor Haider elmosolyodik. Ettől elkerülhetetlenül lágyabb lesz az arca, és így fiatalabbnak tűnik, mint első látásra.

– A kíváncsiság – közli tömören.

Mindent elkövetek, hogy palástoljam az idegességemet.

Egyre nyilvánvalóbb, hogy azért küldték ide, mert valamiféle felderítést kell végeznie az apja számára. Castle elmélete beigazolódni látszik – a főparancsnokok majd' belepusztulnak, hogy megtudják, kivel állnak szemben. Ezért elgondolkodom, hogy vajon ez csak az első látogatás-e a számtalan kíváncsi felkeresés közül.

Ekkor megérkezik a tea és a kávé.

A 45-ös szektorban dolgozó hölgyek és urak – itt és a lakókörtetekben – életerősebbek, mint valaha. A mi szektorunkban olyan remény lüktet a levegőben, amely sehol máshol nem létezik a kontinensen, és a két idősebb hölgy, akik besietnek a szobába a zsúrkocsival, sem kerülhetett ki a közelmúltbéli történések hatása alól. Széles, ragyogó mosolyt vetnek rám, és olyan buzgalommal teszik le elénk a kínai porcelán csészéket, amely nem marad észrevétlenül. Látom, hogy Haider figyel, fürkészi a hölgyek arcát, megállapítja, milyen fesztelenül viselkednek a jelenlétemben. Megköszönöm a munkájukat, mire Haider jól láthatóan megrökönyödik. Felvonja a szemöldökét, hátradől a széken, a kezét összekulcsolja az ölében, mint egy tökéletes úriember, és néma csendben várja, hogy távozzanak.

– Néhány hétig élvezném a vendégszeretetedet – szól hirtelen. – Amennyiben ez nem okoz gondot.

Borúsan ráncolom a homlokomat, és tiltakozni akarok, de Kenji megelőz.

– Természetesen – feleli, és kedélyesen mosolyog. – Maradjon csak, amíg kedve tartja! Egy főparancsnok fiát mindig szívesen látjuk.

– Ön igazán kedves – közli Haider, és finoman biccent. Aztán egy pillanatra elbizonytalanodik, majd megnyom valamit a csuklóján, és a helyiség azonnal megtelik egy rakás emberrel, akik valószínűleg a személyzetének tagjai lehetnek.

Haider olyan gyorsan felpattan, hogy majdnem lemaradok. Kenjivel sietve felálunk.

– Igazán örülök, hogy megismerhettelek, Ferrars főparancsnok. – Haider előre lép, és a kezemért nyúl, elcsodálkozom a merészségén. Biztos vagyok benne, hogy hallotta már a rólam szóló pletykákat, de látszólag cseppet sem zavarja, hogy a bőrömhöz ér. Természetesen ez már nem számít – hiszen megtanultam, hogyan kell ki- és bekapcsolni az erőmet de erről még nem mindenki értesült.

Mindenesetre, lágy csókot nyom a kézfejemre, elmosolyodik, és finoman fejét hajt.

Kelletlenül elmosolyodom, és biccentek. Ennyi telik tőlem.

– Ha felvilágosít, hány fővel utazott, előkészítem önöknek a szállást... – szól Kenji. Haider meglepve felnevet.

– Ó, arra nem lesz szükség – közli. – Elhoztam magammal a saját rezidenciámat.

– Elhozta a saját rezidenciáját? – kérdez vissza döbbenten a barátom.

Haider csak bólint, rá se néz Kenjire. Amikor megszólal, nekem címzi a szavait.

– Alig várom, hogy a ma esti vacsoránál újra találkozhassak veled és a testőrséged többi tagjával.

– Vacsora – pislogok tanácstalanul. – Ma este?

– Természetesen – vágja rá Kenji. – Mi is alig várjuk.

Haider bólint.

– Kérlek, add át legmelegebb üdvözetemet Warner kormányzónak! Több hónap eltelt már a legutóbbi találkozásunk óta, de alig várom, hogy megtudjam, mi van vele. Hiszen biztosan beszélt rólam. – Vidám mosoly ragyogja be az arcát. – Születésünk óta ismerjük egymást.

Döbenten bólintok, de a felismerés felülkerekedik a zavaromon.

– Igen, természetesen. Biztos vagyok benne, hogy lelkesen várja a találkozást.

Újabb biccentés, és Haider távozik.

Magunkra maradunk Kenjivel.

– Mi a franc...

– Ó! – Haider bedugja a fejét az ajtón. – És kérlek, tájékoztasd a séfet, hogy nem eszem húst!

– Természetesen – feleli Kenji, bólint és mosolyog. – Igen, úgy lesz.

WARNER

Ülök a sötét hálósobámban, háttal az ajtónak, amikor hallom, hogy kinyílik. A délután közepén járunk, de már olyan régóta bámulom ezeket a dobozokat, hogy úgy tűnik, a nap is belefáradt.

Castle bejelentése óta kábulatban vagyok.

Még mindig nem bízom benne – nem bízom abban, hogy tudja, mit beszél –, de a beszélgetésünk végére képtelen voltam szabadulni a gyomromban lévő rémes, ijesztő érzéstől, amely igazolásért könyörgött. Szükségem volt időre, hogy sorra vegyem a lehetőségeket. Hogy egyedül maradhassak a gondolataimmal. És amikor ennek hangot adtam, Castle csak annyit mondott: – Gondolkodjon csak, amennyit akar, fiam, de ne engedje, hogy ez eltántorítsa a feladatától! Juliette-nek nem szabad egyedül találkoznia Haiderrel. Itt valami nincs rendben, Mr. Warner, és oda kell mennie hozzájuk. Most azonnal! Mutassa meg ennek a lánynak, hogyan igazodhat el az ön világában!

De végül nem tudtam magam rávenni.

Annak ellenére, hogy minden porcikámmal igyekszem megvédeni, ennyire nem moshatom alá a tekintélyét. Ma nem kérte a segítségemet. Úgy döntött, nem mondja el, mi történik. Ha minden bejelentés nélkül, hívatlanul beállítok, azt gondolta volna, hogy egyetértek Castle-lel – hogy nem bízom abban, hogy egyedül is el tudja végezni a munkáját. Pedig én nem értek egyet Castle-lel: mert szerintem egy idióta, amiért alábecsüli Juliette-et.

Ezért inkább visszajöttem ide, ebbe a szobába, hogy gondolkodhassak. Hogy bámulhassam az apám kibontatlan titkait.

Hogy várjam, amíg megérkezik.

És most...

Az első dolga, hogy felkapcsolja a villanyt.

– S-Szia! – köszönt óvatosan. – Mi folyik itt?

Veszek egy mély lélegzetet, és megfordulok.

– Ezek az apám régi papírai – magyarázom, és a dobozok felé intek. – Delalieu összegyűjtötte nekem. Arra gondoltam, át kellene néznem, hátha van itt bármi, ami hasznosnak bizonyul.

– Húha! – mondja Juliette, és felragyog a szeme a felismeréstől.

– Már sokat gondolkodtam rajta, mi lehet bennük. – Átszeli a szobát, leguggol a halmok mellé, és óvatosan végigsimít a jelöletlen dobozokon. – Nincs szükséged segítségre, hogy átvidd őket az irodádba?

Megrázom a fejemet.

– Szeretnéd, ha segítenék átnézni? – kérdezi, és átnéz a vállam fölött. – Szívesen...

– Nem – vágom rá. Felállók, és megpróbálok nyugodtnak tűnni.

– Nem, arra igazán semmi szükség.

Juliette felvonja a szemöldökét.

Megpróbálok mosolyogni.

– Azt hiszem, szeretném magam elintézni.

Juliette bólint, félreérti az egészet, és az együttérző mosolyától összeszorul a mellkasom. Homályos, jeges szúrást érzek valahol a lelkem mélyén. Azt hiszi, szükségem van egy kis térre, hogy megbirkózhassak a gyással. Hogy számomra megterhelő átlapozni apám papírjait.

Nem tudja. Bárcsak én se tudnám!

– Nos – szól Juliette, és ügyet sem vetve a dobozokra, elindul az ágy felé. – Ez meglehetősen... érdekes nap volt.

Erősödik a szorítás a mellkasomban.

– Valóban?

– Épp most találkoztam az egyik régi barátoddal – mondja, és hátradől a matracon. Hátranyúl, kibontja a haját, és felsóhajt.

– Az egyik régi barátommal? – kérdezem. Le sem tudom venni róla a szemem, miközben beszél. Az arcát tanulmányozom. Ebben a pillanatban nem tudom teljes bizonyossággal azt állítani, hogy Castle igazat mondott; de arról meg vagyok győződve, hogy apám aktáiban megtalálom a válaszokat, amiket keresek – a dobozokban, amelyek ebben a szobában várakoznak.

Mégsem tudtam még kellő bátorságot meríteni, hogy megnézzem őket.

– Hahó! – integet felém Juliette az ágyról. – Itt vagy?

– Igen – vágom rá ösztönösen. Élesen beszívom a levegőt. – Igen, szerelmem.

– Szóval... Emlékszel rá? – kérdezi. – Haider Ibrahimra?

– Haider – bólintok. – Igen, persze. Ázsia főparancsnokának legidősebb fia. Van egy húga – magyarázom gépiesen.

– Nos, a húgáról nem hallottam. De Haider itt van. És néhány hétre itt is marad. Ma este mindannyian vele vacsorázunk.

– Biztos vagyok benne, hogy az ő parancsára.

– Igen – nevet fel Juliette. – Honnan tudtad?

Erőtlenül elmosolyodom.

– Nagyon jól emlékszem Haiderre.

Juliette egy pillanatig hallgat, majd azt mondja:

– Azt állítja, hogy születésektől fogva ismeritek egymást.

Érzem, bár nem akarom elfogadni, ahogy hirtelen feszültté válik a légkör. Alig láthatóan bólintok.

– Az hosszú idő – jegyzi meg Juliette.

– Igen, nagyon hosszú idő.

Juliette felül. A tenyerébe támasztja az állát, és rám néz.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nincsenek barátaid.

Erre keserűen felnevetek.

– Nem hiszem, hogy barátoknak lehetne bennünket nevezni.

– Nem?

– Nem.

– És nem szeretnéd ezt bővebben kifejteni?

– Nincs mit mondanom.

– Nos, ha nem vagytok barátok, akkor miért van itt?

– Van egy-két ötletem.

Juliette felsóhajt.

– Nekem is – mondja, majd beharapja a száját. – Gondolom, ez csak a kezdet. Mindenki vetni akar egy pillantást a csodabogár műsorára. Arra, amit tettünk, és persze rám. Nekünk pedig bele kell mennünk a játékba.

De csak félig figyelek.

A háta mögött magasodó dobozokat nézem, és Castle szavai visszhangoznak a fülemben. Eszembe jut, hogy mondanom kellene valamit – akármit hogy úgy tűnjön, részt veszek a beszélgetésben. Ezért megpróbálok mosolyogni, és kibököm:

– Nem is szóltál, hogy korábban megérkezett. Bárcsak ott lehettem volna, hogy segítsék!

Hirtelen elvörösödik zavarában, és ezzel elárul egy történetet. A szája azonban másikat mond:

– Nem hiszem, hogy mindig mindent el kellene mondanom. Néhány helyzetet egyedül is képes vagyok kezelni.

Az éles hang annyira meglep, hogy hirtelen összpontosításra késztet. Belenéz a szemébe, és megállapítom, hogy kihívóan rám mered, szinte szikrázik a sértettségtől és a dühtől.

– Nem így értettem – szabadkozom. – Tudod, hogy szerintem bármire képes vagyok, szerelmem. De segíthettem volna neked. Ismerem ezeket az embereket.

Az arca most valahogy még rózsaszínűbb. Nem néz a szemembe.

– Tudom – mondja halkán. – Csak mostanában kicsit túlterheltnek érzem magam. Ráadásul, ma reggel beszélgettem Castle-lel, és ez teljesen összezavart. – Felsóhajt. – Ma valahogy nem találom a helyemet.

A szívem heves kalapálásba kezd.

– Beszéltél Castle-lel?

Juliette bólint.

Elfelejték levegőt venni.

– Azt mondta, beszélnem kell veled valamiről. – Felnéz rám. – Mintha lenne még valami a Regenerációval kapcsolatban, amit nem meséltél el nekem.

– Még valami?

– Igen. Nincs még valami, amit el kell mondanod?

– Amit el kell mondanom?

– Ezentúl mindig csak megismétled, amit mondok? – kérdezi nevetve.

Érzem, hogy a mellkasomban enged a szorítás. Egy kicsit.

– Természetesen nem. Én csak... Ne haragudj, szerelmem! Be kell vallanom, hogy ma én sem állok a helyzet magaslatán. – A szobában heverő dobozokra bökök. – Úgy tűnik, sok minden maradt, amiből jobban megismerhetem az apámat.

Juliette csóválja a fejét, a szeme nagy és szomorú.

– Sajnálom! Bizonyára borzalmas lehet így átnézni az összes holmiját.

Kifújom a levegőt, és azt mondom – leginkább magamnak:

– El sem tudod képzelni, mennyire. – Elfordítom a fejemet. A padlót bámulom, zúg a fejem a nap történéseitől és követeléseitől, amikor Juliette egyetlen tétova szóval nyit felém:

– Aaron?

És ekkor megérzem a változást, a félelmet és a fájdalmat a hangjában. A szívem továbbra is nagyokat dobban, ám ezúttal egészen más okból.

– Mi a baj? – kérdezem, és felkapom a fejemet. Leülök mellé az ágyra, és belenéz a szemébe. – Mi történt?

Csóválja a fejét, és a tenyerét bámulja. Aztán azt suttogja:

– Azt hiszem, hibát követtem el.

Elkerekedik a szemem, miközben figyelem. Megrándul az arca. Az érzései tombolva kiviharzanak az ellenőrzése alól, mint egy forgószél, és megrohamoznak a hevesességükkel. Fél. Mérges. És mérges magára, amiért fél.

– Te és én annyira különbözünk egymástól – mondja. – A mai találkozó Haiderrel emlékeztetett rá, mennyire mások vagyunk. Mennyire máshogy nőttünk fel.

Megdermedek, össze vagyok zavarodva. Érzem a félelmét és az aggodalmát, de nem tudom, hová akar ezzel kilyukadni. Mit próbál elmondani.

– Vagyis úgy gondolod, hibát követtem el... Velünk kapcsolatban?

Amikor megérti, mire célzok, megijed.

– Szent ég! Dehogy – vágja rá. – Nem, csak...

Fellélegzek a megkönnyebbüléstől.

– Még olyan sokat kell tanulnom – folytatja Juliette. – Semmit nem tudok a kormányzásról. Semmit. – Türelmetlenül, dühösen felhorkan. Alig tudja kibököni a szá-

vakat. – Fogalmam sem volt, mit vállalok. És minden áldott nap olyan alkalmatlannak érzem magam. Néha nem vagyok benne biztos, hogy képes vagyok tartani veled a lépést. Hogy elég vagyok ehhez az egészhez. – Egy pillanatra elhallgat, aztán halkan hozzáteszi: – Neked kellene ellátnod ezt a munkát, és nem nekem.

– Dehogy.

– De, igen – szól Juliette, és bólint. Nem tud rám nézni. – Mindenki így gondolja, akkor is, ha nem mondják. Castle. Kenji.

Fogadok, hogy még a katonák is. – Mindenki elmehet a pokolba.

Juliette halványan elmosolyodik.

– Azt hiszem, lehet, hogy igazuk van.

– Az emberek idióták, szerelmem. Nem ér semmit a véleményük.

– Aaron! – Juliette borúsán ráncolja a homlokát. – Igazán nagyra értékelem, hogy helyettem is mérges vagy, de nem mindenki idió...

– Ha azt hiszik, hogy alkalmatlan vagy, idióták. Idióták, akik máris elfelejtették, hogy képes voltál hónapok alatt véghezvinni, amin ők évtizedek óta igyekeztek. Elfelejtették, honnan indultál, mi mindenben kellett felülkerekedned, és milyen gyorsan bátorságot tudtál meríteni, amikor ők alig álltak a lábukon.

Lesújtvá felnéz rám:

– De nem tudok semmit a politikáról.

– Kétségtelen tény, hogy még tapasztalatlan vagy – vigasztalom.

– De az ilyesmit meg lehet tanulni. Még van idő, és én segítek, – Megfogom a kezét. – Édesem, te képes voltál harcra hívni ennek a szektornak a lakóit. Kockára tették a saját vagy a szeretteik életét, azért, mert hittek benned. Az erődben. És nem hagytad őket cserben. Soha nem feledkezhetsz meg róla, mekkora *jelentőséggel* bír, amit tettél. És ne hagyd, hogy ezt bárki elvegye tőled!

Hatalmas, csillogó szemmel mered rám. Pislog, majd elkapja a tekintetét, és gyorsan letöröl egy könnycseppet, amely legördül az arcán.

– A világ megpróbált összeroppantani – folytatom gyengéden.

– De te nem voltál hajlandó megtörni. Minden csapásból erősebben kerültél ki, feltámadtál a hamvaiból, hogy aztán mindenkit elkápráztass magad körül. És a jövőben is megleped és összezavarod majd azokat, akik alábecsülnek – jelentem ki. – Ez elkerülhetetlen. Megkérdőjelezhetetlen tény.

– De tudnod kell, hogy vezetőnek lenni hálátlan feladat. Kevesen köszönik majd meg, amit teszel, kevesen üdvözik a változásokat, amelyeket kiharcolsz. Az emberek könnyen felejtenek. Minden sikeredet nagyítóval méricskélik. Az eredményeidet egyszerűen félresöprik, és csak arra jók, hogy még nagyobb elvárásokat támasszanak feled. A hatalom eltaszít a barátaidtól. – Elkapom a tekintetemet, és csóválom a fejem. – Magányosnak érzed magad. Elveszettnek. Megerősítésre vágysz azoktól, akik régen csodáltak, gyötrődsz aközött, hogy megfelelj a régi barátaidnak, és azt tedd, amit kell.

Felpillantok, és érzem, ahogy a szívem dagad a büszkeségtől, ahogy Juliette-re nézek.

– De soha nem szabad hagynod, hogy ezek az idióták beférkőzzenek a gondolataidba. Csak félrevezetnek.

Juliette-nek csillog a szeme a könnyektől.

– De hogyan csináljam? – kérdezi elcsukló hangon. – Hogyan verhetném őket ki a fejemből?

– Gyűjtsd őket lángra!

Elkerekedik a szeme.

– Mármint, képzeletben – teszem hozzá, és megpróbálkozom egy mosollyal. – Hagyd, hogy ők táplálják a tüzet, amely előrehajt. – Kinyújtom a kezem, és finoman

megérintem az arcát. – Az idióták igen gyúlékonyak, szerelmem. Hadd égjenek el a pokolban!

Juliette lehunyja a szemét, és a kezemhez szorítja az arcát.

Magamhoz húzom, összedugjuk a homlokunkat.

– Akik nem értenek, mindig kételkedni fognak benned – mondom lágyan.

Leheletnyit elhúzódik tőlem, és felpillant.

– És én soha nem kételkedtem benned.

– Soha?

Megrázom a fejemet.

– Egyszer sem.

Juliette elfordul, és megtörli a szemét. Arcon csókolom, megízlelem a sós könnyeket.

Aztán felém fordul.

Érzem, ahogyan rám néz, érzem, ahogy a félelmei semmivé foszlanak, és valami más keríti a hatalmába. Kipirul az arca. A bőre hirtelen forró lesz, szinte felvillanyozódik az érintésem alatt. A szívem gyorsabban és erősebben ver, és egy szót sem kell szólnia. Érzem, ahogy felforrósodik a levegő körülöttünk.

– Helló! – szólok, de ő csak a számat bámulja.

– Szia!

Az enyémhez nyomja az orrát, és valami életre kel bennem. Hallom, ahogy elakad a lélegzetem. Akaratlanul lehunyom a szememet.

– Szeretlek – mondja.

Valahányszor meghallom ezt a szót, valami megmozdul bennem. Megváltoztat. Valami újat épít a lelkem mélyén. Nagyot nyelek. A tűz elemésztí a gondolataimat.

– Tudod, az örökkévalóságig is elhallgatnám, ahogyan ezt mondog.

Elmosolyodik. Végighúzza az orrát az állkapcsomon, és a nyakamra tapasztja az ajkát. Visszatartom a lélegzetemet, félek megmozdulni, nem akarom, hogy véget érjen ez a pillanat.

– Szeretlek – ismétli Juliette.

Felforrósodik a vér az ereimben. Érzem őt magamban, a suttogása eltompítja az észlelésemet. És egy rettenetes pillanatig azt hiszem, álmodom.

– Aaron!

Elveszítem a csatát. Olyan sok tennivalónk van, olyan sok mindent kell elintéznünk. Tudom, hogy meg kellene mozdulnom, kihátrálni, de egyszerűen nem tudok. Képtelen vagyok gondolkodni.

És ekkor Juliette az ölemben mászik, mire veszek egy gyors, kétségbeesett lélegzetet, igyekszem harcolni a gyönyör és fájdalom hullámaival, amely hirtelen előnt. Amikor ilyen közel van hozzám, nem tudok színlelni; tudom, hogy érez engem, érzi, milyen rettenetesen vágyom rá.

És én is érzem őt.

A forróságát. A vágyát. Nem csinál titkot abból, hogy mit akar tőlem. Hogy mit vár tőlem. És ettől csak még gyötrelmesebb az egész.

Lágyan megcsókol, becsúsztatja a kezét a pulóverem alá, és átkarol. Magamhoz húzom, mire előrébb csúszik, és elhelyezkedik az ölemben. Veszek egy újabb fájdalmas, gyötrődő lélegzetet.

Minden izmom megfeszül. Megpróbálok mozdulatlaná dermedni.

– Tudom, hogy késő van – szól Juliette. – Tudom, hogy egy rakás dolgot kell még elintéznünk. De hiányzol. – Végigsimít a nadrágom cipzárján, és a mozdulat megsemmisít. Elhomályosul a látásom. Egy pillanatig nem hallok mást, csak a szívem dobogását, ahogyan a fejemben kalapál.

– Te meg akarsz ölni – jegyzem meg.

– Aaron! – Érzem, hogy mosolyog, miközben a fülembe súg a nevemet. Kicipzározza a nadrágomat. – Kérlek!

És ekkor megadom magam.

A kezem a tarkójához nyúl, a másik átkulcsolja a derekát, és csak csókolom, teljesen beleolvadok. Hátradőlök az ágyon, és Juliette-et is magammal húzom. Régen álmodtam erről – az ilyen alkalmakról – milyen lenne kicipzározni a farmerét, végigsimítani a csupasz bőrén, amely forrón és puhán simul a testemhez.

Hirtelen megállók, és elhúzódom tőle. Szeretném nézni, alaposan szemügyre venni. Emlékeztetni magam, hogy tényleg itt van, és tényleg az enyém. Hogy ugyanúgy vágyik rám, ahogyan élt; őrá. És amikor a szemébe nézek, letaglóz az érzés, azzal fenyeget, hogy megfojt. És ekkor Juliette megcsókol, akkor is, ha megpróbálom visszafojtani a lélegzetemet, és minden gondolat és aggodalom szertefoszlik, és nem marad más, csak az érzés, ahogyan a szája; a bőrömhöz ér. Ahogyan a keze a testemet követeli.

Egek! Micsoda drog!

Juliette úgy csókol, mintha tudná. Mintha tudná, milyen szörnyen nagy szükségem van erre a vigaszra és felszabadulásra.

Mintha neki is erre lenne szüksége.

Átkarolom, és olyan hirtelen megfordítom, hogy felsikolt a meglepetéstől. Csókolom az orrát, az arcát, a száját. A testünk vonalai összeolvadnak. Érzem, ahogyan feloldódom, szintiszta érzelemmé válók, miközben Juliette-nek elnyílik az ajka, megízlel, és belenyög a számba.

– Szeretlek! – zihálom. – Szeretlek!

Egészen érdekes, hogyan lett belőlem olyan ember, aki szeret délután szunyókálni. Az az ember, aki régen voltam, soha nem pazarolt volna el ennyi időt alvásra. Ám az az ember nem ismerte a pihenést. Az alvás erőszakos, csalóka tevékenységnek számított. De ez...

Lehunyam a szemem, Juliette tarkójához nyomom az arcom, és veszek egy lélegzetet.

Alig észrevehetően megmozdul.

A meztelen teste teljes hosszában hozzám simul, miközben szorosan átkarolom. Hat óra, tengernyi a dolgom, mégsem akarok megmozdulni.

Megcsókolom a vállát, mire Juliette nyújtózkodik, majd sóhajt egyet, és szembe fordul velem. Még közelebb húzom magamhoz.

Elmosolyodik, és megcsókol.

Lehunyam a szemem, a bőröm még forró az emlékétől. A kezem keresi a teste idomait, a melegségét. Mindig megdöbbenek, milyen puha a bőre. A hajlatai lágyak és simák. Érzem, ahogy az izmaim sóvárogva megfeszülnek, és magamat is meglepem azzal, hogy ennyire vágyom rá.

Megint.

És ilyen hamar.

– Jobb lesz, ha felöltözünk – szól gyengéden. – Találkoznom kell Kenjivel, hogy megbeszéljük a ma estét.

Azonnal visszazökkenek a valóságba.

– Hát – suttogom, és elfordulok –, azt reméltem, hogy valami egészen mást mondasz.

Juliette hangosan felnevet.

– Értem. Kenji kicsit nagy ugrás volt neked.

Borúsán ráncolom a homlokomat, szánalmasnak érzem magam.

Juliette megcsókolja az orromat.

– Tényleg úgy szeretném, ha ti ketten barátok tennétek.

– Kenji egy két lábon járó katasztrófa – közlöm. – Nézd csak meg, mit művelt a hajammal!

– De ő a legjobb barátom – mondja mosolyogva Juliette. – És nem szeretném, ha folyton választanom kellene kettőtök között.

Ránézek a szemem sarkából. Felül, magára csavarja a takarót. Barna haja hosszú és kócos, kipirult az arca, hatalmas szeme kérd és kicsit még álmos.

Nem vagyok benne biztos, hogy képes lennék egyszer is neme mondani neki.

– Kérlek, légy kedves hozzá! – mondja, miközben átmászik fölöttem. A takaró beakad a térde alá, és azonnal zavarba jön. Lerántom róla, mire felszisszen, meglepődik a saját, meztelen testének; látványától. Képtelen vagyok ellenállni, kihasználom az alkalmat, és újra magam alá fordítom.

– Miért ragaszkodsz annyira ahhoz a takaróhoz? – kérdezem, miközben végigcsokolom a nyakát.

Elkapja a tekintetét, és elpirul. Én pedig újra elveszek.

– Aaron! – leheli. – Tényleg mennem kell.

– Ne! – suttogom, és lágy csókokkal hintem be a kulcscsontját. – Ne menj el! – Kipirul az arca, és vörösük az ajka. Lehunyja a szemét a gyönyörtől.

– Nem akarok – mondja, és elakad a lélegzete, amikor a fogam, közé szorítom a felső ajkát –, tényleg nem akarok, de Kenji...

Felnyögök, hátrahanyatlok, és a fejemre szorítok egy párnát.

JULIETTE

– Hol a fenében voltál?
 – Tessék? Sehol – felelem, és elönt a forróság. – Én csak...
 – Hogy érted azt, hogy sehol? – kérdezi Kenji, és majdnem rálép a sarkamra, miközben próbálom megelőzni. – Majdnem két órája várok itt.
 – Tudom. Ne haragudj!
 Megragadja a vállamat, és megfordít. Egyetlen pillantást vet az arcomra, és...
 – A francba, J! Mégis mi a fene...
 – Mi az? – Elkerekedik a szemem, maga vagyok a megtestesült ártatlanság, bár lángol az arcom.
 Kenji rám szegezi a tekintetét.
 Megköszörülöm a torkomat.
 – Azt mondtam, tegyél fel neki egy kérdést.
 – Feltettem.
 – Szent egek! – Kenji idegesen végigsimít a homlokán. – Neked semmit nem jelent a megbeszélte helyszín és időpont?
 – Tessék?
 Összehúzza a szemét.
 Elmosolyodom.
 – Rémesek vagytok, srácok.
 – Kenji... – szólok, és kinyújtom felé a kezemet.
 – Hozzám ne érh!
 – Rendben. – Borúsan ráncolom a homlokomat, és karba tett kézzel állok előtte.
 Megrázza a fejét, és elfordul tőlem. Aztán elhúzza a száját, és annyit mond:
 – Tudod, mit? Áh, felejtsd el! – Kenji felsóhajt. – Legalább mondott valami hasznosat, mielőtt... Témát váltottatok?
 Visszasétálunk a fogadószobába, ahol találkoztunk Haiderrel.
 – Igen – közlöm eltökélten. – Pontosan tudta, kivel beszéltem.
 – És?
 Leülünk a díványra – Kenji úgy dönt, hogy ezúttal inkább velem szemben foglal helyet –, és megköszörülöm a torkomat. Megkérdezem Kenjit, nem kérünk-e még egy kis teát.
 – Nem kell tea – közli a barátom, majd hátradől a díványon, és a jobb bokáját megtámasztja a bal térdén. – Mit mondott Warner Haiderrel?
 Kenji tekintete olyan átható és engesztelhetetlen, hogy nem tudok mit kezdeni magammal. Még mindig rettenetesen zavarban vagyok, és elfelejtettem felkötni a hajamat. Folyton el kell túrnöm az arcom elől.
 Egyenesen felülök, és igyekszem összeszedni magam.
 – Azt mondtá, valójában soha nem voltak barátok.
 Kenji felmordul.
 – Micsoda meglepetés!
 – De emlékszik rá – jegyzem meg.
 – És pontosan mire emlékszik?
 – Ó! Ööö... – Vakarni kezdem a bőrt a fülem mögött, mintha viszketne. – Nem tudom.
 – Nem kérdezted meg?
 – Én... Elfelejtettem...
 Kenji forgatja a szemét.

– A francba! Tudtam, hogy jobb, ha magam intézem.
 Ráülök a kezemre, és próbálok mosolyogni.
 – Nem kérsz egy kis teát?
 – Nem kell tea! – Kenji éles pillantást vet rám. Elgondolkodva dobol a combján.
 – Nem kívánnál egy kis teá...
 – Hol van most Warner? – szakít félbe Kenji.
 – Nem tudom. Azt hiszem, még mindig a szobájában. Egy halom doboz vár rá,
 hogy átnézzze...
 Kenji azonnal felpattan, majd felemeli a mutatóujját.
 – Mindjárt visszajövök.
 – Várj! Kenji! Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne...
 De már el is tűnt.
 Visszaroskadok a díványra, és felsóhajtok.

Sejtettem, hogy nem jó ötlet.

Warner mereven áll a díványom mögött, és alig néz Kenjire. Azt hiszem, még mindig nem bocsátott meg neki a borzalmas frizura miatt, és igazán nem hibáztathatom ezért. Warner máshogy néz ki az aranylő fürtjei nélkül – egyáltalán nem rosszul –, de máshogy. Úgy egycentis lehet a haja, mindenhol egyformára nyírta, és olyan árnyalatot ölt, amely csak halványan emlékeztet az egykori hajszínére. Ám a legérdekesebb változás mégis az arcán történt, mert puha, finom borosta borítja, és meglepve állapítottam meg, hogy ez engem egyáltalán nem zavar. Jóképűnek született, és a genetikát nem áshatja alá egy egyszerű hajvágás, és az igazat megvallva, nekem tetszik. Nem tudom, hogy bevalljam-e Warnernek, mert fogalmam sincs, hogy értékelné-e a szokatlan bókot, de van valami kellemes a külseje változásában. Most nyersebben néz ki, kicsit durvább az élek mentén. Nem annyira szép, de valahogy, érthetetlen módon...

Vonzóbb.

Rövid, egyszerű haj, sötét borosta, mélyen barázdált, komoly arc.

Illik hozzá.

Puha, tengerészkék pulóverben van – az ujja, mint mindig, a könyökéig fel van túrva –, és vékony szárú, fekete nadrágban, melynek szára eltűnik a csillogó, fekete bokacsizmában. Nem fordított nagy gondot a külsejére. Mégis, ahogy karba tett kézzel nekidől egy oszlopnak, keresztezi a lábát, és sokkal mogorvábbnak látszik, mint általában, igazán élvezetes látványt nyújt.

Kenjiről már korántsem mondható el ugyanez.

Ők ketten ingerültebbnek tűnnek, mint valaha, és rá kell jönnöm, hogy én vagyok a feszültség oka. Folyamatosan próbálok rávenni őket, hogy több időt töltsenek egymás társaságában. Nem adom fel a reményt, hogy ha jobban megismeri, Kenji rájön, mit szeretek Warnerben, és Warner megtanulja úgy csodálni Kenjit, ahogyan én – de úgy tűnik, ez nem működik. Sőt inkább visszafelé sül el.

– Szóval! – szólok, és eltökélten összechapom a kezemet. – Beszélhetünk?

– Persze – felel Kenji, de a falat bámulja. – Beszélgessünk!

De senki sem szól egyetlen szót sem.

Megveregetem Warner térdét. Amikor rám néz, intek, hogy üljön le.

Megteszi.

– Kérlek! – súgom oda neki.

Warner borúsán ráncolja a homlokát.

Végül vonakodva felsóhajt.

– Azt mondtátok, lenne néhány kérdésetek.

– Így van. Első kérdés: miért vagy ekkora pöcs?

Warner feláll.

– Édesem! – szól halkán. – Remélem, megbocsátod nekem, hogy elintézem a képét.

– Hé, seggfej! Hallom, amit mondasz.

– Elég volt! Ennek véget kell vetni. – Rángatni kezdem Warner karját, hogy üljön le, de meg sem moccan. Az emberfeletti erőm teljesen hasznavehetetlen, ha Warnerről van szó, egyszerűen elszívja. – Legyetek olyan szívesek, és üljetek le! Mindenki. Te pedig – mutatok Kenjire –, hagyd abba a kötözködést!

Kenji színpadiasán a levegőbe veti a karját, és elégedetlenkedve felhorkan:

– Ó, szóval, ez is az én hibám, nem igaz? Mindegy...

– Nem – felelem gondterhelten. – Nem a te hibád. Az én hibám.

Kenji és Warner egyszerre fordulnak felém, teljesen meg vannak lepődve.

– Ez – mutatok kettejükre. – Ezt én okoztam. Sajnálom, hogy megkértelek benneteket, legyetek barátok. Nem kell összebarátkoznotok. Még csak kedvelnetek sem kell egymást.

Felejtsetek el, hogy bármit is mondtam!

Warner leengedi a karba tett kezét.

Kenji felvonja a szemöldökét.

– Megígérem – folytatom –, hogy nem lesz több erőltetett együtt lógási kísérlet. Egyáltalán nem kell találkoznod, ha én nem vagyok ott. Oké?

– Esküszöl? – kérdezi Kenji.

– Esküszöm.

– Hála az égnek! – teszi hozzá Warner.

– Egyetértek, haver.

Ingerülten forgatom a szememet. Ez az egyetlen dolog, amiben egy hét leforgása alatt sikerült egyetérteniük: a barátságukra vonatkozó reményeim kölcsönös megvételése.

De végül legalább Kenji elmosolyodik. Leül a díványra, és úgy tűnik, végre elengedi magát. Warner is lehuppan mellém, még mindig merev, de már sokkal kevésbé feszült. Hát, ennyi az egész. Lőttek a feszültségnek. Most, hogy szabadon utálhatják egymást, tökéletesen barátságosnak tűnnek.

Egyáltalán nem értem őket.

– Szóval, lenne néhány kérdésed, Kishimoto? – szól Warner.

Kenji bólint, és előredől.

– Igen. Szeretnék tudni mindent, amire emlékszel az Ibrahim családról. Fel kell készülnünk rá, bármivel is áll elő ez a Haider a ma esti vacsora során, amely – Kenji gondterhelten az órájára pillant – úgy húsz perc múlva kezdődik, hála nektek, srácok. Mindenesetre, azon gondolkodtam, nem tudnál-e mondani valamit a lehetséges motivációiról. Szeretnék egy lépéssel a pasas előtt járni.

Warner bólint.

– Haider családjának több időre lesz szüksége a kipakoláshoz. Együtt meglehetősen ijesztőek, de Haider maga nem olyan összetett személyiség. Az igazat megvallva furcsa választás erre a feladatra. Csodálkozom, hogy Ibrahim miért nem inkább a lányát küldte.

– Miért?

Warner megvonja a vállát.

– Haider nem olyan ügyes. Önelégült, elkényeztetett és arrogáns.

– Várj csak! Most Haiderről van szó, vagy rólad?

Úgy tűnik, Warnernek nincs ellenére az élcélődés.

– Nem érted a kettőnk közötti lényegi különbséget – mondja. – Való igaz, hogy én magabiztos vagyok. De Haider arrogáns. És ez nem ugyanaz.

– Nekem ugyanannak hangzik.

Warner összeüti a tenyerét, és felsóhajt, ország-világ láthatja, mennyire igyekszik türelmes lenni ehhez a rosszcsont gyerekhez.

– Az arrogancia hamis magabiztosság – magyarázza. – Bizonytalanságból fakad. Haider úgy tesz, mintha nem lehetne megfélemlíteni. Kegyetlenebbnek tettei magát, mint amilyen valójában. Folyékonyan hazudik. Ettől kiszámíthatatlan lesz, és – bizonyos értelemben – veszélyesebb ellenfél. De cselekedeteit legnagyobbbrészt a félelem vezérli. – Warner felemeli a fejét, és belenéz Kenji szemébe. – És ez gyengévé teszi.

– Ó, értem. – Kenji még előrébb csúszik a díványon. – Bármilyen érdekesség, amit tudnunk kell róla?

– Nem igazán. Haider a legtöbb dologban teljesen közepszerű. Csak néhány apróságon tűnik ki. Megszállottan foglalkoztatja a külseje, és...

Kenji felkapja a fejét.

– Megszállottan foglalkoztatja a külseje? Biztos vagy benne, hogy nem vagytok rokonok?

Warnernek elsötétül az arca.

– Egyáltalán nem vagyok a külsőm meg...

– Jól van, jól van, nyugi! – legyint Kenji. – Nem kell aggódnod a csinos kis pofid miatt.

– Utállak.

– Imádom, hogy ugyanúgy érzünk egymás iránt!

– Rendben, fiúk – szólok közbe. – Összpontosítsunk! Öt perc múlva vacsoráznunk indulunk Haiderrel, és úgy tűnik, én vagyok az egyetlen, akit aggaszt, hogy kivételesen jól ért a mesterlövész fegyverekhez.

– Igen, lehet, hogy egy kis... – Kenji pisztolyt formáz az ujjával, és rálő Warnerre, majd saját magára – lögyakorlatra jött.

Warner megrázza a fejét, még mindig ingerült egy kicsit.

– Haider egy pojáca. Én egyáltalán nem aggódnék miatta. De, mint mondtam, más lenne a helyzet, ha a húgával állnánk szemben, ami annyit jelent, hogy valószínűleg hamarosan elkezdhetünk aggódni. – Warner kifújja a levegőt. – Szinte biztos, hogy ő lesz a következő látogató.

Erre felvonom a szemöldökömet.

– Tényleg olyan rémisztő?

Warner felszegi a fejét.

– Valójában egyáltalán nem ijesztő. Nagyon okos.

– Akkor, mégis mi a gond vele? Talán elmebeteg?

– Egyáltalán nem. De mindig is megvolt az a képességem, hogy olvasni tudok az emberek érzéseiben, de rajta soha nem voltam képes kiigazodni. Azt hiszem, túl gyorsan forog az agya. Van valami... csapongás abban, ahogyan gondolkodik. Olyan, mint egy kolibri. – Warner felsóhajt. – Bár ki tudja, mikor láttam utoljára, nem hinném, hogy sokat változott volna.

– Mint egy kolibri? – kérdezi Kenji. – Ezek szerint, gyorsan beszél?

– Nem – válaszolja Warner. – Általában nagyon csendes.

– Oké. Mindenesetre, örülök, hogy nincs itt. Unalmasnak hangzik.

Warner majdnem elmosolyodik.

– Egy szempillantás alatt kizsigerelne.

Kenji forgatja a szemét.

Éppen fel akarok tenni egy újabb kérdést, amikor egy hirtelen, éles csörgés megszakítja a beszélgetésünket.

Megérkezett Delalieu, hogy szóljon, indulnunk kell a vacsorára.

WARNER

Ösztönösen idegenkedem attól, ha megölelnék.

Nem sok kivétel van ez alól, és Haider semmiképpen nem tartozik közéjük. Mégis, valahányszor találkozunk, ragaszkodik hozzám, hogy megöleljen. Belecsókol a levegőbe az arcom két oldalán, átkarolja a vállamat, és úgy mosolyog rám, mintha tényleg barátok lennénk.

– *Hela habibi shlonak?* Örülök, hogy újra látlak.

Megpróbálkozom egy mosollyal.

– *Ani zeyn, shukran.* – Az asztal felé bökök. – Foglalj helyet!

– Máris – mondja Haider, és körülnéz. – *Wenha Nazeera...?*

– Ó! – kiáltok fel meglepve. – Azt hittem, egyedül jöttél.

– *La, habibi* – feleli Haider, és leül. – *Heeya shwaya mitakhira.*

Bármelyik percben megérkezhet. Alig várja, hogy láthasson.

– Azt kétem.

– Elnézést, de én vagyok itt az egyetlen, aki nem tudta, hogy beszélsz arabul? – mered rám Kenji elkerekedett szemmel.

Haider felnevet, csillog a szeme, miközben fürkészi az arcomat.

– Az új barátaid nem tudnak rólad sok mindent – közli, aztán Kenjihez fordul: – Az önök Warner kormányzója hét nyelven beszél.

– Hét nyelven beszélsz? – döbben meg Juliette, és megérinti a könyökömet.

– Időnként – felelem csöndesen.

Kevesen vagyunk jelen a vacsoránál, Juliette az asztalfőn foglal helyet. Én a jobb-ján ülök, Kenji pedig az én jobbomon.

Velem szemben Haider Ibrahim kapott helyet.

Kenjivel szemben pedig egy üres szék árválkodik.

– Szóval – szólal meg Haider, és összecsapja a tenyerét. – Ez az új életed? Olyan sok minden megváltozott, amióta utoljára találkoztunk.

Felveszem a villámat.

– Mit keresel itt, Haider?

– *Wallah* – mondja, és a szívére szorítja a kezét. – Azt hittem, örülsz, hogy találkozunk. Szerettem volna megismerkedni az új barátaiddal. És természetesen találkoznom kellett az új főparancsnokkal. – A szeme sarkából végigméri Juliette-et; olyan gyors pillantást vet rá, hogy alig veszem észre. Aztán felveszi a szalvétáját, gondosan szétteríti az ölében, és lágyan azt mondja: – *Heeyajidan helwa.*

Összeszorul a mellkasom.

– És ennyivel beéred? – Haider hirtelen előre hajol, hogy csak én hallhassam. – Egy csinos kis pofi, és máris elárulod a barátaidat?

– Ha harcolni jöttél, kérlek, ne húzd az időt a vacsorával!

Haider felnevet, majd felemeli a vizes poharát.

– Egyelőre, nem, *habibi*. – Iszik egy kortyot, majd hátradől. – Vacsorázni mindig van idő.

– Hol van a húgod? – kérdezem, és elfordulok tőle. – Miért nem együtt érkeztek?

– Miért nem kérdezed meg tőle te magad?

Felnézek, és meglepve megállapítom, hogy Nazeera az ajtóban áll. Körülnéz a szobában, a tekintete mindössze egy pillanattal hosszabban időzik Juliette arcán, mint a többiekén, majd szó nélkül leül

– Mindenki! Ő Nazeera – közli Haider, és szélesen mosolyogva felpattan a székről. Átkarolja a testvére vállát, bár a lány ügyet sem vet rá. – Ő is velem tart az itt tartózkodásom alatt. Remélem, ugyanolyan melegen fogadjátok, ahogyan engem.

Nazeera nem köszön.

Haider arca túlzó boldogságról árulkodik. Nazeerájé azonban nem közvetít semmit. A tekintete üres, az állkapcsát komolyan összeszorítja. Mindössze a vonásaikban hasonlítanak egymásra: le sem tagadhatnák, hogy testvérek. Nazeerának ugyanolyan meleg barna bőre van, mint a bátyjának, ugyanolyan világos szeme és hosszú, sötét szempillája, amely eltakarja előlünk, hogy mit gondol. Nagyobb és mélyebb a szeme, mint Haideré, és van egy apró gyémántpiercing az alsó ajka alatt, és két másik gyémánt a jobb szemöldöke fölött. Az egyetlen szembetűnő különbség közöttük, hogy nem látom Nazeera haját.

Egy selyemkendőt tekert ugyanis a feje köré.

Nem tehetek róla, de ezen megdöbbenek. Ez ugyanis újdonság. Az a Nazeera, aki re én emlékszem, sohasem rejtette volna el a haját – miért is tette volna? A kendője egy relikvia, a régi életünk része. Egy olyan vallás és kultúra tárgya, amely a Regeneráció időszakában már nem létezik. A mozgalmunk régen megsemmisített minden vallási szimbólumot és gyakorlatot, abból a célból, hogy újraértelmezze az identitásokat és az állampolgári elköteleződéseket; olyannyira, hogy az istenimádatra szolgáló helyek az elsők között voltak, melyeket világszerte leromboltak. Azt mondták, a civileknek kizárólag a Regeneráció előtt kell fejet hajtaniuk. Keresztek, török félholdak, Dávid-csillagok – turbánok, kipák, fejkendők és apácafityulák...

Ma már mind illegálisak.

És Nazeera Ibrahim – egy főparancsnok lánya – nem szívbajos. Mert ez az egyszerű kendő, egy máskülönben jelentéktelen apróság, nem kevesebb, mint a nyílt lázadás jelképe. És ezen annyira megdöbbenek, hogy szinte önkéntelenül megkérdezem:

– Most elfedve hordod a hajadat?

Nazeera felemeli a fejét, és belenéz a szemembe. Lassan belekortyol a teájába, és az arcomat fürkészi. Aztán végül...

Nem szól semmit.

Értem, hogy az arcomra kiül a meglepődés, és igyekszem uralkodni magamon. Úgy tűnik, Nazeerának nem áll szándékában megvitatni a témát. Úgy döntök, hogy továbblépek. Éppen mondani akarok valamit Haidernek, amikor Kenji megszólal:

– Talán azt hiszi, nem veszik észre, hogy kendőt visel? – Kenji rágás közben beszél. A számhoz emelem a kezem, és elfordulok, hogy ne lássák a nemtetszésemet.

Nazeera egy darab salátát tűz a villájára. Megeszi.

– Úgy értem, bizonyára tudja – folytatja Kenji falatozás közben –, hogy a viselete olyan törvényszegés, amelyért börtönbüntetés jár.

Nazeera meglepettnek tűnik, hogy Kenji tovább erőlteti a témát, és lesújtóan végigméri, mintha egy idióta lenne.

– Elnézést kérek! – szól lágy hangon. – De ön pontosan kicsoda?

– Nazeera! – szól Haider, és megpróbál mosolyogni, miközben óvatos pillantást vet a hűgára. – Kérlek, ne felejtsd el, hogy vendégségben vagyunk!

– Nem tudtam, hogy dresszkód is van.

– Nos, azt hiszem, nálunk valóban nincs dresszkód – mondja Kenji két harapás között, ügyet sem vetve a kínos helyzetre. – De ez csak annak köszönhető, hogy új főparancsnokunk van, aki nem egy pszichopata. De törvénytelen dolog így öltözni – bök a villájával Nazeera arca felé –, ahogyan a világ bármely részén. Nem igaz? – Körülnéz, de senki nem válaszol. – Nem így van? – fordul hozzám megerősítésre várva.

Lassan bólintok.

Nazeera újra belekortyol a teájába, gondosan visszahelyezi a csészét az aljba, majd hátradől a széken, és a szemünkbe néz.

– És miből gondolják, hogy ez engem érdekel?

– Csak úgy gondoltam, hogy érdekelnie kellene – feleli Kenji. – Hiszen az apja főparancsnok. Tudja, egyáltalán, hogy ezt a dolgot hordja a fején – Kenji újra a lány feje felén int – nyilvános helyen? Nem lesz mérges?

Ez nem alakul túl jól.

Nazeera, aki mindössze az imént emelte fel a villáját, hogy rátűzzön egy falatot a tányérjáról, újra leteszi az evőeszközt, és felsóhajt. A bátyjával ellentétben akcentus nélkül beszél angolul.

Kenjire szegezi a tekintetét, és annyit mond:

– „Ezt a dolgot”?

– Sajnálom – közli Kenji szégyenlősen nem tudom, hogy hívják. Nazeera rámosolyog, de nincs benne semmi kedvesség. Csak figyelmeztetés.

– A férfiak mindig akkora felhajtást csapnak a nők öltözködése körül. Sokféle véleményük van egy olyan testről, amely nem az övék. Eltakarni, nem eltakarni – legyint –, úgy tűnik, képtelenek eldönteni.

– De én nem erre gondol... – szakítja félbe Kenji.

– Tudja, én mit gondolok arról, ha valaki megmondja, mi törvényes és mi törvénytelen az öltözködésben? – kérdezi Nazeera továbbra is mosolyogva.

Azzal feltartja mindkét középső ujját.

Kenji félrenyeli a falatot.

– Gyerünk! – folytatja Nazeera, és mérgesen megvillan a szeme, miközben újra felveszi a villáját. – Mondja csak el apámnak! Értesítsék a hadsereget! Leszarom.

– Nazeera...

– Fogd be, Haider!

– Ööö... Sajnálom! – szabadkozik Kenji, úgy tűnik, hirtelen megijedt. – Nem akartam...

– Ugyan, hagyjuk! – szól Nazeera a szemét forgatva. – Nem vagyok éhes. – Hirtelen feláll. Nagyon elegáns. Van valami érdekes a dühében. A harsány tiltakozásában. És állva még lenyűgözőbb hatást kelt.

Ugyanolyan hosszú lába és karcsú alkata van, mint a bátyjának, és büszkén lépdel, mint olyasvalaki, aki nagy hatalomra és kiváltságokra született. Finom, súlyos szövetből szabott szürke tunikát visel, testhez simuló bőrnadrággal és csizmával; és mindkét csuklóján arany karperec csillog.

És nem én vagyok az egyetlen, aki megbámulja.

Juliette, aki mindvégig némán követte az eseményeket, elképedve néz rá. Szinte látni a gondolatmenetét, ahogy hirtelen megmerevedik, majd lenéz a saját öltözetére, és karba teszi a kezét maga előtt, mintha el akarná takarni a rózsaszín pulóverét.

Húzogatni kezdi az ujját, mintha le akarná tépni.

Olyan imádnivaló, hogy majdnem megcsókolom.

Miután Nazeera távozik, kínos csönd telepedik a társaságra. Mindannyian arra számítottunk, hogy Haider alaposan kifaggat bennünket ma este, ehelyett azonban csöndesen kotorászik a tányérjában, fáradtnak és zavartnak tűnik. Nincs annyi pénz vagy akkora hatalom, amely megmenthetne bennünket a kínos családi vacsorák gyötrelmétől.

– Miért kellett megszólalnod? – Kenji oldalba bök, mire meglepve összerezenek.

– Tessék?

– Ez a te hibád – sziszegi halk, ingerült hangon. – Nem kellett volna említést tenned a kendőjéről.

– Én mindössze egy kérdést tettem fel – közlöm mereven. – Te voltál az, aki tovább erősködött.

– Igen, de te kezdted! Miért kellett egyáltalán megjegyzést tenned?

– Egy főparancsnok lánya – mondom, és igyekszem halkán beszélni. – Mindenki másnál jobban tudja, hogy a Regeneráció törvényei alapján illegális, amit visel;..

– Te jó ég! – mondja Kenji a fejét csóválva. – Csak hagyd abba, oké?

– Hogy merészeled...

– Miről sutyorogtok? – hajol hozzánk Juliette.

– Csak arról, hogy a barátod nem tudja, mikor kell befogni a száját – közli Kenji, és bekap egy újabb falatot.

– Te nem tudod, hogy mikor kell befogni a szádát! – Elfordulok tőle. – Még evés közben sem vagy rá képes. Az összes gusztustalan dolog közül...

– Fogd be, pajtás! Éhes vagyok.

– Azt hiszem, én is visszavonulok – jelenti be Haider, és feláll.

Mindannyian felkapjuk a fejünket.

– Természetesen – mondom, és szintén felemelkedem, hogy udvariasan elköszönhessek tőle.

– *Ani aasef*– közli Haider, és lepillant a félig elfogyasztott vacsorájára. – Abban reménykedtem, hogy jóval termékenyebb beszélgetésben lesz részünk ma este, de attól tartok, a húgom nem túl boldog, amiért ide kellett jönnie. Nem akart eljönni ott-honról – felsóhajt. – De apám nem hagyott neki választást. – Haider megvonja a vállát, és halványan elmosolyodik. – Nazeera nem érti meg, hogy amit teszünk, ahogyan most élünk... Ez adatott nekünk. Egyikünknek sincs választása.

És ma este először sikerül meglepnie, olyasmit látok a szemében, amit jól ismerek. Fájdalmat. A felelősség súlyát. Várakozást.

Pontosan tudom, milyen egy főparancsnok fiának lenni a Regenerációban – hogy milyen, ha valaki ellent mer mondani.

– Természetesen – szólok. – Megértem.

És ez így igaz.

JULIETTE

Warner visszakíséri Haidert a rezidenciájára, és nem sokkal azután, hogy elmennek, mi is elköszönünk Kenjivel. Furcsa, túlságosan kurtára sikerült vacsora volt ez, tele meglepetésekkel, és megfájdult a fejem. Kenjivel némán sétálunk Warner lakosztálya felé, mindketten a gondolatainkba merülünk.

Kenji szólal meg elsőként.

– Nagyon csendes voltál ma este.

– Igen. – Felnevetek, de nincs benne semmi élet. – Elfáradtam, Kenji. Különös nap volt. És még annál is különösebb este.

– Milyen értelemben?

– Nem is tudom... Kezdjük azzal a ténnyel, hogy Warner hét nyelven beszél? – felemelem a fejemet, és belenézek a szemébe. – Úgy értem, mi a fene? Néha azt hiszem, olyan jól ismerem, aztán történik valami hasonló, és... – Megrázom a fejemet. – Teljesen összezavar. Igazad volt. Még mindig nem tudok róla semmit. Ráadásul, mit művelek egyáltalán? Azért nem mondtam semmit a vacsora alatt, mert fogalmam sem volt, mit mondhatnék.

Kenji kifújja a levegőt.

– Nos, a hét nyelv valóban örület. De nem szabad elfelejtened, hogy Warner ebbe született bele. Olyan oktatásban részesült, amelyben te soha nem vehettél volna részt.

– Pontosan erre akarok kilyukadni.

– Ugyan! Menni fog! – mondja Kenji, és megszorítja a vállamat.

– Minden rendben lesz.

– Már kezdtem úgy érezni, hogy talán meg tudom csinálni. Ma reggel beszélgettem Warnerrel, és sokkal jobban éreztem magam. De most már azt sem tudom felidézni, hogy miért. – Felsóhajtok, és lehunyom a szemem. – Olyan ostobának érzem magam, Kenji. Minden nappal egyre ostobábbnak.

– Talán csak öregszel, és kezdesz szenilis lenni. – A mutatóujjával megkopogtatja a halántékát. – Tudod.

– Fogd be!

– Tudom, hogy furcsa este volt – nevet Kenji –, de mégis mit gondolsz?

– Mármint, miről? – kérdezem, és ránézek.

– Haiderről és Nazeeráról. Gondolatok? Érzések? Szociopáták vagy sem?

– Ó! – Elgondolkodva ráncolom a homlokomat. – Nagyon különböznek egymástól. Haider olyan hangos. És Nazeera... Nem is tudom. Még nem találkoztam olyanal, mint ő. Azt hiszem, tisztelem, hogy szembeszegül az apjával és a Regenerációval, de fogalmam sincs, mi vezeti valójában, ezért aligha tudnék megbízni benne. – Felsóhajtok. – És különben is, nagyon... dühösnek tűnik.

És valóban gyönyörű. És tényleg félelmetes.

Az a fájó igazság, hogy még soha nem rémültem meg ennyire egy lánytól sem, és nem tudom, hogyan vallhatnám be. Egész nap – jobban mondva az elmúlt néhány hétben – úgy éreztem magam, mint egy csaló. Egy gyerek. Utálom, hogy folyamatosan meginog a magabiztosságom, és állandóan azon tűnődöm, ki voltam, és ki lehetett volna belőlem. Belém kapaszkodik a múlt, csontváz kezek húznak vissza, hiába törekszem a fény felé. És nem tehetek róla, de gyakran elgondolkodom azon, mennyire más lennék, ha valaki bátorított volna gyerekkoromban. Soha nem voltak meghatározó női példaképeim. És amikor ma este találkoztam Nazeerával – láttam, milyen magas és bátor azon morfondíroztam, vajon hol tanulhatta ezt.

Eszembe jutott, milyen jó lenne, ha lenne egy nővérem. Vagy anyám. Valaki, akitől tanulhatok, akire támaszkodhatok. Egy nő, aki megtanítana, hogyan kell bátornak lenni ebben a testben, a sok férfi között.

Soha nem volt részem ilyesmiben.

Ehelyett gúny és csúfolódás állandó diétáján nőttem fel, mindig a szívembe szúrtak, és az arcomba vágtak. Megállás nélkül azt hajtogatták, hogy értéktelen vagyok. Egy szörnyeteg.

Soha nem szerettek. Nem védtek meg a világtól.

Úgy tűnik, Nazeerát cseppet sem érdekli, mit gondolnak róla, és úgy szeretném, ha én is ilyen magabiztos lehetnék. Tudom, hogy sokat változtam – messzire jutottam attól, aki régen voltam – , mégis minden másnál jobban vágyom rá, hogy egyszerűen magabiztos legyek, és ne sajnálkozzak folyton amiatt, aki vagyok, ahogyan érzek, ne igyekezzek folyton annyira. Ezen még dolgoznom kell.

– Igen – mondja Kenji. – Tényleg elég mérgesnek tűnt. De...

– Elnézést!

Mindketten hátrafordulunk Nazeera hangjára.

– Emlegetett számár – motyogja maga elé Kenji.

– Azt hiszem, eltévedtem – szól Nazeera. – Azzal áltattam magam, hogy meglehetősen jól ismerem ezt az épületet, de számtalan építkezés folyik, és... Kifogott rajtam. Meg tudná valamelyikőjük mondani, hogy jutok ki innen?

Szinte mosolyog.

– Ó, persze – vágom rá, és visszamosolygok. – Az igazat megvallva, az épület rossz felén vagy. Emlékszel rá, melyik bejáraton érkeztél?

Nazeera megáll, és elgondolkodik.

– Azt hiszem, a déli oldalon szálltunk meg – feleli, és ezúttal őszintén elmosolyodik. Aztán elbizonytalanodik. – Várjunk csak! Csak azt hiszem, hogy a déli oldalon szálltunk meg. Sajnálom – teszi hozzá, és tanácstalanul ráncolja a homlokát. – Mindössze néhány órája érkeztem, Haider előbb itt volt...

– Tökéletesen megértem – szakítom félbe legyintve. – Ne aggódj! Nekem is eltartott egy ideig, amíg eligazodtam az építkezések között. Tudod, mit? Kenji még nálam is jobban ismeri a terepet. Erről jut eszembe, ő Kenji. Nem hinném, hogy sor került hivatalos bemutatásra...

– Igen. Üdv! – szól Nazeera, és azonnal eltűnik az arcáról a mosoly. – Emlékszem.

Kenji úgy bámul rá, mint egy eszement. Elkerekedett szemmel, pislogás nélkül. Enyhén még a száját is eltátja. Megbököm a karját, mire felszisszen, de legalább viszsztatér belé az élet.

– Ó, igen – hadarja. – Üdv! Ööö... Sajnálom, ami a vacsoránál történt!

Nazeera felvonja a szemöldökét.

És amióta ismerem, először fordul elő, hogy Kenji elvörösödik. Elpirul.

– Komolyan – mondja. – Én... Ööö... Tényleg úgy gondolom, hogy a kendőd nagyon menő.

– Aha.

– Miből készült? – kérdezi Kenji, és kinyújtja a kezét, hogy megérintse a lány fejét. – Olyan puhának látszik...

Nazeera ellöki Kenji kezét, és még a félhomályban is kristálytisztán látszik, mennyire megdöbben.

– Mi az? – kérdezi zavartan Kenji. – Mi rosszat tettem? Nazeera felnevet, az arcán zavar és halvány undor keveréke látszik.

– Hogy lehetsz ebben ilyen rémes?

Kenji megdermed, és eltátja a száját.

– Én nem... Én egyszerűen nem tudom, mik a szabályok. Elhívhatlak, például, valamikor...

Hirtelen felnevetek, harsány és erőltetett hang, és belecsípek Kenji karjába.

Kenji hangosan szitkozódni kezd, majd dühös pillantást vet rám.

Ragyogó mosolyt varázsolok az arcomra, és Nazeerához fordulok:

– Nos, ha a déli kijáratot keresed – hadarom az lesz a legjobb, ha visszamész a hallba, majd háromszor balra fordulsz. A jobb oldalon látni fogod a dupla ajtókat... Ott kérdezd meg a katonákat, ők útba igazítanak!

– Kösz! – szól Nazeera, és viszonozza a mosolyomat, mielőtt gyanús pillantást vetne Kenji felé. A barátom még mindig a sérült karját dörzsölgeti, majd halványan búcsút int.

Megvárom, amíg Nazeera elmegy, majd sarkon fordulok, és Kenjinek szegezem a kérdést:

– Mi a franc bajod van? – Mire Kenji megragadja a karomat, és elgyöngült térdrel azt mondja:

– Ó, te jó ég! Azt hiszem, szerelmes vagyok, J!

Nem veszem komolyan.

– Nem tréfálok – erősködik a barátom. – Ilyennek kell lennie? Mert még soha nem voltam szerelmes, ezért fogalmam sincs, hogy ez már az, vagy csak valamivel elrontottam a gyomromat.

– Nem is ismered ezt a lányt – jegyzem meg a szememet forgatva. – Ezért inkább a gyomorrontásra szavazok.

– Gondolod?

Gyanakodva felnézek rá, de elég egyetlen pillantás, és egy csapásra elpárolog a haragom. Olyan furcsa és ostoba képet vág – olyan bárgyú boldogság sugárzik az arcáról –, hogy már-már megsajnálom.

Felsóhajtok, és meglököm, hogy elinduljon, mert úgy tűnik, földbe gyökerezett a lába.

– Nem tudom. Lehet, hogy csak... Vonzódsz hozzá. Egek, Kenji, olyan kínos helyzetbe hoztál azzal, ahogy Adammal meg Warnerrel viselkedtél, és most itt állsz tomboló hormonokkal...

– Mindegy. Tartozol nekem.

Borúsan ráncolom a homlokomat.

Kenji ragyogva megvonja a vállát.

– Tudom, hogy valószínűleg egy szociopata. És nagy eséllyel álmomban végezne velem. De akkor is olyan mocskosul... Állati csinos. A szépségétől egy férfi elkezd azon morfondírozni, hogy talán nem is olyan vesztes jövőkép, ha az emberrel végeznek álmában.

– Igen – mondom halkán.

– Tényleg egyetértesz?

– Gondolom.

– Hogy érted azt, hogy „gondolom”? Ez nem kérdés, ez a lány vitathatatlanul gyönyörű.

– Persze.

Kenji megáll, és megfogja a vállamat.

– Mi a gondod, J?

– Fogalmam sincs, miről...

– Ó, te jó ég! – kiált fel döbbenten. – Féltékeny vagy?

– Nem! – vágom a szemébe.

Kenji felnevet.

– Ez örület. Miért vagy féltékeny?

Megvonom a vállamat, és motyogok valamit.

– Mit mondasz? – Kenji a füléhez emeli a kezét. – Aggódsz, hogy elhagylak egy másik nő miatt?

– Pofa be, Kenji! Nem vagyok féltékeny.

– Ugyan, J!

– Esküszöm, hogy nem vagyok. Csak...

Nehéz időket élek meg.

De nincs lehetőségem elmondani, mert Kenji felkap, és körbeforgat.

– Ó! Olyan cuki vagy, amikor féltékenykedsz...

Mire térden rúgom. Jó erősen.

Elenged, és megragadja a lábát, majd olyan dühödt üvöltözésbe kezd, hogy a felét nem is értem. Elszaladok, bűntudatom van, de azért meg vagyok elégedve, és még hallok, ahogy megígéri, hogy holnap reggel seggbe rúg.

WARNER

Ma reggel elkísérem Juliette-et a reggeli sétájára.

Idegesek tűnik, jobban, mint valaha, és lelkiismeret-furdalásom van, amiért nem készítettem fel jobban arra, hogy főparancsnokként mivel kell szembenéznie. Tegnap este rémülten lépett be a szobánkba, motyogott valamit arról, hogy bárcsak több nyelven tudna, de aztán nem volt hajlandó beszélni róla.

Úgy érzem, mintha elzárkózna.

De talán én zárkózom el előle.

Annyira belefeledkeztem a saját problémáimba, hogy nem maradt sok lehetőségem komolyabban elbeszélgetni vele arról, hogyan érzi magát mostanában. Tegnap vallotta be először, hogy aggódik, jó vezető válik-e belőle, és elgondolkodtam azon, vajon mióta gyötrik efféle kétségek. Mióta emésztí magát. Több időt kell kerítenünk, hogy mindent átbeszélhessünk; de attól tartok, hogy mindketten belefulladunk az újabb és újabb felismerésekbe.

Az biztos, hogy velem így történik.

Csak az a képtelenség jár a fejemben, amit Castle összehordott. Tulajdonképpen meg vagyok róla győződve, hogy kiderül, rosszul informáltak vagy félreértett valami kulcsfontosságú részletet. Mégis, elkeseredetten vágyom a logikus magyarázatra, de még nem volt időm átnézni apám aktáit.

Ezért továbbra is ebben a bizonytalanságban kell élnem.

Remélem, hogy ma lesz egy kis időm, de nem akarom Julietteet magára hagyni Nazeerával és Haiderrel. Amikor először találkozott Haiderrel, szabad kezet adtam neki, mert erre volt szüksége, de most teljes felelőtlenség lenne elengedni a kezét. A látogatóink csakis rossz szándékkal érkezhettek, és nagy eséllyel megragadnak minden lehetőséget, hogy kegyetlen olimpiai játékokat játszanak Juliette érzéseivel. Meg lennék lepve, ha nem akarnák megrémisíteni és összezavarni. Gyávaságra kárhoztatni.

És kezdek aggódni.

Olyan sok minden van, amiről Juliette nem tud.

Azt hiszem, nem fektettem rá kellő gondot, hogy elképzeljem, mit érezhet. Ebben a katonai életben minden olyan kézenfekvőnek tűnik, de azok a dolgok, amelyek számomra teljesen nyilvánvalóak, neki vadonatújak. És ezt nem szabad elfelejtenem. El kell mondanom neki, hogy van egy saját fegyverraktára. Egy rakás személyes használatra szóló autója, sofőrrel. Számítalan magánrepülőgépe és pilóták, akik bármikor a rendelkezésére állnak. Ám ekkor felötlik bennem, hogy talán nem is ült még repülőn.

Megállók, és belefeledkezem a gondolataimba.

Persze hogy nem ült. Nincs olyan emléke, amely nem a 45-ös szektorhoz fűzi. Kétségek, hogy valaha is elment volna úszni egyet, és még ennél is kevésbé valószínű, hogy hajózott volna az óceánon. Valójában nem élt máshol, csak könyvekben és emlékekben.

Olyan sok mindent kell még megtanulnia. Olyan sok mindennel kell megbirkóznia. És bár mélyen együtt érzek a küzdelmeivel, egyáltalán nem irigylem ezért, az előtte álló feladat nagysága miatt. Elvégre, egészen egyszerű a magyarázat, hogy én magam miért nem akartam soha főparancsnok lenni...

Nem akartam vállalni a felelősséget.

Végtelen mennyiségű munkával jár, és sokkal kevesebb szabadsággal, mint gondolnánk, és ami a legrosszabb, ehhez a pozícióhoz nagyon sokféle készség kell. Olyas-

fajta készségek, amelyek lehetővé teszik, hogy egy pillanat leforgása alatt megöljünk és elbűvöljünk valakit. Két olyan dolog, amit mélységesen megvetek.

Megpróbáltam meggyőzni Juliette-et, tökéletesen alkalmas arra, hogy az apám helyére lépjen, de egyáltalán nem úgy tűnik, mintha sikerült volna. És most, hogy Haider és Nazeera itt van, már értem, miért bizonytalanodott el ennyire. Ők ketten – valójában csak Haider – megkérdezték, elkísérhetik-e a reggeli sétájára. Juliette és Kenji igyekeztek egymás közt megvitatni a dolgot, de úgy tűnik, Haidernek élesebb a hallása, mint gyanítottuk. Így most itt vagyunk, öten sétálgatunk a tengerparton kínos csöndben. Haider, Juliette és én önkéntelenül egy csoportot alkotunk. Kenji és Nazeera néhány lépéssel mögöttünk jönnek.

Senki nem szól egy szót sem.

Mégis, a tengerpart egészen kellemes hely arra, hogy az ember itt töltsse a reggelt, még akkor is, ha különös szag árad a vízből. Az igazat megvallva, nagyon békés. A megtörő hullámok susogása megnyugtató háttérként szolgál a máris stresszesen induló naphoz.

– Szóval – fordul hozzám végül Haider. – Ebben az évben is részt veszel a kontinentális szimpóziumon?

– Természetesen – felelem csendesen. – Ott leszek, ahogyan mindig. – Egy pillanatra elhallgatok. – És te hazamész, hogy részt vehess az eseményen, amit ti szerveztek?

– Sajnos nem. Nazeerával reméltük, hogy csatlakozhatunk hozzád és az észak-amerikai találkozóhoz, de nem voltam benne biztos, hogy Ferrars főparancsnok – ekkor Juliette-re pillant – részt kíván-e venni, ezért...

Juliette elkerekedett szemmel előrehajol.

– Elnézést, de miről is beszélünk?

Haider mindössze egy pillanatra húzza össze a szemöldökét, de érzem, hogy teljesen elképedt.

– A kontinentális szimpóziumról – feleli. – Bizonyára hallott már róla.

Juliette zavartan rám néz, aztán...

– Ó, igen, persze – feleli, amikor végül eszébe jut. – Egy rakás levelet kaptam róla. Nem gondoltam, hogy ilyen nagy ügy.

Ellenállok a készítésnek, hogy szégyenemben összehúzzam magam.

Juliette és én természetesen beszéltünk már a szimpóziumról, de csak érintőlegesen. Tulajdonképpen egy kétévente megrendezésre kerülő kongresszusról van szó, amelyen részt vesz az egyes kontinensek mind az 555 kormányzója. Az összes szektor vezetője összegyűlik egy helyen.

Nagyszabású esemény.

Haider felszegi a fejét, és Juliette arcát fürkészi:

– Igen, elég nagy ügy. Apánk lelkesen készül az ázsiai rendezvényre, ezért meglehetősen sokat foglalkoztat. De mivel a néhai Anderson főparancsnok soha nem vett részt nyilvános eseményeken, nem tudtam eldönteni, hogy ön is követni kívánja-e a példáját.

– Ó, nem. Ott leszek – vágja rá Juliette. – Nem rejtőzködöm a világ előtt úgy, ahogyan ő. Természetesen elmegyek.

Haidernek finoman elkerekedik a szeme. Juliette-re néz, majd vissza, rám.

– Pontosan mikor is lesz? – kérdezi Juliette, és érzem, hogy Haider kíváncsisága egyre nő.

– Nem olvasta el a meghívónkat? – kérdezi, maga a megtestesült ártatlanság. – Két nap múlva kerül rá sor.

Juliette hirtelen elfordul, de észreveszem, hogy elpirult. Érzem a zavarát, és menten megszakad érte a szívem. Gyűlölöm Haidert, amiért így játszadozik vele.

– Nagyon elfoglalt vagyok – feleli Juliette csöndesen.
– Az én hibám – vágok közbe. – Nekem kellett volna követnem az ügy alakulását, de elfelejtettem. De ma véglegesítjük a programot. Delalieu már serényen dolgozik, hogy minden részletet elrendezzen. – Nagyszerű – fordul hozzám Haider. – Nazeera és én alig várjuk, hogy csatlakozhassunk hozzátok.

Ázsián kívül még nem voltunk szimpóziumon.

– Természetesen – felelem. – örülünk, hogy velünk tartotok.

Haider ekkor tetőtől talpig végigméri Juliette-et, megvizsgálja a ruháját, a haját, az egyszerű, kopott teniszcipőjét; és bár nem szól semmit, érzem a rosszallását, a kételkedését és – mindenekelőtt – a csalódottságát.

Ettől legszívesebben behajítanám az óceánba.

– És mik a terveitek az itt-tartózkodásokat további részére? – kérdezem, és le sem veszem róla a szemem.

Haider tökéletes lazasággal megvonja a vállát.

– Képlékenyek a terveink. Csak szeretnénk minél több időt tölteni veletek. – Rám pillant. – Elvégre a régi barátoknak nem kell különösebb ok ahhoz, hogy találkozzanak, nem igaz? – És egy röpke pillanatra valódi fájdalmat érzek a szavai mögött. A mellőzöttség érzését.

És ez meglep.

Aztán eltűnik.

– Úgy hiszem, Ferrars főparancsnok már számtalan levelet kapott a többi barátunktól. Bár úgy tűnik, csönd fogadta a kérésüket, hogy ők is ide látogathassanak. Attól tartok, kissé mellőzöttek érezték magukat, amikor elmeséltem nekik, hogy Nazeera és én ide tartunk.

– Micsoda? – kérdezi Juliette, és rám pillant, mielőtt Haiderhez fordulna. – Miféle többi barátról beszél? Talán a főparancsnokokról? Mértén...

– Ó, nem – szakítja félbe Haider. – Nem a többi főparancsnokról. Legalábbis, egyelőre. Csak a gyerekeikről. Reménykedtünk valamiféle nagy találkozásban. Régóta nem volt már együtt az egész csapat.

– Az egész csapat – ismétli lágyan Juliette. Aztán borúsan ráncolni kezdi a homlokát. – Hány gyerek van még?

Haider erőltetett bájcsevegése hirtelen megváltozik. Hűvös lesz. Amikor rám néz, dühöt és zavart látok a tekintetében.

– Semmit nem meséltél rólunk? – kérdezi.

Most Juliette bámul rám. Elkerekedik a szeme a várakozástól, érzem, hogy fellángolnak a félelmei. És még mindig igyekszem kitalálni, hogyan hozhatnám a tudomására, hogy nem kell aggódnia, amikor Haider megragadja a karomat, és félrehúzza.

– Mit művelsz? – suttogja, a szavai erőszakosak és követelőzőek. – Hátat fordítottál mindnyájunknak, és miért? Ezért? Egy gyerekért? *Inta kullish ghabi*. Olyan végtelesen ostoba.

Biztos vagyok benne, hogy ennek nem lesz jó vége, *habibi*.

Figyelmeztetést látok a szemében.

És ekkor megérzem, amikor hirtelen elenged – felfedi a titkot, melyet elzárt a szíve mélyére –, és valami rettenetes dolog éled a gyomrom mélyén. Hányingerem támad a borzalmas rettegéstől.

És végül megértem.

A vezérek azért a gyerekeiket küldik el, hogy letegyék az alapokat, mert úgy érzik, nem érdemes erre vesztegetni az idejüket. Azt akarják, hogy az utódaik bejussanak a bázisunkra, és alaposan megfigyeljék – hogy a fiatalságukat latba vetve elbűvöljék Észak-Amerika új, ifjú vezetőjét, hamis barátságot kössenek vele, és végül információkat küldjenek haza. Egyáltalán nem akarnak szövetségre lépni.

Csak azért érkeztek, hogy kitalálják, mekkora erőfeszítésbe kerül, hogy megsemmisítsenek bennünket.

Elfordulok, éktelen harag munkál bennem, amely azzal fenyeget, hogy elveszítem az önuralmam, és Haider még erősebben megszorítja a karomat. Belenézek a szemébe. Csak azért nem töröm ki az ujjait, mert Juliette kedvéért elhatároztam, hogy megőrzöm a hidegvéremet.

Ha bántanám Haidert, az egy világháború kezdetét jelentené.

És ezt ő is pontosan tudja.

– Mi történt veled? – sziszegi a fülembe. – Nem hittem el, amikor a tudomásomra jutott, hogy beleszerettél valami idióta elmebeteg lányba. Hittem benned. Megvédtél. De ez... – folytatja a fejét csóválva. – Ez igazán szívszorító. Nem tudom elhinni, hogy ennyire megváltoztál.

Megfeszülnek az ujjaim, viszketnek, annyira szeretném ökölbe szorítani, és már éppen válaszolni akarok, amikor Juliette, aki éberén figyel bennünket a távolból, azt mondja:

– Engedd el!

És van valami a kimért hangjában, az alig leplezett haragjában, ami felkelti Haider érdeklődését.

Meglepve elengedi a karomat, és megfordul.

– Ha még egyszer hozzáérsz, kitépem a szívedet – közli

Juliette.

Haider döbbenten bámul rá.

– Tessék?

Juliette előrelép. Hirtelen lenyűgözően félelmetesnek látszik. Szinte lángol a tekintete. Gyilkos eltökéltség sugárzik a mozdulataiból.

– Ha észreveszem, hogy még egyszer kezdet emelsz rá, felhasítom a mellkasodat, és kitépem a szívedet.

Haider felvonja a szemöldökét, és bizonytalanul pislog. Aztán annyit mond:

– Eddig nem tűnt fel, hogy képes lennél ilyesmire.

– Neked szívesen bebizonyítom.

Ekkor Haider elmosolyodik, majd hangosan felnevet. És amióta megérkezett, először tűnik őszintének. Csillog a szeme örömeiben.

– Nem bánnád, ha egy kis időre kölcsön venném a te Warneredet? Megígérem, hogy hozzá sem érek. Csak beszélgetni szeretnék vele.

Juliette kérdően rám néz.

De én csak mosolyogni tudok rá. Legszívesebben felnyalábolnám, és elfutnék vele. Elvinném egy csendes helyre, és belevesznék. Szeretem, hogy az a lány, aki olyan könnyen elpirul, amikor a karomban tartom, ugyanaz a személy, aki gondolkodás nélkül kivégezne valakit, ha bántani akar.

– Nem maradok sokáig – mondom.

Juliette viszonozza a mosolyomat, az arca ismét megváltozik. Mindössze néhány másodpercig tart, de valahogy lelassult az idő, és lehetővé tette, hogy magamba szívjam a pillanat számtalan apró részletét, és elraktározzam a kedvenc emlékeim közé. Hirtelen hálás vagyok ezért a szokatlan, természetfölötti képességért, amivel észlelni tudom mások érzéseit. Ez továbbra is az én titkom, mindössze néhányan tudják – olyan titok, amit még az apám elől is sikerült elrejtennem, ahogy a többi főparancsnok és a gyerekeik elől is. Szeretem, hogy ez megkülönböztet a többi embertől, más vagyok, mint azok, akiket mindig ismertem. De az egészben mégis az a legjobb, hogy ennek segítségével pontosan tudhatom, Juliette milyen mélyen szeret. Mindig érezhetem az áradó érzelmeket a szavaiban, a tekintetében. A bizonyosságot, hogy harcolni

is képes lenne értem. Hogy megvédjen. És ettől a tudattól majd' kicsordul a szívem, és néha, amikor nem vagyunk együtt, alig kapok levegőt.

Azon tűnődöm, vajon ő tudja-e, hogy én is bármit megtennék érte.

JULIETTE

– Nézd! Egy hal! – Rohanni kezdek a víz felé, de Kenji elkapja a derekamat, és visszahúz.

– Ez a víz undorító, J! Nem kellene a közelébe menned.

– Micsoda? Miért? – kérdezem, még mindig a víz felé mutatva.

– Nem láttad a halat? Mert én ki tudja, mikor láttam utoljára vízben úszó halat.

– Nos, az is lehet, hogy döglött.

– Micsoda? – kérdezem ismét, és Kenjire sandítok. – Nem hiszem...

– Ó, igen, biztosan döglött.

Mindketten felkapjuk a fejünket.

Ezek voltak Nazeera első szavai ma reggel. Nagyon csöndes, kísérteties nyugalommal néz és hallgat. Az igazat megvallva, észrevettem, hogy nagyrészt a bátyját figyeli. Úgy tűnik, én egyáltalán nem érdeklek úgy, ahogyan Haidert, és ezt egyáltalán nem értem. Ahogyan azt sem, hogy pontosan miért vannak itt. Tudom, hogy kíváncsiak rám – amit őszintén megértek –, de ennél többről kell szólnia. És ezt az ismeretlen részt – a testvérek közötti feszültséget – értem a legkevésbé.

Ezért várok, hátha Nazeera többet mond.

De hallgat.

Még mindig a bátyját nézi, aki a távolban beszélget Warnerrel, olyasmiről, amit innen már nem hallani.

Érdekes jelenet.

Warner ma sötét, vérvörös öltönyt visel. Nincs nyakkendője, ahogyan kabátja sem – annak ellenére, hogy fagy van idekint –, csak egy fekete inget vett a zakó alá, valamint egy fekete csizmát. Egyik kezében egy pár kesztyűt és egy aktatáskát szorongat, az arca kipirult a hidegtől. A mellette álló Haider haja vad, megszelídíthetetlen feketeség a szürke reggeli fényben. Szűk, fekete nadrágban jött, és a tegnapról már ismert láncingben, amely fölé hosszú, kék kabátot vett fel, és látszólag cseppet sem aggasztja a szél, amely alákap, és felfedi a gondosan kidolgozott, bronzszínű felsőtestét. Az igazat megvallva, biztos vagyok benne, hogy ez szándékos. A két magas férfi kettesben sétálgat a kihalt tengerparton – súlyos csizmájuk mély nyomokat hagy a homokban –, és igazán hatásos képet nyújtanak, de határozottan túlöltöztek ehhez az eseményhez.

Ha őszinte akarok lenni magamhoz, be kell vallanom, hogy Haider éppen olyan szép, mint a húga, annak ellenére, hogy különös ellenszenvet érez az ingekkel szemben. Ám Haider pontosan tudja, milyen jóképű, ami valahogyan ellene dolgozik. Engem csak a mellette lépdelő fiú érdekel. Ezért Warnert bámulom, amikor Kenji mond valamit, ami azonnal visszazökkent a valóságba.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha visszamegyünk a bázisra, J. – Rápillant az órájára, amit csak újabban hord. – Castle azt mondta, sürgősen beszélnie kell veled.

– Már megint?

Kenji bólint.

– Igen, nekem pedig beszélnem kell a lányokkal, hogy mire jutottak Jamesszel. Castle jelentést kér. Jut eszembe, azt hiszem, Winston és Alia végül megjavították az egyenruhádat, és kicsit át is alakították, vess rá egy pillantást, ha lesz idő! Tudom, hogy még át kell nézned a maradék postát, de ha végeztél, talán...

– Elnézést! – szól Nazeera, és integet, majd odasiet hozzánk. – Ha visszamentek a bázisra, megtennétek nekem azt a szívességet, hogy engedélyt adtok, és ma sétálhatok egyet egyedül a szektorban?

– Rám mosolyog. – Több mint egy éve nem voltam itt, és szeretnék kicsit körül-
nézni. Megszemlélni a változásokat.

– Persze – vágom rá, és visszamosolygok. – Az első íróasztalnál ülő katonák majd
gondoskodnak róla. Csak add meg nekik a nevedet, és Kenji majd odaküldi őket...

– Ó, tudod, mit? Majd én magam körbevezetlek. – Kenji ráragyog Nazeerára. – Ez
a hely sokat változott a tavalyi évben.

Szívesen lennék a túravezetőd.

Nazeera elbizonytalanodik.

– Épp az imént soroltad el, mennyi teendőd van.

– Micsoda? Dehogy. – Kenji felnevet. – Semmit nem kell tennem. Csak a tiéd va-
gyok. Örökre. Tudod.

– Kenji!

Finoman hátba ver, mire összerezzenek, és borús arccal meredek magam elé.

– Rendben – mondja Nazeera. – Talán később, ha lesz egy kis időd...

– Most is ráérek – vágja rá Kenji, és úgy vigyorog, mint egy holdkóros. Mint aki-
nek teljesen elmentek otthonról. Fogalmam sincs, hogyan védhetném meg önmagá-
tól. – Mehetünk? Kezdhethük itt is, először megmutatom a lakókörleteket, ha szeret-
néd. Vagy indulhatunk az ellenőrizetlen területről is. – Megvonja a vállát. – Ahogy
akarod, csak mondd meg!

Nazeera hirtelen elbűvölve mered a barátomra, mintha menten felaprítaná, és be-
letenné egy raguba.

– De te nem a főparancsnoki őrezred tagja vagy? – kérdezi. – Nem kellene a pa-
rancsnokoddal maradnod, amíg biztonságban vissza nem ér a bázisra?

– Ó, igen, persze. Nem szükséges, nem lesz semmi baja – hadarja Kenji. – Ráadá-
sul, itt van nekünk ez a hat pacák – a mögöttünk tornyosuló hat katonára mutat akik
le sem veszik róla a szemüket, így mindenképpen biztonságban lesz.

Erősen belecsípek az oldalába.

Kenji felszisszen, és felém fordul.

– Mindössze öt percre vagyunk a bázistól. Vissza tudsz menni egyedül is, nem
igaz?

Mérgesen rámeredek.

– Persze hogy vissza tudok menni – közlöm dühödt suttogással.

– Nem ezért haragszom. Azért haragszom, mert egymillió dolgod van, mégis úgy
viselkedsz, mint egy idióta egy olyan lány előtt, akit nyilvánvalóan teljesen hidegen
hagysz.

Kenji hátralép, úgy tűnik, megsértődött.

– Miért próbálsz folyton bántani, J? Hol van a bizalom? Hol van a szeretet és a
támogatás, amire szükségem lenne ezen a nehéz órán? Ha a barátom vagy, legyél a
támaszom.

– Ugye tisztában vagytok vele, hogy minden szót hallok? – jegyzi meg Nazeera,
oldalra billenti a fejét, és lazán karba teszi a kezét.

– Itt állok mellettetek.

Ma valahogy még gyönyörűbb, a haját selyemkendőbe csavarta, amely úgy ragyog
a fényben, mint a folyékony arany. Bonyolult mintájú, piros pulóverben és vastag, fe-
kete bőrleggingsben érkezett, amihez acéltalpú, fekete bakancsot húzott.

És a vastag, arany karperecek most is ott ragyognak a csuklóján.

Bárcsak megkérdezhetném tőle, hol szerzi be a ruháit!

Csak akkor veszem észre, hogy Kenjivel ostobán bámuljuk, amikor Nazeera meg-
köszörüli a torkát. Leengedi a karját, és óvatosan előrelép. Cseppet sem hűvösen rá-
mosolyog Kenjire, akinek hirtelen elakad a lélegzete, és azt mondja:

– Hallgass ide! Te nagyon aranyos vagy. És igazán jó fej. De ez – kettejükre mutat – nem fog működni.

Úgy tűnik, Kenji meg sem hallotta, amit mondott.

– Szerinted jó fej vagyok?

Nazeera felnevet, de ráncolja a homlokát. Lazán int, és hozzáteszi:

– Viszlát!

Azzal elsétál.

Kenji egy szót sem szól, a távolodó Nazeerát nézi.

Megveregetem a karját, és megpróbálok együttérzően beszélni.

– Semmi baj – vigasztalom. – A visszautasítás...

– Ez elképesztő volt.

– Micsoda?

Kenji megfordul, és rám szegezi a tekintetét.

– Úgy értem, mindig is tudtam, hogy jó fej vagyok, de most már biztos lehetek benne. Ez aztán a megerősítés!

– Tudod, azt hiszem, ezt az oldaladat nem kedvelem annyira.

– Ne légy ilyen, J! – Kenji megpöccinti az orromat. – Ne féltékenykedj!

– Nem vagyok fél...

– Én is megérdemlem a boldogságot, nem igaz? – Hirtelen elcsöndesedik. Megfakul a mosolya, elhal a nevetése, és Kenji – még ha csak egy pillanatra is – elszomorodik. – Talán majd egy nap.

Összeszorul a szívem.

– Hékás! – szólok gyengéden. – Te azt érdemled, hogy a legboldogabb légy.

Kenji beletúr a hajába, és felsóhajt.

– Igen, persze.

– Nem tudja, mit veszít – teszem hozzá.

Kenji rám pillant.

– Gondolom, ha már vissza kellett utasítania, ez még egészen tisztességes volt.

– Nem ismer – vigasztalom. – Csodálatos fogás vagy.

– Én is tudom. És próbálom másoknak is tudtára adni.

– Mások hülyék – közlöm, és megvonom a vállamat. – Szerintem csodálatos vagy.

– Csodálatos, mi?

– Igen – vágom rá, és belekarolok. – Okos, vicces, kedves és...

– Jóképű – vág közbe Kenji. – Ne feledkezz meg a jóképűségemről!

– És nagyon jóképű – bólogatok.

– Tudom, hogy teljesen odavagy, de nem szeretlek ilyennek látni, J.

Leesik az állam.

– Hányszor kell még megkérnem, hogy próbálj meg kiábrándulni belőlem.

– Lüke! – mondom, és ellököm magamtól. – Rémes vagy.

– Azt hittem, csodálatos vagyok.

– Attól függ, mikor.

Erre hangosan felnevet.

– Rendben, kölyök. Indulhatunk vissza? Felsóhajtok, és elnézek a távolba.

– Nem tudom. Azt hiszem, több időt kell egyedül töltenem. Még mindig túl sok minden jár a fejemben. Tisztáznom kell a dolgokat.

– Értem – mondja Kenji, és együttérző pillantást vet rám. – Tedd, amit tenned kell!

– Kösz!

– De nem bánod, ha én elmegyek? Félretéve a tréfát, tényleg sok mindent el kell ma intéznem.

– Megleszek. Menj csak!

– Biztos? Nem lesz semmi bajod idekint egyedül?
– Dehogya – mondom, és finoman meglököm. – Nagyon jól fogom érezni magam. És különben is, soha nem lehetek igazán egyedül. – A katonák felé bökök. – Ezek a fickók folyton követnek.

Kenji bólint, megszorítja a karomat, és elsiet.

Néhány másodperc múlva egyedül maradok. Felsóhajtok, a víz felé fordulok, és belerúgok a homokba.

Teljesen össze vagyok zavarodva.

Különféle aggodalmak között hánykolódom, kétféle félelem csapdájába estem, mert tartok tőle, hogy elkerülhetetlenül kudarcot vallók vezetőként, és rettegek Warner kifürkészhetetlen múltjától. És a mai beszélgetés Haiderrel nem sokat segített az utóbbin. A leplezetlen döbbenet, amiért Warner még csak említést sem tett a többi családról – és a gyerekeikről akikkel felnőtt, tényleg letaglózott. Elgondolkodtatott, hogy vajon még mennyi mindent nem tudok. Milyen csontvázak lapulnak a szekrényben?

Pontosan tudom, mit érzek, amikor belenézek a szemébe, de néha Warnerrel lenni olyan, mint egy ostorcsapás. Annyira nincs hozzászokva, hogy alapvető dolgokról beszélgessem – bárkivel –, hogy minden vele töltött nap új felfedezéseket hoz. Ezek a felfedezések nem mindig rosszak – az igazat megvallva, a legtöbb dolog, amit megtudok róla, csak még szerelmesebbé tesz –, de időnként még az ártatlan összefüggések is összezavarnak.

Múlt héten az irodájában találtam rá, régi bakelitlemezeket hallgatott. Láttam már a lemezgyűjteményét – egy nagy rakás bakelit, amit a Regeneráció juttatott neki egy sor régi könyvvel és műalkotással együtt –, át kellett volna válogatnia, eldönteni, hogy mit tart meg, és mit dob ki. Még soha nem láttam csak úgy ülni és zenét hallgatni.

Nem vett észre, amikor beléptem a szobába.

Mozdulatlanul ült, és a falat bámulta, mint később megtudtam, egy Bob Dylan-lemezt hallgatott. Onnan tudom, hogy beosontam az irodájába, amikor már elment. Nem tudtam szabadulni a kíváncsiságtól, mert Warner csak egyetlen dalt hallgatott az albumról – visszaugrasztotta a tűt, valahányszor a dal véget ért és ki kellett derítenem, mi az. Az volt a címe: „Like a Rolling Stone.”

Nem mondtam el neki, amit aznap láttam, kíváncsi voltam, elmeséli-e. De nem szólt róla, még akkor sem, amikor megkérdeztem, mit csinált délután. Persze, nem hazudott, de elgondolkodtam, hogy vajon miért hallgatta el előlem.

Az egyik felem legszívesebben megismerné Warner egész történetét. Szeretném tudni a jó és a rossz részeket, megismerni minden titkot, egyszer és mindenkorra leszámolni velük. Mert jelen pillanatban biztosan érzem, hogy a képzeletem sokkal veszélyesebb, mint bármilyen igazság.

De nem tudom, hogyan lássak neki.

Ráadásul most minden olyan gyorsan történik. Nagyon elfoglaltak vagyunk, és éppen elég tisztában lenni a saját gondolataimmal. Abban sem vagyok biztos, jelenleg merre tart az ellenállásunk. Minden aggaszt. Aggasztanak Castle aggodalmai. És Warner rejtélyessége. Meg a főparancsnokok gyerekei.

Veszek egy mély lélegzetet, majd lassan és hangosan kifújom a levegőt.

Elnézek a hatalmas óceánra, megpróbálom a víz folyamatos hullámozásával kitisztítani a fejemet. Mindössze három hete még olyan erősnek éreztem magam, mint soha életemben. Végül megtanultam, hogyan vegyem hasznát az adottságomnak, megtanultam mérsékelni az erőmet, kivetíteni – és ami a legfontosabb, megtanultam ki- és bekapcsolni. És akkor pusztán kézzel összezúztam Anderson lábát. Rezzenéstelenül álltam, miközben a katonák telelőtték a testemet ólommal. Sérthetetlen voltam.

De most?

Ez az új munka sok nekem.

Kiderült, hogy a politika olyan tudomány, amit nem értek. Megölni valakit, összehajtani valamit, lerombolni dolgokat? Azt értem. Méregbe gurulni és háborúba indulni, azt értem. De türelmesen játszani ezt a zavaros sakkjátszmát egy rakás idegennel a világ minden tájáról?

Egek! Úgy szeretnék inkább lelőni valakit!

Lassan elindulok vissza a bázisra, a cipőm megtelik homokkal. Rettegek attól, amit Castle mondani akar, de már így is sokáig elmaradtam. Olyan sok mindent kell még elintézni, és nincs értelme halogatni. Szembe kell néznem vele. Megbirkózni vele, bármi is legyen az. Felsőhajtók, ökölbe szorítom, majd ellazítom a kezemet, érzem, ahogy az erőm átjárja, majd elhagyja a testemet. Még mindig különös borzongással tölt el, hogy képes vagyok az akaratom erejével lefegyverezni magam. Igazán kellemes az időm nagy részét úgy tölteni, hogy a képességem nem működik, kellemes véletlenül hozzáérni Kenji bőréhez, anélkül, hogy azon aggódnék, véletlenül megsértem. Lehajolok két marok homokért. Erő bekapcsol: ökölbe szorítom a kezemet, és a homok porrá őrlődik. Erő kikapcsol: a homok halvány, foltos lenyomatot hagy a bőrömon.

Elszórom a homokot, leporolom a tenyeremet, és belenézek a reggeli napba. Keresem a katonákat, akik mindenhová követnek, mert hirtelen sehol nem látom őket. Ami különös, mert egy perce még mögöttem baktattak.

És akkor megérezem...

Fájdalom.

A hátamból sugárzik.

Éles, égető, heves fájdalom, ami azonnal elvakít. Dühödten megfordulok, de az észlelésem eltompul, hiába próbálom latba vetni. Felduzzasztom az energiámat, amely duruzsolni kezd az *electricumtól*, és arra gondolok, hogyan lehettem olyan ostoba, hogy elfelejtettem visszakapcsolni az erőmet, különösen ilyen nyílt terepen. Túl sok minden járt a fejemben. Túl zavart vagyok. Érzem, ahogy a lapockámba fúródott golyó harcképtelenné lesz, de megpróbálom leküzdeni a gyötrelmes fájdalmat, hogy megkeressem a támadómat.

De túl lassú vagyok.

Újabb golyó csapódik a combomba, ám ezúttal érzem, hogy csak felszíni sérülést okoz, lepattan, mielőtt komolyabb kárt okozhatott volna. Gyenge az energiám – és egyre gyengül –, gondolom a vérvesztéségtől, és rettenetesen mérges vagyok, amiért ilyen gyorsan le lehet győzni.

Ostoba, ostoba, ostoba!

Elbotlom, miközben próbálok futni a homokban, hiszen itt továbbra is könnyű célpont vagyok. A merénylő bárki lehet – és bárhol lehet és azt sem tudom, hová nézek, amikor újabb három lövés talál el: a hasamon, a csuklómon és a mellkasomon. Lepattannak a testemről, de így is vérezni kezdek, ám a mélyen a hátamba fúródott golyó olyan vakítóan fájdalmas hullámokkal áraszt el, hogy tátva marad a szám, és nem kapok levegőt. Olyan gyötrelmes kint okoz, hogy megfordul a fejemben, nem valami különleges fegyverből lőtték-e ki, nem különleges töltényekről van-e szó...

Ó!

Finom, ziháló kiáltás hagyja el a számat, miközben térdre rogyok a homokban, és most már egészen biztos vagyok benne, hogy ezeket a golyókat méregbe mártották, ami azt jelenti, hogy még ezek a felszíni sérülések is veszélyesek...

Elesem, szédülve hátrazuhanok a homokban, forog körülöttem a világ, így nem látok tisztán. A végtagjaim elzsibbadnak, a csontjaim meglazulnak, a vér gyorsan és

furcsán árad az ereimben, és nevetni kezdek, mert azt hiszem, madarat látok az égen. Nem egyet, hanem egy egész rajt, csak repülnek, repülnek és *repülnek*...

Hirtelen nem kapok levegőt.

Valaki átkarolja a nyakamat, hátrahúznak, és én csak fuldoklóm, köpködök, próbálom megtölteni a tüdőmet, nem érzem a nyelvemet, és olyan hevesen rúgkapálok a homokban, hogy elveszítem a cipőmet, és arra gondolok, megint itt állok a halál küszöbén, olyan hamar eljött értem, de túl fáradt vagyok, és ekkor...

Megszűnik a nyomás.

Olyan hirtelen...

Kapkodom a levegőt, köhögök, homok van a hajamban és a fogaim között, és látom a színeket, a madarakat, olyan sok madarat. Megfordulok, és...

Reccs.

Valami eltörik, mintha csont lenne. Azonnal kitisztul a látásom, és megpillantok valamit előttem. Valakit. Összehúrom a szemem, úgy érzem, mintha a szám elnyelte volna saját magát, és arra gondolok, a méreg lehet ilyen hatással, de nem így van, Nazeera az, olyan csinos, ahogy előttem áll, a keze egy ernyedt férfi nyakán, aztán elengedi, és a férfi a földre roskad.

Felnyalából.

Olyan erős vagy, és olyan csinos, motyogom, olyan erős, szeretnék olyan lenni, mint te.

Csitítgatni kezd, azt mondja, ne mozogjak, és nem lesz semmi baj.

Aztán elvisz onnan.

WARNER

Pánik, rettegés, bűntudat – elszabadult félelmek...

Alig érzem, ahogy a talpam a padlóhoz csattan, a szívem olyan hevesen kalapál, hogy a szó szoros értelmében fáj. A félig elkészült egészségügyi szárnyunk felé rohannok, a tizenötödik emeletre, és Igyekszem nem beleveszni a sötét gondolatokba. Le kell küzdenem az ösztönös késztetést, hogy futás közben szorosan lehunyjam a szememet, kettisével szedem a vészhelyzetre fenntartott lépcsőket, mert a legközelebbi lift – természetesen – átmenetileg le van zárva, hogy megjavítsák.

Még életemben nem voltam ekkora bolond.

Mégis, mit gondoltam? Gondolkodtam egyáltalán? Egyszerűen elsétáltam. Folyton hibázom. Folyton feltételezésekbe bocsátkozom. És még soha életemben nem irigyeltem ennyire Kishimoto cseppet sem elegáns szókincsét. Egek! Mi mindent szeretnék a levegőbe kiáltani! Elüvöltetni. Soha nem voltam még ilyen mérges magamra. Biztos voltam benne, hogy Juliette-nek semmi baja nem eshet, meg voltam róla győződve, hogy nem megy ki a nyílt terepre védelem nélkül...

Hirtelen rám tör a rettegés.

Elhessegetem.

Elhessegetem, pedig nyomja a mellkasomat a kimerültség és a tomboló düh. Tisztában vagyok vele, hogy teljesen ésszerűtlen dolog mérgesnek lenni a szenvedésre – tudom, hogy hatástalanul haragszom erre a fájdalomra mégis így érzek. Tehetetlennek érzem magam. Látni akarom Juliette-et. A karomban tartani. Meg akarom kérdezni, hogyan hagyhatta el az őrségét, miközben egyedül sétálgatott a nyílt terepen...

Amikor felérek a legfelső emeletre, úgy érzem, mintha valami ki akarna szakadni a mellkasomból, ég a tüdőm a megerőltetéstől. A szívem vadul dobog. Akkor is végigtrappolok a folyosón.

Eltökélség és rettegés táplálja a vágyat, hogy megtaláljam.

De földbe gyökerezik a lábam, amikor újra pánikba esem.

A félelem hullámától meghajlik a hátam, előregörnyedek, megtámaszkodom a térdemen, és próbálok levegőhöz jutni. Ez a fájdalom teljesen váratlanul tör rám. És letaglóz. Szúr a szemem.

Hevesen pislogni kezdek, hogy legyűrjem az érzelmeimet.

Hogy történhetett meg? Meg akarom kérdezni tőle.

Nem jöttél rá, hogy valaki biztosan meg akar majd ölni?

Szinte reszketek, amikor elérek a szobához, ahová vitték. Nem is értem, amikor megpillantom az ernyedt, vérben úszó testét, ahogy a fémasztalon fekszik. Odarohannok, és félig vakon megkérem Sonyát és Sarát, hogy tegyék meg újra, amit egyszer már megtettek: segítsenek nekem meggyógyítani.

Csak ekkor veszem észre, hogy a helyiség tele van.

Letépem magamról a zakót, és közben megpillantom a többieket. Különböző alakok ácsorognak a falak mellett – olyan emberek, akiket valószínűleg ismerek, csak sohasem vettem a fáradságot, hogy megjegyezzem a nevüket. Mégis, egyvalaki kiemelkedik a tömegből.

Nazeera.

Pusztá kézzel meg tudnám fojtani.

Úgy tűnik, őszintén meg van döbbenve.

– Nem tudom, hogy sikerült ezt elintézned – vágom a szemébe –, de ez a ti hibátok. A bátyádé és a tiéd. Ti műveltétek ezt vele.

– Ha találkozni szeretnél a felelőssel, semmi akadály – közli szenvtelenül és hűvösen. – Nem ismerjük a személyazonosságát, de a karján lévő tetoválások arra utalnak, hogy a szomszédos szektorból jöhetett. A holttestét az egyik föld alatti fogdában találod.

Egy pillanatra kihagy a szívverésem.

– Tessék?

– Aaron? – Ez Juliette, az én Juliette-em!

– Ne aggódj, szerelmem! Mindent rendbe hozunk – hadarom. – Itt vannak a lányok, és megcsináljuk, ugyanúgy, ahogy legutóbb...

– Nazeera – motyogja csukott szemmel.

– Igen? – Megdermedek. – Mi van Nazeerával?

– Megmentette... – A szája megáll beszéd közben, aztán nyel egyet. – Az életemet.

Nazeerára nézek, fürkészem az arcát. Olyan, mintha kőből faragták volna, rezzenéstelen a káosz közepén. Kíváncsian nézi Juliette-et, és képtelen vagyok kiigazodni rajta. De nincs szükségem a különleges képességemre ahhoz, hogy tudjam, ezzel a lánnyal valami nincs rendben. Az alapvető emberi ösztöneim azt súgják, hogy tud valamit – valamit, amit nem árul el nekem –, és ezért képtelen vagyok megbízni benne. Így amikor végül felém fordul, és a szeme mély, átható és rémisztően komoly, érzem, ahogy összeszorul a mellkasom a pániktól.

Juliette most alszik.

Soha nem voltam még ennyire hálás az emberfeletti képességemnek, amellyel el tudom szívni és átadni valakinek mások energiáját, mint ezekben a szerencsétlen pillanatokban. Reménykedtünk benne, hogy most, amikor Juliette megtanulta ki- és bekapcsolni a halálos érintését, Sonya és Sara képes lesz meggyógyítani – rátehetik a kezüket anélkül, hogy kockára tennék a saját testi épségüket. De Castle azóta kimutatta, még mindig van rá esély, hogy miközben Juliette teste gyógyulni kezd, az átélt trauma önkéntelenül beindítja a régi védekező folyamatokat, Juliette akaratán kívül. Ezért ilyen vészhelyzetben a bőre ismét veszélyessé válhat. Reméltük, hogy ezzel a kockázattal – kísérlettel – soha többé nem kell szembenéznünk. De most?

Mi történne, ha nem lennék a közelben? Mi lenne, ha nem rendelkeznék ezzel a különös adottsággal?

Rá sem merek gondolni.

Itt ülök, és a tenyerembe temetem az arcomat. Csöndesen várok az ajtó előtt, amíg Juliette kipihen a sérüléseit. A gyógyító folyamatok teszik a dolgukat a testében.

Am addig is folyamatosan érzelmi hullámok gyötörnek. Mérhetetlen a bennem lakozó feszültség. Mérges vagyok Kenjire, amiért egyedül hagyta Juliette-et. Mérges vagyok a hat katonára, akiket olyan könnyedén lefegyverzett egyetlen, nem azonosítható merénylő. De mindenekelőtt, még soha nem voltam ilyen mérges saját magamra. Hanyag voltam.

Hagytam, hogy ez megtörténjen. A figyelmetlenségem. Az apám iránti ostoba rájogásom – a halála utáni érzéseim –, a múltam szálnalmas drámái. Hagytam, hogy eltereljék a figyelmemet; magamba feledkeztem, felemésztettek a saját aggodalmaim és a napi teendők.

Az én hibám.

Az én hibám, hogy félreértettem.

Az én hibám, hogy azt hittem, Juliette jól van, hogy nem kíván tőlem nap mint nap többet – több bátorítást, több lelkesítést, több útmutatást. Folyamatosan csak a növekedés és változás lenyűgöző pillanatait láttam, és ez elaltatta az éberségemet. Csak most látom, hogy ezek a pillanatok milyen félrevezetőek. Juliette-nek több időre és lehetőségre van szüksége, hogy megszilárdítsa az új erejét. Gyakorolnia kell, és bá-

torítani, hogy gyakoroljon. Hogy rettenthetetlen legyen; és örökkön örökké harcoljon magáért.

Már így is olyan messzire jutott.

Tanácsokat kellett volna adnom neki, amikor azt mondta, szeretné átvenni a főparancsnoki feladatokat. Akkor kellett volna mondanom neki valamit. Gondoskodnom kellett volna róla, hogy fel tudja mérni, mekkora felelősséget vállal. Figyelmeztetnem kellett volna, hogy az ellenségei elkerülhetetlenül megpróbálnak majd az életére törni...

El kell húznom a kezemet az arcomtól. Nem vettem észre, de olyan erősen szorítottam, hogy most fáj a fejem.

Felsóhajtok, és hátradőlök a széken, kinyújtom a lábam, miközben a fejem a hátam mögötti hideg betonfalhoz koppan. Olyan zsibbadtnak érzem magam, mégis tele vagyok feszültséggel. És dühvel. Tehetetlenséggel. Lehetetlen vágyat érzek, hogy kiálthassak valakivel, akárkivel. Ökölbe szorul a kezem. Lehunyom a szemem. *Fel kell épülnie*. Fel kell épülnie a saját érdekében, és az én kedvemért, mert szükségem van rá, és arra, hogy jól legyen.

Valaki megköszörüli a torkát.

Castle leül a mellettem lévő székre. Nem nézek rá.

– Mr. Warner!

Nem válaszolok.

– Hogy van, fiam?

Ostoba kérdés.

– Ez – mondja csöndesen – nagyobb gond, mint bárki be merné vallani. Azt hiszem, ezt ön is tudja.

Megmerevedek.

Castle csak bámul rám.

Mindössze néhány centiméterrel, de felé fordulok. Végül észreveszem a finom rovátkákat a szeme körül és a homlokán. Ezüstös szálak csillognak a tarkójánál összefogott rasztatincsekben. Fogalmam sincs, hogy Castle hány éves lehet, de azt gyanítom, elég öreg ahhoz, hogy akár az apám lehetne.

– Van valami mondanivalója?

– Ms. Ferrars nem vezetheti ezt az ellenállást – mondja, és összehúzott szemmel mered a távolba. – Túl fiatal. Túl tapasztalatlan. Ezt ön is tudja, nem igaz?

– Nem.

– Önnek kellett volna elvállalnia – folytatja Castle. – Titokban mindig abban reménykedtem, attól a naptól fogva, hogy felbukkant az Omega Ponton, hogy maga lesz az. Hogy csatlakozik hozzánk. És a vezetőnk lesz. – Csóválni kezdi a fejét. – Maga erre született. Könnyedén elboldogulna a feladattal.

– Nem akarom ezt a munkát – közlöm vele élesen és kurtán. – A nemzetünknek változásra van szüksége. Olyan vezetőre, akinek hatalmas a szíve, és van benne kellő szenvedély. Én nem ilyen ember vagyok. Juliette törődik ezekkel az emberekkel. Gondol a reményeikre, a félelmeikre – és úgy harcol értük, ahogyan én sohasem tudnék.

Castle felsóhajt.

– Senkiért nem tud harcolni, ha meghal.

– Juliette teljesen rendbe jön – vágott rá dühösen. – Most pihen.

Castle egy ideig hallgat.

Amikor végül megtöri a csendet, azt mondja:

– Nagyon remélem, hamarosan felhagy azzal, hogy úgy tegyen, mintha nem értené meg. Túlságosan tisztellem az intelligenciáját ahhoz, hogy közreműködjek ebben a

színjátékban. – Összevonja a szemöldökét, és a padlóra szegezi a tekintetét. – Pontosan tudja, mire akarok kilyukadni.

– És mi lenne az?

Castle elfordul, hogy rám nézhessen. Barna szem, barna bőr, barna haj. Amikor megszólal, megvillan a fehér fogsora.

– Azt állítja, hogy szereti?

Hirtelen nagyot dobban a szívem, a hang visszhangzik a fülemben. Olyan nehéz ilyesmit bevallanom mások előtt.

Vadidegenek előtt.

– Igazán szereti őt? – erősködik Castle.

– Igen – suttogom.

– Akkor állítsa meg! Állítsa meg, mielőtt ők megállítják.

Mielőtt ez a kísérlet elpusztítaná.

Összeszorul a mellkasom, és elfordulok Castle-től.

– Még mindig nem hisz nekem – jegyzi meg az öreg. – Pedig tudja, hogy igazat beszélek.

– Csak azt tudom, hogy azt *hiszi*, igazat beszél.

Castle megrázza a fejét.

– Juliette szülei eljönnek érte. És amikor ez megtörténik, rájön majd, hogy nem vezettem félre. De akkor már túl késő lesz.

– Semmi értelme az elméletének – jegyzem meg ingerülten. – Rendelkezésemre állnak olyan dokumentumok, amelyek szerint Juliette vér szerinti szülei rég meghaltak.

Castle összehúzott szemmel rám sandít.

– A dokumentumokat könnyű meghamisítani.

– De ebben az esetben nem. Lehetetlen.

– Biztosítom, hogy nagyon is lehetséges.

Csak csóválom a fejemet.

– Azt hiszem, nem érti – folytatom. – Nálam van Juliette összes aktája, és a vér szerinti szülei halálának időpontja mindegyikben egyértelműen fel van jegyezve. Talán összekeveri őket az örökbe fogadó szülőkkel...

– Az örökbe fogadó szülők mindössze egy gyereket neveltek, ugye? Juliette-et?

– Igen.

– Akkor hogyan magyarázza meg a másik gyereket?

– Micsoda? – Felkapom a fejemet. – Miféle másik gyereket?

– Emmaline-t, a nővérét. Ugye, emlékszik Emmaline-ra?

Most már végleg meg vagyok győződve arról, hogy Castle megőrült.

– Egek! – szólok. – Maga elvesztette az eszét.

– Ugyan. Számtalanszor találkozott már Emmaline-nal, Mr. Warner. Talán akkoriban még nem tudta, hogy kicsoda, de az ő világában élt. Sokáig tartotta vele a kapcsolatot. Nem igaz?

– Attól tartok, magát csúnyán félreinformálták.

– Próbáljon emlékezni, fiam!

– És mégis mire?

– Tizenhat éves volt, az anyja haldoklóit. Az a hír járta, hogy az apját hamarosan előléptetik a 45-ös szektor vezetőjéből és kormányzójából Észak-Amerika főparancsnokává. Tisztában volt vele, hogy néhány év múlva a fővárosba költöznek. Nem akart elmenni. Nem akarta otthagyni az édesanyját, ezért felajánlotta az apjának, hogy átveszi a helyét. A 45-ös szektort. És bármit hajlandó volt megtenni ezért.

Úgy érzem, minden vér elszivárog a testemből.

– Az apja adott magának egy feladatot.

- Nem – suttogom.
- Emlékszik, mit kellett tennie?

A nyitott, üres tenyeremre meredek. Felgyorsul a pulzusom, cikáznak a gondolataim.

- Emlékszik, fiam?

– Mennyit tud? – kérdezem, de úgy érzem, mintha megbénult volna az arcom. – Rólam? *Erről?*

- Korántsem annyit, mint ön. De többet, mint mások.

Összeroskadok a széken. Forogni kezd körülöttem a helyiség.

El tudom képzelni, mit mondana apám, ha élne, és látná ezt a jelenetet. *Szánalmas. Szánalmas vagy. Egyedül magadat hibáztathatod.* Ezt mondaná. *Folyton tönkreteszei mindent, a kötelességed elé helyezed az érzelmeidet...*

– Mióta tud erről? – Ránézek Castle-re, a nyugtalanság forró hullámokkal ostromozza a hátamat. – És eddig miért nem szólt semmit?

Castle fészkelődni kezd a széken.

– Nem tudom, mennyit szabadna elmondanom ezzel kapcsolatban. Nem tudom, mennyire bízhatok önben.

– Nem bízhat meg bennem? – kérdezem felháborodva. – Éppen maga az, aki mindvégig elhallgatta ezt a dolgot! – Eszembe jut valami, és felkapom a fejemet. – Kishimoto tud erről?

- Nem.

Megváltozik az arcom a meglepetéstől.

Castle felsóhajt.

- De hamarosan megtudja. Ahogyan mindenki más is.

Hitetlenkedve csóválom a fejemet.

- Azt akarja mondani, hogy az a lány Juliette nővére volt?

Castle bólint.

- Az nem lehet.

- Ez tény.

– Hogy lehetne ebből bármi is igaz? – kérdezem, és kihúzom magam. – Tudnám, ha igaz lenne. Nálam lennének a titkos dokumentumok, értesítettek volna...

– Még maga is csak egy gyerek, Mr. Warner. És időnként megfélemedezik erről. Ahogyan arról is, hogy az apja nem kötött mindent az orrára.

- Akkor maga honnan tudja? Honnan értesült ezekről a dolgokról?

Castle rám szegezi a tekintetét.

– Tudom, hogy azt hiszi, nincs ki mind a négy kerekem, de nem vagyok olyan egyszerű, mint reméli. Egyszer én is megpróbáltam vezetni ezt a nemzetet, és a földalatti mozgalomban nagyon sokat kutattam. Évtizedeket töltöttem azzal, hogy felépítsem az Omega Pontot. Gondolja, hogy nem próbáltam megérteni az ellenségeimet? Egyméteres halmokban állnak az akták a főparancsnokokról, a családjukról, a személyes szokásaikról, a kedvenc színükről... – Összehúzza a szemét, és rám néz. – Bizonyára nem gondolta, hogy ilyen naiv vagyok. A világ főparancsnokai számtalan titkot rejtegetnek – folytatja Castle. – És nekem csak ezek töredékéről van tudomásom. Ám azok az információk, melyeket a Regeneráció kezdetén gyűjtöttem, mind igaznak bizonyultak.

Értetlenül meredek rá.

– Pontosan a tudomásomra jutott információkból értesültem arról, hogy egy halálos érintésű fiatal nőt tartanak fogva a 45-ös szektor egyik elmeógyógyintézetében. A csapatunk már tervezte a kiszabadítását, amikor ön tudomást szerzett a létezéséről – Juliette Ferrars álnéven és rájött, hogy hasznos lehet a saját kutatásai számára. Ezért mi az Omega Ponton várakozó állásba helyezkedtünk. Közben csatlakozott hozzánk Kenji. Hónapok óta gyűjtötte az információkat, mielőtt az apja végül eleget tett az ön

kérésének, és kiengedte Juliette-et az elmeorvosintézetből. Kenji az én utasításomra surrant be a 45-ös szektorba. Küldetésének mindig az volt a célja, hogy megszerezze Juliette-et. Azóta keresem Emmaline-t.

– Még mindig nem értem – suttogom.

– Mr. Warner! – szól Castle türelmetlenül. – Juliette és a nővére tizenkét évig voltak a Regeneráció fogságában. A két testvér is része a folyamatosan zajló kísérletnek, amely genetikai vizsgálatokon és a genetika manipulálásán alapul, és amelynek részleteit még mindig próbálom felfedni.

Menten szétrobban a fejem.

– Most már hisz nekem? – kérdezi Castle. – Eleget mondtam ahhoz, hogy bizonyítsam, többet tudok az életéről, mint gondolja?

Próbálok megszólalni, de kiszáradt a torkom, a szavak felsértik a számát.

– Apám beteg, szadista ember volt, de ezt azért nem tette volna. Nem tette volna meg velem.

– Sajnos megtette. Hagyta, hogy a bázisra hozza Juliette-et, pedig pontosan tudta, hogy kicsoda. Az édesapja elképesztő megszállottja volt a kínzásnak és a kísérletezésnek.

Úgy érzem, elveszítettem a kapcsolatot a testemmel, a gondolataimmal, még arra is úgy kell rávennem magam, hogy levegőt vegyek.

– És kik a valódi szülei?

Castle megrázza a fejét.

– Még nem tudom. De bárkik is legyenek, megingathatatlanul hűségesek a Regenerációhoz. Ezeket a lányokat nem ellopták a szüleiktől. Ők ajánlották fel őket.

Elkerekedik a szemem, és hirtelen hányingerem támad.

Castle-nek megváltozik a hangja. Előrehajol, és metsző tekintettel rám néz.

– Mr. Warner! Nem azért osztottam meg önnek ezt az információt, hogy bántsam. Tudnia kell, hogy ez nekem sem okoz örömet.

Felnézek.

– Szükségem van a segítségére – folytatja, és az arcomat fürkészi. – Tudnom kell, mit tett abban a két évben. Tudnom kell az Emmáiménál kapcsolatos megbízása részleteit. Mi volt a pontos feladata? Miért tartották fogva? Mire használták?

Megrázom a fejemet.

– Nem tudom.

– De tudja. Tudnia kell. Gondolkodjon, fiam! Próbáljon meg visszaemlékezni...

– Nem tudom! – kiáltom.

Castle meglepődve hátrahőköl.

– Apám soha nem árulta el nekem – felelem zihálva. – Ez volt a feladatom. Kérdés nélkül követni az utasításokat. Megtenni, bármit is kíván tőlem a Regeneráció. Bizonyítani a hűségemet.

Castle csüggedten hátradől a széken. Teljesen összetört.

– Ön volt az egyetlen reményem – mondja. – Azt hittem, talán végül sikerül megfejtennem.

Dobogó szívvel rámeredek.

– És még mindig nem tudom, miről beszél.

– Oka van annak, hogy senki nem tudja az igazságot ezekről a lányokról, Mr. Warner. Oka van, hogy Emmaline-t ilyen gondosan őrzik. Valamiképpen kritikus személy a Regeneráció építménye szempontjából, és még mindig nem tudom, hogyan vagy miért. Fogalmam sincs, mit tesz meg nekik. – Egyenesen a szemembe néz. Úgy érzem, mintha a lelkembe látna. – Kérem! Próbáljon meg visszaemlékezni! Mit kellett tennie vele? Bármilyen apró részlet...

– Nem – suttogom, de legszívesebben ordítanék. – Nem akarok emlékezni.

– Mr. Warner! Megérttem, hogy ez nehéz önnek...

– Nehéz nekem? – kérdezem, és felállók. Egész testemben reszketek a dühtől. A falak, a székek, az asztalok mind zörögni kezdenek körülöttünk. A lámpabúrák veszélyesen hintázní kezdenek a fejünk fölött, pislákolnak a villanykörték. – Azt hiszi, ez nehéz nekem?

Castle nem szól semmit.

– Azt állítja, hogy Juliette egy nagyszabású kísérlet részeként bukkant fel az életemben, egy olyan kísérlet részeként, amelyről az apámnak mindvégig tudomása volt. Azt állítja, hogy Juliette nem az, akinek gondolom. Hogy a Juliette Ferrars nem is az igazi neve. Azt mondja, nemcsak olyan lány, akinek mindkét szülője életben van, de két évet töltöttem azzal, hogy akaratomon, kívül kínoztam a nővérét. – Elnehezül a mellkasom, ahogy Castle-re nézek. – Igazam van?

– Ennél többről van szó.

Hangosan felnevetek. Eszelős hang.

– Ms. Ferrars hamarosan mindenről értesülni fog – mondja Castle. – Ezért azt tanácsolom, hogy tegye meg ön az első lépést. Mondjon el neki mindent, amint lehetséges! Be kell vallania!

Tegye meg most azonnal!

– Micsoda? – kérdezem döbbsentem. – De miért én?

– Mert ha ön nem mondja el hamarosan, biztosíthatom, hogy megteszi valaki más...

– Nem érdekel – vetem oda. – Mondja csak el!

– Nem ért engem. Égetően fontos, hogy öntől tudja meg. Juliette megbízik magában. Szereti. Ha magától jön rá, vagy egy jelentéktlenebb forrásból, elveszíthetjük.

– Azt nem hagyom. Soha többé nem engedem, hogy bántódása essen, még ha ez azt is jelenti, hogy személyesen kell követnem... – Nem, fiam – szakít félbe Castle. – Félreértett. Nem fizikai értelemben fogjuk elveszíteni. – Elmosolyodik, de furcsa hatást kelt. Rémisztő. – Úgy értem, elveszítjük őt. Idefent... – ütögeti meg a fejét és idelelt. – Castle a szívére mutat.

– Mire gondol?

– Egyszerűen arra, hogy nem élhet tagadásban. Juliette Ferrars nem az, akinek hiszi, és nem lehet játszadozni vele. Időnként teljesen védtelennek tűnik. Naivnak. Sőt ártatlannak. De nem szabad megfélekeznie arról, milyen éktelen harag lakozik a szívében.

Tátva marad a szám a meglepetéstől.

– Olvasott róla, nem igaz? Juliette naplójában – folytatja Castle. – Olvasta, hogy el tud sötétülni az elméje...

– Hogy merészelte...

– Én pedig láttam. A saját szememmel láttam, ahogy elveszíti az irányítást a gondosan kordában tartott dühe fölött. Majdnem elpusztított mindannyiunkat az Omega Ponton, még mielőtt az apja megtette volna. Egy örült dühkitörés során meghasította a földet, pedig egy egyszerű félreértésről volt szó. Mert felidegesítette magát a vizsgálatokon, amiket Mr. Kenttel végeztünk. Mert össze volt zavarodva, és egy kicsit félt. Nem hallgatott a józan érvekre, kis híján mindannyiunkkal végzett.

– Az más volt – mondom, és rázom a fejemet. – Az már régesrég történt. Juliette megváltozott. – Elkapom a tekintetemet, nem sikerül úrrá lenni az ingerültségemen az alig palástolt vádaskodásai hallatán. – Most boldog...

– Hogyan lehetne igazán boldog, amikor nem volt lehetősége elszámolni a múltjával? Nem nézett szembe vele, csak félretolta. Soha nem volt ideje vagy eszköze, hogy alaposan megvizsgálja. És ez a düh, ez a fajta haragvás – teszi hozzá Castle a fejét csó-

válva – nem tűnik el olyan egyszerűen. Labilis és kiszámíthatatlan. Higgyen nekem, fiam! Juliette dühe testet ölt majd.

– Nem.

Castle ízekre szed a tekintetével.

– Ezt maga sem hiszi igazán.

Nem felelek.

– Mr. Warner...

– Nem abban az értelemben – magyarázom. – Ha vissza is tér, nem olyan lesz, mint régen. Talán düh, valóban, de nem kontrollálatlan, gátlások nélküli dühöngés...

Castle elmosolyodik. Olyan hirtelen és váratlanul, hogy mondat közben elakad a szavam.

– Mr. Warner! Mit gondol, mi történik, ha Ms. Ferrars végül megtudja az igazságot a múltjával kapcsolatban? Azt hiszi, hogy csöndesen elfogadja? Higgadtan? Ha a forrásaim nem tévednek – márpedig általában nem szoktak –, és a földalatti híresztelések is ezt támasztják alá, Ms. Ferrars ideje lassan lejár. A kísérlet a végéhez közeledik. Juliette megölt egy főparancsnokot. A rendszer nem hagyhatja, hogy ilyesmi történjen, hogy a hatalma szabadon, ellenőrzés nélkül érvényesülhessen. Úgy tudom, a 45-ös szektor megsemmisítése a terv. – Egy pillanatra elbizonytalanodik. – Ami pedig magát Juliette-et illeti, valószínűleg megölik, vagy áthelyezik egy másik létesítménybe.

Szédülök, és szétrobban a fejem.

– Honnan tud erről?

Castle kurtán felnevet.

– Ugye, nem gondolja, hogy az Omega Pont volt az egyetlen ellenálló csoport egész Észak-Amerikában? Remek földalatti kapcsolataim vannak. És továbbra is tartom, amit mondtam. Juliette hamarosan hozzájut olyan információkhoz, amelyekből össze tudja rakni a múltját. És így vagy úgy, az ön szerepéről is értesül majd.

Elfordítom a fejemet, majd visszanézek rá, rekedt a hangom.

– Maga nem érti – suttogom. – Soha nem bocsátana meg nekem.

Castle csóválja a fejét.

– Ha valaki elmondja neki, hogy ön mindvégig tudott róla, hogy örökbe fogadták? Ha valaki mástól hallja, hogy megkínozta a nővérét? – Castle bólint. – Így igaz, valószínűleg soha nem bocsátana meg önnek.

Egy hirtelen jött, borzalmas pillanatig úgy érzem, nem tart meg a térdem. Le kell ülnöm, mert remegnek a csontjaim.

– De én nem tudtam – mondom, és utálattal hallgatom az erőtlen szavakat, gyűlölöm, hogy úgy érzem magam, mint egy gyerek. – Nem tudtam, ki az a lány, nem tudtam, hogy Juliette-nek van egy testvére, nem tudtam...

– Az nem számít. Ön nélkül, a körülmények ismerete nélkül, magyarázat vagy bocsánatkérés nélkül mindezt sokkal nehezebb megbocsátani. De ha ön mondja el neki, és most azonnal? A kapcsolatuknak talán még marad egy utolsó esélye. – Castle meg rázza a fejét. – Mindenképpen el kell mondania neki, Mr. Warner. Mert figyelmeztetnünk kell Juliette-et. Tudnia kell, mi vár rá, és el kell kezdenünk tervezni. A hallgatása csak pusztuláshoz vezethet.

JULIETTE

Tolvaj vagyok.

Elloptam az egyik orvostól ezt a jegyzetfüzetet meg tollat, a laboratóriumi köpenyéből. Amikor nem figyelt, mindkettőt elrejtettem a nadrágomban. Ez nem sokkal azelőtt történt, hogy azt az utasítást adta azoknak az embereknek, hogy jöjjenek el értem. Azok a fickók a furcsa egyenruhájukban, vastag kesztyűvel és gázmaszkban, aminek a homályos műanyag rostélyá eltakarta a szemüket. Emlékszem, azt hittem, hogy földönkívüliek. Emlékszem, hogy arra gondoltam, csakis földönkívüliek lehetnek, mert nem lehettek emberi lények, akik összebilincseltek a kezeimet a hátam mögött, akik egy üléshez szíjaztak. Újra és újra megráztak egy elektromos sokkolóval, csak azért, hogy sikítsak a fájdalomtól, de nem voltam hajlandó. Nyöszörögtem, de nem szóltam egy szót sem.

Éreztem, ahogy potyognak a könnyeim, de nem sírtam.

Azt hiszem, feldühítettem őket.

Felpofoztak, hogy felébredjek, pedig nyitva volt a szemem, amikor megérkeztünk. Valaki eloldozott, de nem vette le a bilincset, majd belerúgott mindkét térdkalácsomba, és megparancsolta, hogy álljak fel. Megpróbáltam.

Megpróbáltam, de nem tudtam, és végül hat kéz kihajította az ajtón, egy ideig vérzett az arcom az aszfalton. Arra a részre nem emlékszem tisztán, amikor berángattak.

Folyton fáztam.

Üresnek éreztem magam, mintha semmi nem lenne bennem, csak ez a meghasadt szív, az egyetlen szerv, ami megmaradt ebben a porhüvelyben. Érzem, ahogy a remegése visszhangzik bennem, érzem, ahogy a dobogás lüktet a csontvázam körül. A tudomány azt állítja, van szívem, a társadalom szerint mégis szörnyeteg vagyok. Tudom, persze hogy tudom. Tudom, mit tettem. Nem kérek együttérzést. De néha arra gondolok – azon tűnődöm –, ha valóban szörnyeteg lennék, mostanra nem érezném? Dühös lennék, gonosz és bosszúszomjas. Ismerném a vak őrzőngést, a vérszomjat, és érvényesíteni akarnám az akaratomat.

Ehelyett úgy érzem, mintha egy szakadék tátongana bennem, olyan mély és sötét, hogy nem látok benne, nem látom, mit tartogat. Nem tudom, mi vagyok, és mi történhet velem.

Nem tudom, mit teszek.

RÉSZLET JULIETTE
ELMEGYÓGYINTÉZETBEN ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Megint madarokról álmodom.

Azt szeretném, ha már nem látnám őket. Belefáradtam, hogy gondolkodjak róluk, hogy reménykedjek bennünk. Madarak, madarak, madarak – miért nem mennek el? Megrázom a fejem, hátha úgy kitisztul, de azonnal érzem, hogy hiba volt. A gondolataim még mindig nehézkesek és ködösek, zavartan cikáznak. Lassan, óvatosan kinyitom a szememet, de hiába veszem rá a szemhéjamat, hogy felnyíljon, nem látok semmi fényt. Sokáig eltart, amíg rájövök, hogy az éjszaka közepén ébredtem fel.

Valaki élesen beszívja a levegőt.

Én vagyok az, az én hangom, az én légzésem, a gyorsan verő szívem. Hol van a fejem? És miért ilyen nehéz? Gyorsan becsukódik a szemem, homok ragadt a szempilláim közé, összeragadnak tőle. Próbálom kitisztítani a homályt – igyekszem visszaemlékezni –, de egyes részeim még mindig zsibbadtnak tűnnek, a fogam, a sarkam és a bordáim közötti rések, és ekkor hirtelen felnevetek, bár nem tudom, miért...

Rám lőttek.

Kipattan a szemem, a bőrömet hirtelen jeges veríték önti el.

Ó, te jó ég! Rám lőttek.

Megpróbálok felülni, de nem tudok. Olyan súlyosnak érzem magam a sok vértől és a csontoktól, és hirtelen fájni kezdek, a bőröm hideg és nyirkos a fémasztalon, amelyhez oda vagyok szegezve, és egyszer csak...

Sírni akarok.

Hirtelen visszarepülök az elmeegógyintézetbe, a hideghez, fémhez, fájdalomhoz és kábulathoz, mindez összezavar. Halkan pityeregni kezdek, a forró könnycseppek megmelengetik az arcomat, és nem tudok beszélni, de meg vagyok rémülve, és hallom őket. Hallom őket...

A többieket.

Sikítanak.

Hús és csont törik az éjszakában, fojtott hangok – elnyomott kiáltások –, cellatársak, akikkel soha nem találkoztam...

Azon tűnődöm, vajon kik lehettek.

Régóta nem jutottak eszembe. Mi történhetett velük? Honnan jöttek? Kit hagyhattam ott?

Lezáródik a szemem, az ajkam elnyílik a csendes rettegéstől.

Nagyon régóta nem kísértettek ilyen emlékek.

A drogok miatt van, jut eszembe. Méreg volt a golyókban.

Akkor ezért látok madarakat?

Elmosolyodom, majd kuncogni kezdek. Megszámolom őket. Nemcsak a fehéreket, melyeknek aranyszínű tollak ékeskednek a fejük búbján, mintha koronát viselnének, hanem a kékeket és a sárgákat is. Ha becsukom a szemem, most is ott vannak, de látam őket ma is, a tengerparton, és olyan valóságosnak tűntek...

Miért?

Miért próbált valaki megölni?

Egyre tisztábban észlelek, és sokkal éberebb vagyok, sokkal inkább önmagam, a pánik egyetlen pillanatra kitisztítja belőlem a mérget, így képes vagyok felkönyökölni, szédülök, és jól kinyitom a szememet, hogy körülnézzek a sötétben. Már éppen fáradtan vissza akarok feküdni, amikor megpillantok valamit...

– Ébren vagy?

Élesen beszívom a levegőt, össze vagyok zavarodva, próbálok értelmet találni a hangokban. A szavak tompán jutnak el hozzám, mintha a víz alatt hallgatnám, és úszni kezdek feléjük, próbálok, próbálok, de az állam a mellkasomra zuhan, és elveszítem a csatát.

– Láttál ma valamit? – kérdezi a hang. – Bármilyen furcsát?

– Hol... Hol vagy? – kérdezem, és vakon kinyújtom a kezemet a sötétbe, már csak félig van nyitva a szemem. Valami szilárdat érzek, és rákulcsolom az ujjaimat. Egy kéz lenne? Furcsa kéz.

Fém és hús ötvöze, éles acél határolta ököl.

Nem tetszik.

Elengedem.

– Láttál ma valamit? – kérdezi újra.

Motyogni kezdek.

– Mit láttál?

Ekkor kitisztul az emlékezetem, és felnevetek. Hallottam őket, a káromlásukat, ahogyan repültek magasan a víz fölött, hallottam, ahogy az apró lábak tipegnek a homokban. Olyan sokan voltak.

Szárnyak és toll, éles csőrök és karmok.

Olyan sok mozgás.

– Mit láttál? – erősködik a hang, és ettől különösen érzem magam.

– Fázom – mondom, és visszafekszem. – Miért van ilyen hideg? Rövid csönd következik. Valami mocorgás támad. Érzem, ahogy egy vastag takaró hullik az egyszerű lepedőre, amely a testemet fedi.

– Tudnod kell, nem azért vagyok itt, hogy bántsalak – mondja a hang.

– Tudom – vágom rá, bár nem értem, miért mondtam ezt.

– De azok az emberek, akikben megbízol, hazudnak neked.

A többi főparancsnok pedig egyszerűen meg akar ölni.

Szélesen elmosolyodom, mert eszembe jutnak a madarak.

– Helló! – köszönök.

Valaki felsóhajt.

– Reggel találkozunk. Majd máskor beszélgetünk – szól a hang. – Ha jobban leszel.

Most már olyan meleg vagyok, meleg és fáradt, megpróbálok visszaüppedni a furcsa álmokba és torz emlékekbe. Úgy érzem, mintha futóhomokban úsznék, minél erősebben húzok, annál gyorsabban süppedek, és csak arra tudok gondolni, hogy... itt... az elmém sötét, poros szegleteiben... különös megkönnyebbülést érzek.

Itt mindig szívesen látnak... a magányomban és a szomorúságomban... ebben a szakadékban, van egyfajta ritmus, amire emlékszem. Az állhatatosan hulló könnyek, a visszavonulás kísértése, a múltam árnya...

Az élet, amit el akartam felejteni...

soha...

de soha...

nem felejt el engem.

WARNER

Egy szemhunyasnyit sem aludtam az éjjel.

Végtelen mennyiségű doboz hever nyitva előttem, a tartalmuk beteríti a szobát. Papírok borítják az asztalokat és íróasztalokat, halmokban állnak a padlón. Több ezer oldal papírmunka. Apám régi jelentései, a munkája, dokumentumok, melyek irányították az életét.

Mindent elolvastam.

Megszállottan és eltökélten.

És amit ezeken a lapokon találtam, a legkevesbé sem nyugtatott meg.

Kétségbe vagyok esve.

Keresztbe tett lábbal ücsörgők az irodám padlóján, belefulladok az ismerős betűtípus és apám túlságosan jól olvasható kézírásának látványába. A jobb kezemmel a fejem mögé nyúlok, elkeseredetten keresem a hajamat, hogy kitéphessem, de nem találok. Ez sokkal rosszabb, mint amitől féltem, és fogalmam sincs, miért vagyok meglepve.

Nem ez az első alkalom, hogy apám eltitkol valamit előlem.

Miután Juliette megszökött a 45-ös szektorból, miután elmenekült Kenttel és Kishimotoval, és az apám idejött, hogy rendet tegyen a felfordulásban – akkor jöttem rá először, hogy apámnak tudomása van a létezésükről. A különleges képességekkel rendelkezők létezéséről.

Olyan sokáig eltitkolta előlem.

Természetesen hallani lehetett pletykákat – katonáktól és civilektől egyaránt – különböző szokatlan észlelésekről és történetekről, de mindig csak legyintettem rájuk, elkönyveltem képtelenségnek. Az emberi lényeknek szükségük van arra, hogy legyen egy varázslatos kapujuk, amelyen kimenekíthetik a fájdalmukat.

De kiderült, hogy minden szó igaz.

Miután apám felfedte a titkát, hirtelen kielégíthetetlenül szomjazni kezdtem az információkra. Többet kellett tudnom – kik ezek az emberek, honnan jöttek, mit tudunk róluk...

Így utánajártam az igazságnak, majd minden áldott nap azt kívántam, bárcsak ne tettem volna.

A világ minden táján léteztek olyan elmeegógyintézetek, mint Juliette-é. *Természetellenesek*, így hívta őket a Regeneráció, amikor a tudomány és a társadalom nevében összegyűjtötte őket. De most végül megértettem, hol kezdődött ez az egész. Itt, ezekben az aktákban, megtaláltam az összes borzalmas választ, amit kerestem.

Juliette és a nővére voltak az első természetellenes teremtmények, akiket a Regeneráció megtalált. És miután felfedezték ezeknek a lányoknak a különleges adottságait, újabb hozzájuk hasonló embereket találtak, a világ minden táján. A Regeneráció összegyűjtötte az összes természetellenest, akit talált. A civileknek azt mondták, megszabadítják őket az öregedéstől és a betegségtől, ezért táborokba zárják őket, hogy alapos orvosi vizsgálatnak vessék alá.

Ám az igazság ennél jóval bonyolultabb volt.

A Regeneráció gyorsan kiválogatta a számára hasznos természetelleneseket. A legjobb képességekkel rendelkezőket elnyelte a rendszer – a főparancsnokok szétszótották őket a világ minden részén, személyes céljaikra használták, hogy fenntartsák a Regeneráció lendületét –, a többitől pedig megszabadultak. Ez vezetett a Regeneráció felemelkedéséhez, és ezzel együtt a sok elmeegógyintézethez, amelyek a világ minden

táján otthont adtak a természetelleneseknek. Azt mondták, további tanulmányozás céljából. Vizsgálatok miatt.

Juliette még nem mutatta semmi jelét annak, hogy különleges képességekkel rendelkezik, amikor a szülei átadták a Regenerációnak. Nem. A nővérével kezdődött minden.

Emmaline-nal.

Emmaline volt az, akinek a természetfölötti adottságai mindenkit megrémítettek a környezetében. A nővére, Emmaline volt az, aki akaratlanul felhívta a figyelmet magára és a családjára. A meg nem nevezett szülőket megrémítette a lányuk gyakori és hihetetlen pszichokinetikus megnyilvánulása.

És fanatikusok voltak.

Kevés információ szerepel apám aktáiban az anyáról és apáról, akik szándékosan odaadták a gyerekeiket, hogy kísérletezzenek velük. Átnéztem minden dokumentumot, mégis alig tudtam megfejtetni, mi vezethette őket, végül különböző jegyzetekből és a tárgyhoz nem tartozó részletekből tudtam csak megrajzolni ezeknek az embereknek a rémisztő személyiségképét. Úgy tűnik, egészségtelenül rajongtak a Regenerációért. Juliette vér szerinti szülei odaadó hívei voltak az ügynek, már sokkal azelőtt, hogy nemzetközi mozgalommá nőtte volna ki magát, és úgy gondolták, az, ha kísérletezhetnek a lányaikon, segíthet fényt hozni az akkori világra és a számtalan betegségre. Úgy gondolkodtak, hogy ha ez megtörténhetett Emmaline-nal, bárkivel megtörténhet – és talán ez valamiféle információ lehet, amely segíthet jobbra tenni a világot.

A Regeneráció fogságba vetette Emmaline-t.

Juliette-et pedig megfigyelés alá helyezték.

Ha igaznak bizonyul, hogy a nagyobb testvér képes ilyesféle hihetetlen tettekre, a Regeneráció úgy gondolta, talán a kishúga sem más. Juliette mindössze ötéves volt, de szoros felügyelet alatt tartották.

Eltöltött egy hónapot az egyik kutatóintézetben, de nem mutatta semmi jelét különleges képességeknek. Ezért beinjekciózták valami droggal, ami megsemmisítette az emlékezete kritikus részeit, és a 45-ös szektorba küldték, hogy apám felügyelete alatt éljen tovább. Emmaline megtartotta a valódi nevét, de a húgának, akit szabadon engedtek, kellett egy álnév. Juliette-nek nevezték el, és hamis emlékeket ültettek az agyába, majd odaadták az örökbe fogadó szüleinek, akik boldogan vitték haza a gyereket, és szigorúan meghagyták nekik, nem árulhatják el, hogy örökbe fogadták. Fogalmuk sem volt róla, hogy figyelik őket. Az összes többi hasznavehetetlennek bizonyuló természetellenest általában megölték, de a Regeneráció úgy döntött, hogy Juliette-et továbbra is megfigyelik – jóval semlegesebb körülmények között. Remélték, hogy a családi élet majd felszínre hozza a benne lappangó képességeket. Túl értékes volt, hiszen vérségi kapcsolat fűzte az igen tehetséges Emmalinehoz, ezért nem akartak megszabadulni tőle.

Juliette életének következő szakaszáról tudtam a legfőbbet.

Tudtam, hogy problémái voltak otthon, a számtalan költözésről. Tudom, hogy a család sokszor kereste fel a kórházat. Hívták a rendőrséget. Juliette sokszor került a fiatakorúak börtönébe. Azon a területen élt, amelyet régen Dél-Kaliforniának hívtak, majd egy olyan városba költözött, amely a mostani 45-ös szektor részét képezte, hogy apám számára bármikor elérhető legyen. Az átlagos emberek között töltött életét súlyos dokumentációk mutatják be, rendőrségi jelentések, tanári panaszok és orvosi akták, amelyek megkíséreltek magyarázatot adni arra, hogy mi lesz Juliette-ből. Végül, amikor felfedezték Juliette halálos érintésének mértékét, az ocsmány emberek, akik úgy döntöttek, hogy örökbe fogadják, folyamatosan bántalmazták – így élte le kamaszkorának nagy részét majd inkább visszaadták őt a Regenerációnak, aki alig várta, hogy visszakaphassa.

A Regeneráció – az apám – volt az, aki újra kirekesztésre ítélte Juliette-et. További vizsgálatokra. Újabb megfigyelésekre.

És ekkor találkoztak kettőnk útjai.

Ma éjjel ezekben az aktákban végül értelmet találtam valamiben, ami egyszerre borzalmas és aggasztó.

A világ főparancsnokai mindig is ismerték Juliette Ferrarst.

Figyelték, ahogy felnő. Őt és a nővérét feláldozták az elmebeteg szüleik, akiknek a Regeneráció iránti elkötelezettségük minden mást felülírt. Ezeknek a lányoknak – és a hatalmuknak – a kihasználása segítette a Regenerációnak átvenni az irányítást a világ felett. A többi ártatlan természetellenes kihasználásával volt képes a Regeneráció olyan gyorsan leigázni és manipulálni az embereket és az egyes területeket.

Most már értem, hogy ezért olyan türelmesek egy tizenhét éves lánnyal, aki egy egész kontinens vezetőjének nyilvánította magát.

Ezért tűrik olyan csendesen, hogy az egyik társukat lemészárolták.

És Juliette-nek fogalma sincs erről.

Fogalma sincs arról, hogy játszadoznak vele, és leselkednek rá. Fogalma sincs, hogy itt nincs valódi hatalma. Semmi esélye változtatni. Nincs lehetősége jobbá tenni a világot. Csak egy eszköz volt a számukra, és mindig az is marad – tudományos kísérlet, amelyet óvatosan figyelnek, nehogy a kémcsőben kotyvasztott főzet kiforrjon.

Pedig így történt.

Egy hónappal ezelőtt Juliette kudarcot vallott a tesztjeiken, és ezért apám megpróbálta megölni. Azért akarta megölni, mert úgy döntött, Juliette zavaró tényező. A távozás egy olyan lehetőség volt ennek a természetellenesnek, amellyel beírhatta magát a történelemkönyvekbe.

A szörnyeteg, amit neveltünk, megpróbálta megölni a fiamat. Azóta engem is megtámadott, mintegy vadállat, meglőtte mindkét lábamat. Soha életemben nem láttam még ilyen vadságot – ilyen vak, embertelen őrzőgést. Minden figyelmeztetés nélkül elborul az elméje. Amikor megérkezett a házamba, nem mutatta semmi jelét annak, hogy megzavarodott, de amikor megtámadott, láthatóan megszakadt minden kapcsolata az észszerű gondolkodás rendszerével. Most, hogy a saját szememmel láttam, milyen instabil, csak még biztosabban tudom, mit kell tennünk. Ezt a rendeletet a kórházi ágyamon írom, és a többi főparancsnoknak szól, figyelmeztetésképpen. Abban az esetben, ha nem gyógyulnék fel a sérüléseimből, és nem tudnám véghezvinni, amit kell: te, aki most ezt olvasod, cselekedned kell! Befejezni, amit én nem tudtam. A fiatalabb testvér kudarcot vallott kísérlet. Ahogyan tartottunk tőle, elveszítette a kapcsolatot az emberi oldalával. És ami ennél is rosszabb, Összezavarja Aaront is. Keserű fordulat ez, de a fiam – lehetetlen módon – egyre jobban vonzódik hozzá, és úgy tűnik, egyáltalán nincs tekintettel a saját biztonságára. Fogalmam, sincs, hogy ez a lány mit művelt a fejével. Csak azt tudom, hogy soha nem szabadott volna azzal adózni a saját kíváncsiságomnak, hogy ide engedem, a bázisra. Igazán kár, hogy egyáltalán nem hasonlít a nővérére, Juliette Ferrars sokkal inkább egy rosszindulatú daganattá fejlődött, melyet örökre ki kell metszenünk a testünkből.

RÉSZLET ANDERSON NAPI BESZÁMOLÓJÁBÓL

Juliette léte fenyegette a Regeneráció egyensúlyát.

Egy rossz irányt vett kísérlet volt. És egyre kiszámíthatatlanabbá vált. El kellett tüntetni a föld színéről.

Apám mindent megtett, hogy megsemmisítse.

És most már látom, hogy a kudarca felkeltette a többi főparancsnok érdeklődését. Apám napi beszámolóit megosztották egymással, mindegyikük beszámolóját megosztották egymással. Csak így értesülhettek folyamatosan mind a hatan a többiek napi történéseiről.

Ismerték tehát a történetet. Tudták, mit érzek Juliette iránt.

És a kezükben van az utasítás, hogy végezzenek vele.

De várnak. És azt kell feltételeznem, hogy ennek valami oka van. Valami más, ami magyarázatot adhat a habozásukra. Talán úgy gondolják, hogy a maguk oldalára állítják. Talán azon tűnődnek, nem szolgálta-e őket és az ügyüket máris sokkal hatékonyabban, mint a nővére.

A nővére.

Egyszerre kísérteni kezdenek az emlékek.

Barna hajú, és csontsovány. Görcsösen rángatózik a víz alatt. Hosszú, barna tincsek lebegnek az arca körül, mint valami csillogó angolnák. Elektromos vezetékek futnak a bőre alatt. Folyamatosan műanyag csövek lógnak kis a nyakából és a felső testéből. Amikor először láttam, már olyan sok időt töltött víz alatt, hogy alig hasonlított emberre. A húsa tejszerűvé és ráncossá vált, a szája groteszk „ó”-t formált, ahogyan rátapadt a szabályozó készülékre, amely folyamatosan levegőt préselt a tüdejébe. Mindössze egy évvel volt idősebb Juliette-nél. És tizenkét évig tartották fogságban.

Még él, de már alig.

Fogalmam sem volt róla, hogy Juliette nővére. Fogalmam sem volt, hogy kicsoda. Amikor először találkoztam a megbízásommal, egyáltalán nem volt neve. Nem tudtam, kit vagy mit kell felügyelnem. Csak annyit értettem, hogy egy fogoly – és pontosan tudtam, hogy kínozzák –, de akkoriban még nem volt róla tudomásom, hogy az a lány természetfölötti képességekkel rendelkezik. Idióta voltam. Egy gyerek.

Nekiütöm a falnak a fejemet. Erősen. Szorosan becsukom a szememet.

Juliette azt sem sejti, hogy van egy családja – borzasztó, elmebeteg emberek –, de akkor is egy család. És ha Castle igazat mond, a Regeneráció eljön érte. Hogy megölik. Hogy újra kihasználják. Ezért cselekednünk kell. Figyelmeztetnem kell, amint lehetséges.

De hogyan? Hogyan mondhatnám ezt el neki? Hogyan mondhatnám el anélkül, hogy felfedném a saját szerepemet?

Mindig tudtam, hogy Juliette-et örökbe fogadták, és mindössze azért nem árultam el neki, mert úgy gondoltam, csak rontana a helyzeten. Úgy értesültem, hogy Juliette szülei rég meghaltak. Úgy gondoltam, nem tenné boldogabbá a tudat, hogy léteztek vér szerinti szülei, de már meghaltak.

Ám ez nem változtat azon a tényen, hogy tudtam róla.

És most be kell vallanom. Nemcsak ezt, hanem az igazat a nővéréről – arról, hogy még életben van, és a Regeneráció most is kínozza valahol. Hogy én is részt vettem ebben a kínzásban.

Vagy ezt:

Valójában én vagyok a szörnyeteg, aki tökéletesen érdemtelen a szerelmére.

Lehunyorom a szemem, a számhoz szorítom a kézfejemet, és érzem, ahogy a testem belülről darabokra hullik. Fogalmam sincs, hogyan moshatnám tisztára magam abból az ocsmányságból, amit apám tett. Az ocsmányságból, amelyhez akaratlanul asszisztáltam. Az ocsmányságból, amely ha lelepleződik, tönkreteszi az aprócska boldogságot, amelyet sikerült összekaparnom az eddigi életemben.

Juliette soha nem bocsát meg nekem.

El fogom veszíteni.

És akkor végem.

JULIETTE

Azon tűnődöm, mit gondolhatnak. A szüleim. Azon tűnődöm, hol vannak. Azon tűnődöm, jól vannak-e, most boldogok-e, ~~megkapták-e, amit akartak~~. Azon tűnődöm, lesz-e anyámnak másik gyereke, azon tűnődöm, lesz-e valaki egyszer olyan kedves, hogy megöljön, és azon tűnődöm, vajon a pokolban jobb-e, mint itt. Azon tűnődöm, vajon most hogyan nézhet ki az arcom. Azon tűnődöm, szívok-e még friss levegőt.

Sok mindenben tűnődöm.

Időnként napokig ébren maradok, és megszámolom, amit találok. Megszámolom a falakat, rajtuk a repedéseket, az ujjaimat és a lábujjaimat. Megszámolom a rugókat az ágyban, a szálakat a takaróban, azt, hogy hány lépéssel lehet átszelni a szobát, oda-vissza. Megszámolom a fogaimat, a hajszálaimat és azt, hogy hány másodpercig tudom visszatartani a levegőt.

De néha annyira elfáradok, hogy megfeledkezem róla, már nem kívánhatok semmit, így azon kapom magam, hogy az egyetlen dolgot kívánom, amire mindig is vágytam. Az egyetlen dolgot, amiről álmodozom.

Csak egy barátot szeretnék.

Ábrándozom róla. Elképzelem, milyen lenne. Rámosolyogni valakire, aki visszamosolyog. Ha lenne valaki, akiben megbízhatok, valaki, aki nem dob meg semmivel, nem tartja tűzbe a kezemet, és nem ver, amiért megszülettem. Valaki, aki ha meghallaná, hogy eltűntem, megpróbálna megtalálni, és soha nem félne tőlem.

Valaki, aki tudná, hogy soha nem próbáltam meg bántani őket.

Összekuporodom a szoba egyik sarkában, a térdemre hajtom a fejemet, előre-hátra hintázom, és csak sorolom, amit kívánok, lehetetlen dolgokról álmodozom, amíg álomba nem sírom magam.

Azon tűnődöm, milyen lenne, ha lenne egy barátom.

Aztán arra gondolok, ki más lehet még bezárva ebbe az intézetbe. Vajon honnan érkeznek a sikolyok.

Azon tűnődöm, vajon én sikítok-e.

RÉSZLET
JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Furcsán érzem magam ma reggel.

Lassúnak, mintha mocsárban araszolnék, mintha ólommal öntötték volna ki a csontjaimat, és a fejem... *Aú!*

Összerezzenek.

A fejem még soha nem tűnt súlyosabbnak.

Azon morfondírozom, hogy talán még mindig maradt valamennyi méreg a véremben, de ma valami nincs rendben velem. Az intézetben töltött emlékek hirtelen megélénkültek – túlságosan előretolakodtak az emlékezetem mélyéről. Azt hittem, sikerült őket kitörölnöm a fejemből, de nem, megint itt vannak, előtűntek a sötétségből. 264 nap tökéletes elszigeteltségben. Majdnem egy év, amikor nem érintkezhettem a külvilággal. És egyetlen emberi lénnel sem.

Rettenetesen hosszú idő volt, az emberi érintkezés melege nélkül.

Önkéntelenül megborzongok. Majd összerándulok.

Mi a bajom?

Sonya és Sara bizonyára hallották, hogy megmozdultam, mert most itt állnak előttem, tiszta a hangjuk, de valami vibrál a levegőben. Visszaverődik a falakról. Folyamatosan cseng a fülem. Hunyorgok, hogy felismerjem az arcvonásaikat, de hirtelen szédülni kezdek, és elveszítem az egyensúlyomat, mintha a testem oldalra dőlné, vagy elnyúlna a földön, vagy talán valóban jobb lenne, ha elnyúlnék a földön, vagy... *Ó!*

Azt hiszem, rosszul vagyok...

– Köszönöm a vödröt – mondom, még mindig kavargok a gyomrom. Megpróbálok felülni, és valamilyen okból nem emlékszem, hogyan kell. Hideg veríték ütözködik ki a bőrömről. – Mi a bajom? Azt hittem, meggyógyítottatok...

Megint elájulok.

Szédülök.

Becsukom a szemem, mert éles a fény. Úgy tűnik, a padlótól a mennyezetig tartó ablakok, amelyeket berakattunk, nem akadályozzák meg, hogy elöntse a szobát a napfény, és nem tehetek róla, az jut eszembe, mikor láttam utoljára ilyen ragyogóan sütni a napot. Az elmúlt évtizedben a világunk magába roskadt, az atmoszféra kiszámíthatatlanná vált, az időjárás szeszélyes módon váltakozik. Havazik, amikor nem kellene; esik, ahol régen nem szokott; mindig szürkék a felhők; a madarak örökre eltűntek az égről. Az egykor zöld falevelek és fű most fakó, és úgy ki van száradva, hogy szétmorzsolódik. Most március van, de hiába közelítünk a tavasz felé, az égbolt nem mutat semmilyen változást. A föld is hideg még, jég borítja, sötét és sáros.

Legalábbis tegnap még ilyen volt.

Valaki egy hűvös ruhát fektet a homlokomra, és nagyon jólesik a hideg, úgy érzem, mintha lángolna a bőröm, pedig reszketek. Lassan ellazulnak az izmaim. De jó lenne, ha valaki intézkedne a vakító napfénnel kapcsolatban. Csukott szemmel is hunyorgok, és ettől csak még jobban fáj a fejem.

– A seb teljesen begyógyult – mondja valaki –, de úgy tűnik, a méreg még nem ürült ki a szervezetből...

– Nem értem – szól egy másik hang. – Hogy lehetséges ez?

Miért nem tudtátok teljesen meggyógyítani?

– Sonya! – bököm ki. – Sara!

– Igen? – Az ikertestvérek egyszerre válaszolnak, és meghallom a sietős lépteiket, hangos, mintha dobolnának a fejemben, ahogyan igyekeznek az ágyam felé.

Próbálok az ablak felé inteni.

– Eltakarhatnánk valahogy a napfényt? – kérdezem. – Túl erős.

Segítenek felülni, és érzem, hogy abbamarad a szédülés. Nagy nehezen kinyitom a szememet, és valaki éppen ekkor a kezembe nyom egy bögre vizet.

– Idd meg ezt! – adja ki az utasítást Sonya. – Súlyosan dehidratálódott a szervezeted.

Felhajtom a vizet, meglepődöm, milyen szomjas vagyok. Adnak egy újabb pohárral. Azt is megiszom. Meg kell innom öt pohár vizet, mielőtt jelentősebb nehézség nélkül fel tudom emelni a fejemet.

Amikor végül egészen jól érzem magam, körülnézek. Nagyra nyitom a szememet. Rettenetesen fáj a fejem, de a többi tünet kezd megszűnni.

Először Warnert pillantom meg.

A szoba sarkában áll, vérekes a szeme, a tegnapi ruhája össze van gyűrődve, és leplezetlen félelemmel mered rám, ami meglep. Ez egyáltalán nem rá vall. Warner ritkán mutatja ki az érzéseit mások előtt.

Bárcsak mondhatnék valamit, de úgy érzem, nem ez a megfelelő pillanat. Sonya és Sara még mindig éberén figyelnek, gesztenyebarna szemük ragyog a sötét arcukon. De valahogy másnak tűnnek. Talán csak azért lehet, mert még soha nem néztem meg őket ilyen közről, csak a föld alatt, de a ragyogó napfénytől gombostű nagyságúra zsugorodott a pupillájuk, és ettől megváltozott a szemük. Nagyobb lett. Új.

– Olyan furcsa ma a nap – jegyzem meg. – Még nem is láttam ilyen fényesnek.

Sonya és Sara az ablakra pillantanak, majd vissza, rám, és gondterhelten egymásra néznek.

– Hogy érzed magad? – kérdezik. – Fáj még a fejed? Nem szédülsz?

– Menten szétrobban a fejem – felelem, és próbálok nevetni. – Mi volt azokban a történetekben? – A hüvelyk- és a mutatóujjammal összecsípi az orrnyergemet. – Nem tudjátok, elmúlik-e a fejfájás a közeljövőben?

– Őszintén szólva nem tudjuk biztosan, hogy most mi történik – mondja Sara.

– Begyógyult a sebed – magyarázza Sonya –, de úgy tűnik, a mérge még mindig hatással van a fejedre. Nem vagyunk benne biztosak, nem okozott-e végleges károsodást, mielőtt behoztunk ide.

Erre felkapom a fejemet. Érzem, ahogy megmerevedik a gerincem.

– Végleges károsodást? Az agyamban? Ez lehetséges?

Bólintanak.

– Az elkövetkező néhány hétben a biztonság kedvéért szoros megfigyelés alatt tartunk. Talán minden további nélkül megszűnnek az érzéki csalódások, amiket megélsz.

– Tessék? – Körülnézek. Warnerre pillantok, aki továbbra sem szól semmit. – Miféle érzéki csalódások? Csak fáj a fejem. Jaj! Bocs! – szabadkozom, és összehúzó a szemem a fénytől. – Olyan régóta nem volt már részünk ilyen időben – nevetek –, azt hiszem, hozzászoktam a sötétséghez. – A szemem fölé tartom a kezemet, hogy árnyékot vessen a szememre. – Szereznünk kell ezekre az ablakokra valami redőnyt. Valaki emlékeztessen, hogy szóljak Kenjinek!

Warner elsápad. Olyan, mintha kővé vált volna.

Sonya és Sara aggodalmasan egymásra néznek.

– Mi az? – kérdezem, összeszorul a gyomrom, amikor hármójukra nézek. – Mi a baj? Mit nem mondtak el?

– Nem süt a nap – feleli Sonya csöndesen. – Ma megint esik a hó.

– Sötét és felhős az ég, mint mindig – teszi hozzá Sara.

– Micsoda? Miről beszéltek? – kérdezem nevetve, de közben aggódva ráncolom a homlokomat. Érzem az arcomon a nap melegét. Látom a szemükön a fény hatását, kitévő a pupillájuk, ahogy behúzódnak az árnyékba. – Csak vicceltek, ugye? Annyira süt a nap, hogy alig tudok kinézni az ablakon.

Sonya és Sara megrázzák a fejüket.
 Warner a falra mered, összekulcsolja a kezét a tarkóján.
 Felgyorsul a szívverésem.
 – Ezek szerint képzelődöm? – kérdezem. – Hallucinálok?
 Bólintanak.
 – Miért? – kérdezem, és igyekszem nem pánikba esni. – Mi történik velem?
 – Nem tudjuk – feleli Sonya, és a kezét bámulja. – De reméljük, hogy ezek a tünetek csak átmeneti jellegűek.
 Igyekszem lassan lélegezni. Megőrizni a nyugalمامat.
 – Oké. Nos, most mennem kell. Elmebeteg? Tengernyi dolgom van...
 – Talán még egy kicsit itt kellene maradnod – mondja Sara. – Hogy néhány órát megfigyelés alatt tarthassunk.
 Megrázom a fejemet.
 – Szükségem van egy kis friss levegőre. Ki kell mennem...
 – Ne!
 Ez az első szó, ami elhagyja Warner száját, amióta magamhoz tértem, és szinte úgy kiáltja felém. Csöndes könnyörgésre emeli a kezét.
 – Ne, szerelmem! – mondja, de furcsa a hangja. – Nem mehetsz ki újra. Még nem. Kérlek!
 Elég ránézni az arcára, és menten megszakad a szívem.
 Megnyugszom, érzem, ahogy lelassul a szívverésem, miközben nézem.
 – Úgy sajnálom! Sajnálom, hogy mindenkit megrémisztettem. Pillanatnyi ostobaság volt, és csakis az én hibám. Csak egy másodpercre hagytam el az öröket. – Felsőhajtók. – Azt hiszem, valaki figyelhetett, és csak a megfelelő pillanatra várt. Így vagy úgy, még egyszer nem fordulhat elő.
 Megpróbálok mosolyogni, de Warner meg sem moccan. Nem mosolyog vissza.
 – Komolyan mondom – erősködöm tovább. – Ne aggódj! Tudnom kellett volna, hogy várhatnak rám odakint, megfelelő pillanatot lesve, amikor védtelennek tűnök, de higgy nekem, legközelebb óvatosabb leszek – mondom nevetve. – Még nagyobb őrséget is kérek magam mellé.
 Warner csóválja a fejét.
 Fürkészem az arcát, a rémületét. Nem értem.
 Megpróbálok lábra állni. Zokniban és kórházi hálóingben vagyok, és Sonya meg Sara gyorsan segítenek belebújni egy köpenybe és egy papucsba. Megköszönöm nekik, amit értem tettek, mire megszorítják a kezemet.
 – Idekint leszünk, ha szükséged lenne valamire – mondják egyszerre.
 – Még egyszer köszönöm – mosolygok rájuk. – Majd értesítelek benneteket, hogyan boldogulok a... – A fejemre mutatok. – Furcsa víziókkal.
 Bólintanak, és kimennek.
 Óvatosan Warner felé lépek.
 – Minden rendben lesz, oké? – mondom gyengéden. – Tényleg. – Megölhettek volna.
 – Tudom. Olyan szétszórt vagyok mostanában, nem gondolkodtam. De soha többé nem követem el ezt a hibát. – Kurtán felnevetek. – Komolyan!
 Végül felsóhajt. Ellazul a válla. Végigsimít az arcán és a tarkóján.
 Még soha nem láttam ilyennek.
 – Úgy sajnálom, hogy megrémisztettelek – mondom.
 – Ne kérj tőlem bocsánatot, szerelmem! Miattam nem kell aggódnod – feleli Warner, és csóválja a fejét. – Én aggódom érted.
 Hogy érzed magad?

– Azon kívül, hogy hallucinálok? – Keserédesen elmosolyodom. – Jól vagyok. Eltartott egy ideig, amíg ma reggel magamhoz tértem, de már sokkal jobban vagyok. Biztos, hogy a furcsa látomások is hamarosan megszűnnek. – Szélesen elmosolyodom, inkább az ő kedvéért, mint örömben. – Ráadásul sürgősen találkoznom kell Delalieu-vel, hogy átvegyük a beszédemet a szimpóziumra, ezért talán most oda kellene mennem. El sem hiszem, hogy már holnap lesz. – Megrázom a fejemet. – Nem vesztegethetek el több időt. – Bár – nézek végig magamon – talán előbb le kellene zuhanyoznom. És felvennem valami rendes ruhát.

Megint megpróbálok rámosolyogni, hogy meggyőzzem, jól vagyok, de úgy tűnik, Warner képtelen megszólalni. Csak néz rám, a szeme vörös és duzzadt. Ha nem ismerném ilyen jól, a nyakamat tenném rá, hogy sírt.

Meg akarom tőle kérdezni, hogy mi a baj, amikor azt mondja:

– Édesem!

És ettől valamiért visszafojtom a lélegzetemet.

– Beszélnem kell veled.

Warner suttog.

– Rendben. Mondd!

– De nem itt.

Érzem, ahogy összeszorul a gyomrom. Az ösztöneim azt súgják, ideje pánikba esni.

– Minden oké?

Eltart egy ideig, amíg Warner kiböki:

– Nem tudom.

Zavartan meredek rá.

Ő visszanéz, a fényben olyan világoszöld a szeme, hogy egy pillanatra nem is tűnik emberi lénynek. Nem szól többet.

Veszek egy mély lélegzetet. Próbálok megnyugodni.

– Rendben. De ha előbb visszamegyünk a szobánkba, legalább lezuhanyozhatok? Nagyon szeretnék végre megszabadulni a sok homoktól és vértől.

Warner bólint. Továbbra sem mutat semmilyen érzelmet. És ekkor valóban pánikba esem.

WARNER

Fel-alá járkálok a szobánk előtti folyosón, türelmetlenül várom, hogy Juliette befejezze a zuhanyozást. Káosz uralkodik a fejemben. Órák óta páni félelem tartja a markában a belső szerveimet Fogalmam sincs, mit mond majd Juliette. Hogyan reagál arra, amit be kell vallanom neki. Annyira rettegek attól, amit tenni készülök, hogy meg sem hallom, amikor a nevemet kiáltják, egészen addig, amíg hozzám nem érnek.

Túl gyorsan fordulok hátra, megelőzőm a saját gondolataimat. Elkapom az előttem lévő csuklót, a fickó háta mögé csavarom, és a falhoz szorítom a mellkasát, mielőtt felismerném, hogy Kent az.

Kent, aki nem áll ellen, csak felnevet, és közli, hogy engedjem el.

Megteszem.

Elengedem a karját. Meg vagyok döbbenve. Megrázom a fejemet, hogy kitisztuljon. Nem emlékszem, hogy bocsánatot kértem-e.

– Minden rendben? – kérdezi valaki más.

James az. Még mindig akkora, mint egy gyerek, és ez valamiért meglep. Veszek egy óvatos lélegzetet. Remeg a kezem. Semmi sincs rendben, és annyira össze vagyok zavarodva az idegességtől, hogy elfelejtek hazudni.

– Nem – felelem. Hátralépek, nekiütközöm a falnak, és leroskadok a földre. – Nem – ismétlem, és ezúttal már nem is tudom, kihez beszélek.

– Ó! Szeretnél róla beszélni? – James még mindig összevissza fecseg. Nem értem, Kent miért nem állítja le.

Megrázom a fejemet.

Ám úgy tűnik, ezzel csak bátorítom, mert James leül mellém.

– Miért nem? Szerintem beszélned kellene róla – erősködik.

– Ugyan, pajtás! – szólal meg végül Kent. – Talán ne avatkozzunk bele Warner dolgába!

De Jamest ennyivel nem lehet eltántorítani. Beleámul a képembe.

– Te sírtál?

– Miért kérdezősködsz ennyit? – csattanok fel, és a tenyerembe temetem az arcom.

– És mi történt a hajaddal?

Elképedve nézek fel Kentre.

– Eltávolítanád, kérlek?

– Ne válaszolj a kérdésre kérdéssel! – közli James, és a vállamra teszi a kezét. Kis híján kiugrom a bőrből.

– Miért fogdosol?

– Úgy festesz, mint akire ráfér egy ölelés – feleli James. – Szeretnéd, hogy megöleljelek? Én mindig jobban leszek tőle, ha szomorú vagyok.

– Nem! – vágom rá élesen. – Nem szeretném, ha megölelnél. És nem vagyok szomorú.

Kent úgy néz ki, mintha menten felnevetne. Úgy egy méterre ácsorog tőlünk, karba tette kézzel, és semmit nem tesz, hogy javítson a helyzeten. Rámeredek.

– Pedig szomorúnak tűnsz – állapítja meg James.

– Jelen pillanatban kizárólag ingerültséget érzek – jegyzem meg szárazon.

– Fogadok, hogy máris jobban érzed magad, nem igaz? – mosolyog rám James, és megveregeti a karomat. – Látod?

Mondtam, hogy segít, ha beszélünk róla.

Meglepve pislogni kezdek, és értetlenül bámulok rá.

Az elmélete nem egészen következetes, de különös módon valóban jobban érzem magam. Az, hogy felbosszantott, segített elhessegetni a pánikot, és összpontosítani. Még a kezem sem remeg már. Kicsit összeszedettebbnek érzem magam.

– Nos, kösz, hogy ilyen idegesítő vagy!

– Hékás! – közli sértődötten ráncolva a homlokát. Feláll, és leporolja a nadrágját.

– Nem vagyok idegesítő!

– Dehogynem. Különösen egy ekkora gyerekhez képest. Miért nem tanultál még meg csöndben maradni? Amikor annyi idős voltam, mint te, csak akkor beszéltem, ha szóltak hozzám.

James karba teszi a kezét.

– Várjunk csak! Mit értesz az alatt, hogy „egy ekkora gyerekhez képest”? Mi a baj a természetemmel?

– Hány éves is vagy? Kilenc? – sandítok rá.

– Hamarosan betöltöm a tizenegyet!

– Nagyon alacsony vagy egy tizenegy éves gyerekhez képest.

Ekkor megüt. Erősen belevág a combomba.

– Aú! – kiáltja, de még ezt az egyszerű hangot is színpadiasán adja elő. Rázni kezdi az ujjait, és borúsan mered rám. – Miért kőkemény a lábad?

– Legközelebb – jegyzem meg – inkább hasonló természetűvel kezdj!

James összehúzza a szemét.

– Ne aggódj! – teszem hozzá. – Biztos vagyok benne, hogy nemsokára megnősz. Én is ilyen tökalsó voltam tizenkét vagy tizenhárom éves koromig, és ha hasonlítasz rám...

Kent hangosan megköszöri a torkát, így észreveszem magam.

– Akarom mondani, ha bármiben is hasonlítasz a bátyádra, biztos vagyok benne, hogy remekül nézel majd ki.

James visszanéz Kentre, és elmosolyodik, azonnal megfélemedezik a kínos ütésről.

– Nagyon remélem, hogy hasonlítok a bátyámra – mondja James ragyogó arccal.

– Adam a legjobb, nem igaz? Remélem, olyan leszek, mint ő.

Érzem, ahogy lehervad a mosoly az arcomról. Ez a kisfiú. Az én öcsém is, és fogalma sincs róla.

– Nem igaz? – kérdezi James, még mindig mosolyogva.

– Tessék? – rezzenek össze.

– Adam – magyarázza James. – Nem ő a legjobb? A világ legjobb tesója.

– Ó, igen – felelem sietve, és megköszörülök a torkomat. – Persze. Adam a legjobb. Vagy valami nagyon hasonló.

Mindenesetre szerencsés vagy, hogy itt van neked.

Kent éles pillantást vet rám, de nem szól semmit.

– Tudom – feleli James megingathatatlanul. – Nagyon szerencsés vagyok. ,

Bólintok. Valami megrándul mélyen, a zsigereimben. Felkelek.

– Nos, ha megbocsátotok...

– Igen, vettük az adást – bólint Kent, és búcsút int. – Találkozunk még?

– Biztosan.

– Szia! – kiáltja vissza James, miközben Kent elrángatja a folyosón. – Örülök, hogy jobban érzed magad.

Ettől valahogy rosszabbul érzem magam.

Visszasétálok a hálósobánkba, már nem pánikolok annyira, de valahogy sötétebben látom a helyzetet. Úgy elmerülök a gondolataimban, hogy szinte észre sem veszem, hogy Juliette kijött a fürdőszobából.

Csak egy törülköző van rajta.

Kipirult az arca a zuhanyozástól. Hatalmas a szeme, csillog, amikor rám mosolyog. Olyan gyönyörű! Olyan hihetetlenül gyönyörű!

– Felkapok magamra valami tiszta ruhát – mondja, és mosolyog tovább. – Nem baj?

Megrázom a fejemet. Képtelen vagyok levenni róla a szememet.

De valamiért nem elégszik meg a válaszómmal. Habozik, összevonja a szemöldökét, amikor rám néz. Aztán felém lép.

Elakad a lélegzetem.

– Hahó! – mondja Juliette.

Ám én semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, amit mondanom kell neki, és hogy mit fog ehhez szólni. Él egy aprócska, elkeseredett kis remény a szívemben, amely még mindig igyekszik derűlátó maradni a beszélgetés kimenetelével kapcsolatban.

Talán Juliette megérti.

– Aaron? – Közelebb lép, megszűnik a kettőnk közötti távolság. – Azt mondtad, beszélni akarsz velem, ugye?

– Igen – suttogom. – Igen. – Kábának érzem magam.

– Várhat? – kérdezi Juliette. – Várhat, amíg átöltözöm?

Nem tudom, mi önt el.

Kétségbeesés. Vágy. Félelem.

Szeretem.

Ez az emlékeztető fájdalmas erővel csap le rám. Az, hogy mennyire szeretem Juliette-et. Egek! Minden porcikáját szeretem. A tehetetlenségét, a felbőszülését. Szeretem, hogy olyan gyengéd velem, amikor kettesben vagyunk. Hogy milyen lágy és kedves tud lenni a csendes pillanatainkban. Hogy soha nem habozik, ha meg kell védenie.

Szeretem.

És most itt áll előttem, kérdően néz rám, és semmi másra nem tudok gondolni, mint hogy azt akarom, örökre az életem része legyen.

Mégsem mondok semmit. Nem teszek semmit.

De Juliette továbbra sem megy el.

Riadtan rájövök, hogy válaszra vár.

– Igen, persze – hadarom. – Persze hogy várhat.

De Juliette megpróbál olvasni az arcomról.

– Mi a baj? – kérdezi.

Megrázom a fejemet, és megfogom a kezét. Nagyon gyengéden. Juliette közelebb lép, és lágyan megfogom a vállát. Apró, egyszerű mozdulat, de érzem, amikor megváltoznak az érzelmei. Hirtelen megborzong, amikor hozzáérek, végigsimítok a karján, és a válaszától azonnal elmosódik az észlelésem. Romba dönt, elakad a lélegzetem, valahányszor így válaszol rám, az érintésemre. A tudat, hogy érez valamit irántam. Hogy vágyik rám.

Talán megérti majd, gondolom. Olyan sok mindenen mentünk már keresztül. Annyi mindent sikerült legyőznünk. Talán ezen is felülkerekedünk majd.

Talán megérti.

– Aaron?

Zubog a vér az ereimben, forrón és gyorsan. Juliette bőre puha és levendula illatú, néhány centiméterrel hátrébb húzódok. Csak hogy megnézhessem. A hüvelykujjammal végigsimítok az alsó ajkán, majd a tarkójára csúsztatom a kezemet.

– Szia! – mondom.

És ő azonnal megragadja a pillanatot.

Tartózkodás és bizonytalankodás nélkül megcsókol, átkulcsolja a nyakamat, és elvesz a lábamról, elveszek a feltoluló érzelmekben...

Lehull a testéről a törülköző.

A padlóra.

Meglepve hátralépek, iszom a csupasz test látványát. A szívem hevesen kalapál. Alig emlékszem, mit akartam tenni.

És ekkor előrelép, lábujjhegyre áll, és magához von, beleveszek a melegségbe, forróságba és édességbe, magamhoz szorítom, elragad az érzés, csupasz bőrének simasága. Én talpig ruhában vagyok, ő pedig teljesen meztelen a karomban. És valahogy ez a különbség csak még szürreálisabbá teszi ezt a pillanatot. Juliette gyengéden hátrahatól, de nem hagyja abba a csókolást, miközben a testemet keresi a ruha alatt, és zihálva ledőlök az ágyra.

Juliette rám fekszik.

Azt hiszem, elvesztettem azt a nyavalyás eszemet.

JULIETTE

Azt hiszem, így kellene meghalni.

Bele tudnék fulladni ebbe a pillanatba, és soha nem bánnám meg. Lángra tudnék lobbanni ettől a csóktól, és boldogan hamuvá égnék. Tudnék itt élni, halni, pontosan itt, a csípőjénél, az ajkánál. A tekintetéből sugárzó érzelemben, ahogy áthatol a telkem, miközben a szívdobogását nem tehet elkülöníteni az enyémtől.

Ez. Örökre ez tegyen!

Újra megcsókol, időnként zihálva levegőt vesz, a lehelete égeti a bőrömet, és csak ízlelem a száját, a nyakát, az állkapcsa éles vonalát, miközben igyekszik elfojtani egy nyögést. Visszahúzódik, fájdalom és gyönyör olvad össze, amikor mélyebbre hatol, erősebben, minden izma megfeszül, kőkemény a teste az enyém fölött. Egyik kezét a nyakam mögé kulcsolja, a másikat a combom hátuljára, és magához húz, lehetetlenül közel, elárasztva ezzel a földöntúli gyönyörrel, ami semmihez sem hasonlít, amit eddig tapasztaltam. Nincs rá szavam. Ismeretlen, lehetetlen számítani rá. És minden alkalommal más.

És ma van Warnerben valami vad és csodálatos, valami, amit nem tudok megmagyarázni, csak érzem abból, ahogy hozzám ér – ahogy az ujjai elidőznek a lapockámon, majd végigsimítanak a hátam hajlatán –, mintha bármelyik pillanatban elillanhatnék, mintha ez volna az első és utolsó alkalom, amikor egymáséi tehetünk.

Lehunyam a szememet.

Hát, legyen.

Testünk vonalai összemosódnak. Újabb és újabb hullámok következnek, jéghideg és forróság, elolvadok és lángra lobbanok, az ajka a bőrömön, erős karja szerelmesen magához szorít. Lebegek a levegőben, a víz alatt, az űrben, vagy egyszerre mindenütt, megállnak az órák, minden gátlásomat kihajítom az ablakon, és még soha nem éreztem magam ennyire biztonságban, ilyen szeretve és védelmezve, mint itt, a testünk meghitt egyesülésében.

Nem érzékelem az időt.

Nem találom a saját gondolataimat.

Csak annyit tudok, azt akarom, hogy ez örökké tartson.

Warner mond valamit, végigsimít a testemen, a szavai gyengédek és eltökéltek, selymesen simogatják a fületem, bár alig hallok a saját szívdobogásomtól. De látom, amikor a karjában megfeszül az izom a bőr alatt, látom, hogy küzd, hogy itt maradjon, velem...

Hangosan felszisszen, szorosan lehunyja a szemét, majd kinyújtja a kezét, belemarkol a lepedőbe, én pedig a mellkasába fúrom a fejemet, az orrommal végigsimítok a nyaka vonalán, belélegzem az illatát, és hozzásimulok, a bőröm minden négyzetcentiméterére forró és lüktet a vágtyól és a gyönyörtől, és...

– Szeretlek! – suttogja.

Úgy érzem, hogy az elmém eltávolodik a testemtől.

Csillagok robbannak a szemhéjam mögött, forróság árad szét az ereimben, és le vagyok taglózva, döbbenet adom meg magam mindannyiszor...

Kínzó érzés, röpke kóistoló a halálból és áldásból, becsukom a szememet, izzó forróság villan a szemhéjam mögött, és le kell gyűrnöm a sürgető késztetést, hogy a nevét kiáltsam, pedig úgy érzem, szétporladunk együtt, megsemmisülünk és újjászületünk egyszerre, mire zihálva azt mondja:

– Juliette...

Szeretem nézni a meztelen testét.

Különösen az ilyen békés, sebezhető pillanatokban. Ezek a lopott percek a kedvenceim, amelyek álom és valóság között egyensúlyoznak. Van valami édes ebben a bizonytalan eszméletben – óvatos, lágy visszatérés a cselekvés világába. Rájöttem, hogy azt imádom a legjobban, ahogyan ezek a pillanatok kibontakoznak. Olyan gyengéd.

Lassú mozdulatokkal.

Az idő beköti a cipőjét.

És Warner olyan nyugodt, olyan lágy. Olyan óvatlan. Sima az arca, kisimulnak a ráncok a homlokán, az ajka azon tűnődik, elnyílna-e. És a legédesebb pillanatok akkor jönnek el, amikor kinyitja a szemét. Néha olyan szerencsés vagyok, hogy megelőzőm, így láthatom. Ma nézem, ahogy mocorogni kezd. Látom, ahogy pislogva kinyitja a szemét, és rájön, hol van. És az a néhány pillanat, amíg megtalál – ahogyan felragyog az arca, amikor megpillantja, hogy nézem –, ez a rész dalra fakaszt valamit a lelkemben. Tudom, hogy csakis ez számít, az, ahogyan ebben a pillanatban rám néz.

És ma valami megváltozott.

Ma, amikor kinyitja a szemét, hirtelen elveszettnek tűnik. Pislogni kezd, körülnéz, hirtelen fölül, mintha el akarna szaladni, de nem emlékezne, hogyan kell. Ma valami nincs rendben.

Amikor belemászom az ölébe, megdermed.

Amikor a tenyerembe fogom az állát, elfordítja a fejét.

Amikor gyengéden megcsókolom, lehunyja a szemét, és valamennyire megenyhül, valami ellágyul a csontjaiban, és amikor újra kinyitja a szemét, úgy fest, mint aki halálosan retteg, és ettől émelyegni kezd a gyomrom.

Valami baj van.

– Mi az? – kérdezem elhaló hangon. – Mi történt? Mi a baj?

Warner megrázza a fejét.

– Miattam? – Zakatolni kezd a szívem. – Valami rosszat csináltam?

Warnernek elkerekedik a szeme.

– Dehogy, Juliette, te tökéletes vagy. Te... Egek! Tökéletes vagy – mondja. A tarkója alá teszi a kezét, és bámulja a mennyezetet.

– Akkor miért nem nézel rám?

Így belenéz a szemembe. És nem tehetek róla, elcsodálkozom, mennyire szeretem az arcát, akkor is, ha kiül rá a félelem. Olyan klasszikusan jóképű. Feltűnően szép, még így is: tövig nyírt, puha sörtékkal; borostásan, ezüstös szőke árny keretezi az amúgy is éles vonásait. A szeme kivételes zöld árnyalatú. Csillog. Pislog.

És aztán...

Lecsukódik.

– El kell mondanom valamit – szól csöndesen. Lesüti a szemét. Kinyújtja a kezét, és finoman végigsimít az oldalamon. Finoman és rettegve. – Valamit, amit már rég el kellett volna mondanom.

– Mire gondolsz? – Visszafekszem. Megragadok egy takarót, és erősen magamhoz szorítom, hirtelen kiszolgáltatottnak érzem magam.

Warner sokáig tipródik. Hangosan kifújja a levegőt. Végigsimít a száján, az állán, a tarkóján...

– Fogalmam sincs, hol kezdjem.

Minden ösztönöm azt súgja, hogy meneküljek. Hogy tömjek vattát a fülembe. Hogy közöljem Warnerrel, ne folytassa. De képtelen vagyok. Megdermedtem.

És megrémültem.

– Kezdd az elején! – mondom, és magamat is meglepem, hogy képes vagyok megszólalni. Még soha nem láttam ilyennek Warnert. El sem tudom képzelni, mit kell

mondania. Most összekulcsolja a kezét, olyan szorosan, hogy attól tartok, véletlenül letöri az ujjait.

Aztán végül lassan elkezd beszélni.

– A Regeneráció akkor lépett a kampányával a nyilvánosság elé, amikor hétéves voltál. Én kilenc. De ezt hosszú évek tervezgetése előzte meg.

– Értem.

– A Regeneráció alapítói régen katonák voltak, akik védelmi feladatokat ellátó kontraktorok lettek. Részben ők feleltek annak a hadiipari komplexumnak a felemelkedéséért, amely megalapozta a tényleges katonai államokat, amelyek ma a Regenerációt alkotják. Régóta tervezgettek, mielőtt ez a rendszer életre kelt volna. A munkájuk lehetővé tette, hogy hozzáférésük legyen olyan fegyverekhez és technológiákhoz, amelyekről még senki nem hallott. Kiterjedt megfigyelőrendszerük volt, tökéletesen felszerelt létesítményeik, többhektárnyi magánterületük, és korlátlan információs hozzáférésük – mindez évekkel azelőtt, hogy mi megszülettünk volna.

Kalapál a szívem a mellkasomban.

– Néhány évvel később felfedezték a „természetelleneseket”, ezzel a szakkifejezéssel illették azokat, akik különleges képességekkel rendelkeznek. Te nagyjából öt éves lehettél, amikor sor került az első felfedezésre. – Warner a falat bámulja. – Ekkor kezdték el összegyűjteni, vizsgálgatni és felhasználni a természetfeletti képességekkel rendelkezőket, hogy előmozdíthassák a céljukat, és átvehessék az irányítást a világ felett.

– Ez valóban nagyon érdekes – szólok közbe –, de mostanra már rettegek, ezért szeretném, ha átugranánk ahhoz a részhez, hogy mindennek mi köze van hozzám.

– Édesem! – szól Warner, és belenéz a szemembe. – Ennek az egésznek köze van hozzád.

– Hogyan?

– Van egy részlet, amit mindig tudtam az életedről, de nem árultam el neked – mondja Warner, és nyel egyet. A kezét bámulja, amikor közli: – Örökbe fogadtak.

A bejelentése úgy hat, mint egy villámcsapás.

Kikászálódok az ágyból, magamra szorítom a takarót, és csak állok ott, döbbenően meredek Warnerre. Megpróbálok higgadt maradni, bár a gondolataim tüzet fogtak.

– Örökbe fogadtak?

Warner bólint.

– Azt állítod, hogy azok az emberek, akik felneveltek, akik annyit kínoztak, nem az igazi szüleim?

Megrázza a fejét.

– És a vér szerinti szüleim még élnek?

– Igen – suttogja Warner.

– És te nem árultad el nekem?

Nem, vágja rá.

Nem, mert én sem tudtam, teszi hozzá.

Csak annyit tudtam, hogy örökbefogadtak, és tegnap jöttem rá, hogy még élnek a szüleid, mert Castle megmondta...

Minden újabb felfedezéssel égető hullámok söpörnek át rajtam, hirtelen, megjósolhatatlan robbanások mennek végbe a bensőmben. ..

BUMM!

Az egész életed egy kísérlet, mondja Warner.

BUMM!

Van egy nővéred, aki még él, folytatja.

BUMM!

A vér szerinti szüleid átadták a nővéredet és téged, hogy a Regeneráció tudományos kísérleteket folytathasson veletek.

Mintha a világ kibillent volna a tengelyéből, mintha zuhannék a Földtől, és egyenesen a Nap felé tartanék...

Mintha élve elégnék, és valahogy mégis hallanám, amit Warner beszél, akkor is, ha megolvad a bőröm, ha az eszem tótágast áll, és minden, amit tudtam, minden, amit valaha igaznak gondoltam arról, ki vagyok, és honnan jövök, eltűnne...

Hátrébb húzódok Warnertől, összezavarodtam, és félek, képtelen vagyok megformázni a szavakat, nem tudok beszélni...

Azt mondja, nem tudta, és közben elcsuklik a hangja, amikor közli, egészen mostanáig nem tudta, hogy a vér szerinti szüleim élnek, nem tudta, amíg Castle el nem mondta neki, soha nem tudta, hogyan árulja el, hogy örökbe fogadtak, mert nem sejtette, hogyan fogadnám, nem akart kitenni ilyen fájdalomnak, de Castle azt állítja, hogy a Regeneráció eljön értem, eljönnek, hogy visszavigyenek engem és a nővéremet, mondja.

De most már sírok, nem látom Warnert a könnyektől, és továbbra sem tudok beszélni...

A nővérem, folytatja, Emmaline-nak hívják, egy évvel idősebb nálam, hihetetlen erővel rendelkezik, és *tizenkét éve* van a Regeneráció fogságában.

Csak csóválom a fejemet.

– Hagyd abba! – kérem.

– Nem – feleli.

Kérlek, ne tedd ezt velem!

De nem hagyja abba. Azt állítja, tudnom kell róla. Azt mondja, meg kell tudnom most azonnal, tisztában kell lennem az igazsággal...

AZONNAL HAGYD ABBA, sikítom.

Nem tudtam, hogy ő a testvéred, mondja Warner.

Nem tudtam, hogy van egy nővéred.

Esküszöm, nem tudtam.

– Úgy húsz férfi és nő vett részt a Regeneráció születésében – folytatja kérlelhetetlenül –, de csak hat főparancsnok. Amikor a férfi, akit eredetileg Észak-Amerika élére választottak, halálosan megbetegedett, apámat jelölték ki a helyére. Itt éltünk, a 45-ös szektorban. Apám akkor kormányzó volt. Azzal, hogy főparancsnok lett, el kellett költöznünk, és engem is magával akart vinni. Anyámat pedig itt kellett volna hagynunk.

Kérlek, ne mondj többet!

Kérlek, ne folytasd!, könyörgöm.

– Csak azzal tudtam meggyőzni, ha átadta nekem az állását – folytatja Warner, most már eltökélten. – Csak így engedte meg, hogy itt maradjak, és vigyázhassak az édesanyámra. Tizennyolc éves koromban esküdött fel főparancsnoknak. És a közben eltelt két évben az volt a feladatom...

– Aaron, kérlek! – szólok, hallom, hogy hisztérikus a hangom.

– Nem akarom tudni. Nem kértelek, hogy meséld el, és nem akarom tudni.

– Állandósítottam a nővéred kínzását – közli nyers, megtört hangon. – A fogságát. Azt a parancsot kaptam, hogy felügyeljem a folyamatos bebörtönzését. Én adtam ki azokat a rendeleteket, amelyek bent tartották. Mindennap. Soha nem mondták, miért van ott, vagy mi a baj vele. Azt mondták, hogy tartsam bent. Ennyi. Minden huszonnégy órában mindössze húsz percre jöhetett ki a víztartályból, és sikítva könyörgött, hogy engedjem el – meséli elcsukló hangon.

– Kegyelemért esedezett, és én nem adtam meg neki.

Én is abbahagyom a könyörgést.

Szédülök.

Elejtem a takarót, és elfutok.

A lehető leggyorsabban magamra kapok valami ruhát, és amikor ettől a rémálomtól félig megvadulva visszatérek a szobába, látom, hogy Warner is félig felöltözött, felhúzta a nadrágját, de meg sem szólal, miközben döbbenten meredek rá, egyik kezemet a számra szorítom, és csóválom a fejemet. Potyognak a könnyeim, és nem tudom, mit mondjak, nem tudom, hogy képes leszek-e még valaha is hozzá szólni...

– Ez túl sok – bököm ki végül. – Túl sok...

– Juliette...

Csak rázom a fejemet, remeg a kezem, amikor a kilincshez nyúlok, és...

– Kérlek! – mondja Warner, könny csordogál az arcán, és jól láthatóan reszket, amikor hozzáteszi: – Hinned kell nekem! Fiatal voltam, és ostoba. És elkeseredett. Azt hittem, nincs miért élnem, és semmi más nem számított, csak hogy megmenthesem az anyámat, bármit megtettem volna, hogy itt maradhassak a közelében...

– Hazudtál nekem! – tör ki belőlem, és dühösen lehunyom a szemem, miközben hátrálok előle. – Mindvégig hazudtál nekem... Mindenről...

– Nem! – tiltakozik, csupa rémület és elkeseredés. – Esküszöm, hogy csak a szüléiddel kapcsolatban nem árultam el az igazat...

– Hogy titkolhattad el előlem? Mindvégig nem tettél mást, csak hazudtál.

Rázza a fejét, amikor azt mondja: *Nem, nem, szeretlek, az irántad érzett szerelmem nem hazugság...*

– Akkor miért nem mondtad el korábban? Miért titkoltad el előlem?

– Azt hittem, már rég meghaltak a szüleid, és arra gondoltam, nem segítene, ha tudnál róluk. Arra gondoltam, csak fájdalmat okoznék, ha megtudnád, hogy elveszítetted őket. És nem tudtam – teszi hozzá a fejét csóválva –, tényleg nem tudtam semmit a vér szerinti szüleidről vagy a nővéredről, kérlek, higgy nekem! Esküszöm, nem tudtam, amíg tegnap...

Olyan hevesen zihál, hogy előre kell görnyednie, megtámaszkodik a térdén, és megpróbál levegőhöz jutni, miközben azt suttogja:

– Úgy sajnálom! Rettenetesen sajnálom!

– Hagyd abba! Ne mondj többet!

– Kérlek...

– Hogyan... Hogyan tudnék ezek után megbízni benned? – Elkerekedett szemmel meredek rá, hátha ad egy választ, amely mindkettőnket megmenthet, de Warner nem szól semmit. Nem tud válaszolni. Nem ad semmi kapaszkodót. – Hogy folytathatnánk? Hogy várhatod tőlem, hogy elfelejtsem ezt az egészet? Hogy hazudtál a szüleimről. Hogy kínoztad a nővéremet. Olyan sok mindent nem tudok rólad – magyarázom erőtlen, elcsukló hangon.

– Olyan sok mindent... Nekem ez nem megy...

Ekkor Warner felnéz, jéggé dermed, és úgy mered rám, mintha végül megértene, nem fogok úgy tenni, mintha ez meg sem történt volna, hogy nem lehetek olyasvalakivel, akiben nem bízom, és látom, pontosan látom, ahogy a remény távozik a tekintetéből, és összekulcsolja a kezét a tarkóján. Elernyed az állkapcsa; döbbent arcai hirtelen elsápad, és tesz felém egy lépést, elveszett és elkeseredett, könyörög a tekintetével...

De el kell mennem.

Végigrohanok a folyosón, és fogalmam sincs, hova tartok, amíg ide nem érek.

WARNER

Szóval ez lenne az.

A gyötrelmem.

Erről beszélnek, amikor azt mondják, valakinek megszakad a szíve. Azt hittem, ismerem az érzést. Azt hittem, pontosan tudom, milyen, amikor megszakad a szívem, de végül megértettem.

Korábban? Amikor Juliette nem tudott dönteni köztem és Kent között? Az a fájdalom? Gyerekjáték volt.

De ez.

Ez gyötrelmes. Színtiszta, hamisítatlan kín. És csakis magamat hibáztathatom ezért a fájdalomért, ezért nem irányíthatom a dühömet másra, csak befelé. Ha nem lennék olyan jól informált, azt hinném, szívrohamot kaptam. Úgy érzem magam, mint akire ráhajtott egy teherautó, mintha minden egyes csont eltörött volna a mellkasomban, és most így maradtam, fuldoklóm az összezúzott tüdőm súlya alatt. Nem kapok levegőt. Még a látásom is romlott.

A szívem a fülemben dübörög. Vér ömlik a fejembe, mire előnt a forróság, és szédülni kezdek. Belegabalyodtam a szótlanságba, a csontjaim nem mozdulnak. Nem érzek mást, csak erőteljes, lehetetlen nyomást, amely szét akarja tépni a testemet. Hátradőlök. A falhoz koppan a fejem. Megpróbálom megnyugtatni magam, lecsillapítani a légzésemet. Megpróbálok ésszerűen gondolkodni.

Ez nem szívroham, mondom magamnak. Egyáltalán nem szívroham.

Ismerem a helyzetet.

Pánikrohamom van.

Eddig csak egyszer történt meg velem, a fájdalom alakot öltött egy rémálomból, a semmiből, minden figyelmeztetés nélkül. Arra riadtam fel az éjszaka közepén, hogy heves rettegés lesz rajtam úrrá, amelyet nem tudtam megnevezni, és a kételkedést legyőzve meggyőződtem róla, hogy haldoklóm. Végül elmúlt a roham, de az emlék örökre megmaradt.

És most ez...

Azt hittem, felkészültem. Azt hittem, megacéloztam magam a mai beszélgetés minden lehetséges kimenetelével szemben.

Tévedtem.

Érzem, hogy felemészt.

Ez a fájdalom.

Egész életemben küzdöttem a szorongással, amely időről időre elhatalmasodott rajtam, de általában sikerült kordában tartanom. A múltban ezek az aggodalmak mindig a munkával álltak kapcsolatban. Vagy az apámmal. De minél idősebb lettem, minél erősebb lettem, annál hatékonyabban sikerült kezelnem a helyzetet, megtaláltam az elmém biztonságos zugait, kognitív viselkedési terápiákat tanítottam magamnak, és idővel megtanultam megbirkózni vele. A szorongás egyre ritkábban és egyre gyengébben jelentkezett. Ám nagyon ritkán átcsapott valami másba. Néha egészen kicsúszott az irányításom alól.

És fogalmam sincs, hogy ezúttal hogyan védekezhetnék.

Nem tudom, elég erős vagyok-e ahhoz, hogy harcba szálljak vele most, amikor többé nem tudom, miért is harcoljak. Egyszerűen összeomlottam, elnyúltam a padlón, a kezemet a mellkasomban égető fájdalomra szorítom, amikor hirtelen kinyílik az ajtó.

Érzem, hogy újra dobogni kezd a szívem.

Óvatosan felemelem a fejemet, és várok. Minden józan érv dacára reménykedni kezdek.

– Hé, pajtás! Hol a pokolban vagy?

Felnyögök, és visszaejtem a fejemet. Miért éppen ő?

– Halló! – Léptek zaja. – Tudom, hogy itt vagy. És miért van ebben a szobában ekkora kupleráj? Miért hevernek mindenütt dobozok és ágynemű?

Csönd.

– Hol vagy, tesó? Most találkoztam Juliette-tel, teljesen ki van készülve, de nem árulja el, miért, és tudom, hogy itt rejtegeted valahol azt a szőrös seggedet, mint egy kis...

És ekkor felbukkan.

A bakancsa megáll közvetlenül a fejem mellett.

Rám mered.

– Szia! – Csak ennyit vagyok képes kibögni.

Kenji döbbsenten néz le rám.

– Mi a fészkes fenét művelsz te a földön? És miért nincs rajtad ruha? – Aztán: – Várjunk csak! Te sírtál?

Lehunyam a szemem, és imádkozom, hogy haljak meg.

– Mi folyik itt? – Kenji hangja közelebből szól, mint az előbb, és rájövök, hogy bizonyára letérdelt mellém. – Mi a bajod, pajtás?

– Nem kapok levegőt – suttogom.

– Hogy érted, hogy nem kapsz levegőt? Juliette megint lelőtt?

Ez az emlékeztető egyenesen a szívembe döf. Friss, perzselő fájdalom.

Nyelek egy nagyot.

– Kérlek, menj el!

– Nem, nem. – Hallom a neszezést, ahogy Kenji letelepedik mellém. – Mi ez? – kérdezi a testemre mutatva. – Mi történik veled?

Végül feladom, és kinyitom a szememet.

– Pánikrohamom van, te tapintatlan seggfej! – Megpróbálok levegőt venni. – És igazán jólesne egy kis magány.

Kenji felvonja a szemöldökét.

– Hogy mid van?

– Pánik... – zihálom – roham.

– Az meg mi a franc?

– Van gyógyszerem a fürdőszobában. Légy szíves...

Gyanakvó pillantást vet rám, de megteszi, amire kérem. Egy perc múlva visszajön a megfelelő üvegcsével, és megkönnyebbülök.

– Ez az?

Bólintok. Tulajdonképpen még soha nem kellett bevennem ezt a gyógyszert, de az orvosom ajánlására folyamatosan magamnál tartom. Vészhelyzet esetére.

– Kérsz hozzá egy kis vizet?

Megrázom a fejemet. Reszkető kézzel elveszem tőle az üveget. Nem emlékszem az adagolásra, de mivel meglehetősen ritkán esem át ilyen súlyos szívrohamon, inkább megbecsülöm. Bekapok három pirulát, és lenyelem, jólesik a kellemetlen, keserű íze.

Jó néhány perccel később, amikor a gyógyszer kezdi kifejteni varázslatos hatását, a metaforikus teherautó végül letolat a mellkasomról. A bordáim rejtélyes módon összszeforrnak. A tudómnak eszébe jut, hogyan kell működni.

Hirtelen esetlennek érzem magam. Fáradtnak.

Lassúnak.

Feltápáskodom, és felállók.

– Most elmondod végre, hogy mi folyik itt? – Kenji még mindig engem bámul, karba teszi a kezét maga előtt. – Vagy ugorjam át ezt a részt, feltételezzem, hogy valami rémes dolgot tettél, és verjem ki belőled mindjárt a szart?

Hirtelen olyan kimerültnek érzem magam.

Nevetés feszíti a mellkasomat, fogalmam sincs, honnan fakad. Sikerül leküzdenem, de képtelen vagyok levakarni az arcomról az ostoba, megmagyarázhatatlan vigyort, amikor azt mondom:

– Talán csak verd ki belőlem a szart.

Kenjinek megváltozik az arca. A tekintete hirtelen őszinte aggodalomról árulkodik, és félek, hogy túl sokat elárultam. Ezek a gyógyszerek lelassítanak, eltompítják az érzékszerveimet. Megérintem a számát, könnyörgök, hogy maradjon csukva.

Remélem, nem vettem be túl sokat a gyógyszerből.

– Hékás! – szól Kenji gyengéd hangon. – Mi történt?

Megrázom a fejemet, és becsukom a szemem.

– Mi történt? – Most tényleg felnevetek. – Mi történt? Mi történt? – Kinyitom a szemem, majd közlöm: – Juliette szakított velem.

– Micsoda?

– Legalábbis azt hiszem. – Elhallgatok, tanácstalanul ráncolom a homlokomat, és az államot vakargatom. – Gondolom, ezért rohant ki innen kiabálva.

– De... Miért szakított volna veled? És miért sírt?

Erre újra nevetnékém támadt.

– Mert egy szörnyeteg vagyok – közlöm magamra mutatva. Kenji zavartnak tűnik.

– És mi ebben az újdonság?

Elmosolyodom. Azt hiszem, vicces srác. Tényleg az.

– Hol hagytam az ingemet? – motyogom, és most egészen másféle zsibbadtságot érzek. Karba teszem a kezemet.

Hunyorgok. – Hmm. Nem láttad?

– Tesó! Te részeg vagy?

– Micsoda? – Legyintek a levegőben. Felnevetek. – Soha nem iszom. Apám alkohista, nem tudtad? Egy ujjal sem érek a piához. Nem, várj csak... – Felemelem a mutatóujjamat. – Csak alkoholista *volt*. Apám alkoholista volt. Mert már meghalt. Teljesen halott.

És ekkor meghallom, ahogy Kenji felszisszen. Hangos és furcsa hang, majd a gazdája azt suttogja:

– Szentséges szartemető! – Ennyi éppen elég ahhoz, hogy egy pillanatra ismét kiélezze az érzékszerveimet.

Megfordulok, hogy ránézhessek.

Teljesen elborzadt.

– Mi az? – kérdezem nyugtalanul.

– Mi történt a hátaddal?

– Ó! – Újra elfordulok, ezúttal ingerülten. – Csak erről van szó. – A számtalan forradásról, amely keresztül–kasul behálózza az egész hátamat. Veszek egy mély lélegzetet, majd kifújom a levegőt. – Az csak... Tudod. Születésnap ajándék az én drága jó apámtól.

– Születésnap ajándék az apádtól? – ismétli Kenji, és pislogni kezd. Körülnéz, és mintha csak a levegőnek mondaná: – Miféle rémes szappanoperába csöppentem bele már megint? – Beletúr a hajába, és hozzáteszi: – Miért kell nekem folyton belekeverednem mások magánéleti nyomorúságába? Miért nem vagyok képes a saját dologgal törődni? Miért nem tudom befogni a számát?

– Tudod – jegyzem meg, és finoman oldalra billentem a fejem –, ezen már én is sokat gondolkodtam.

– Pofa be!
Szélesen elmosolyodom. Felragyogok, mint egy villanykörte.
Kenjinek elkerekedik a szeme a meglepetéstől, majd felnevet. Az arcomra mered, és megszólal:
– Ah! Ha mosolyogsz, kis gödröcskék jelennek meg az arcodon. Nem is tudtam. Cuki!
– Fogd be! – közlöm, és borúsán ráncolom a homlokomat. – Menj el!
Erre még hangosabban nevet.
– Azt hiszem, túl sokat vettél be abból a gyógyszeres izéből – közli, és felveszi az üveget, amit a padlón hagytam. Megvizsgálja a címkét. – Azt írja, óránként egyet lehet beszedni. – Újra felnevet, ezúttal még hangosabban. – A francba, haver! Ha nem tudnám, hogy jelen pillanatban a fájdalom pocsolójában fetrengsz, filmre venném ezt az egészet.
– Nagyon fáradt vagyok – jelentem be. – Kérlek, menj egyenesen a pokolba!
– Szó sem lehet róla, Mr. Para. Ezt nem hagyom ki. – Kenji nekidől a falnak. – Plusz egy tapodtat sem mozdulok, amíg te és a betintázott tökfejed el nem mesélték, hogy miért szakítottatok Jvel.
Megrázom a fejemet. Végül sikerül rábukkannom egy ingre, így felhúzom.
– Kifordítva vetted fel – közli Kenji.
Rámeredek, és belezuhanok az ágyba. Lehunyom a szemem.
– Szóval? – kérdezi, és leül mellém. – Hozhatom a pattogatott kukoricát? Mi folyik itt?
– Titkos.
Kenji hitetlenkedve felhorkan.
– Mi titkos? Talán valaki titkosította a szakításotokat? Vagy titkos információk miatt szakítottatok?
– Igen.
– Na, gyerünk! Ne kímélj!
– Azért szakítottunk – magyarázom, és az arcomra teszek egy párnát –, mert megosztottam vele néhány információt, amelyek, mint említettem, titkosak.
– Micsoda? De miért? Ennek nincs semmi értelme. – Kenji egy pillanatra elhallgat. – Hacsak...
– Ó, remek! Hallom, ahogy forognak a fejedben az aprócska fogaskerekek.
– Hazudtál neki valamivel kapcsolatban? – kérdezi Kenji. – Olyasvalamivel kapcsolatban, amit már el kellett volna mondanod? Valami titkos dologról – róla?
Elismerően legyintek.
– Ez az ember egy zseni.
– Ó, a francba!
– Igen, egyetértek.
Kenji hosszan és hangosan kifújja a levegőt.
– Ez elég komolynak hangzik.
– Idióta vagyok.
Kenji megköszörüli a torkát.
– Ezúttal tényleg elszúrtad?
– Attól tartok.
Csönd.
– Várj csak! Mondd el még egyszer, miért hevernek a földön ezek a takarók?
Erre leveszem a fejemről a párnát.
– Miért gondolod, hogy a padlón vannak?
Kenji újra elbizonytalanodik, majd elszörnyed:

– Micsoda? A francba, ember! – közli, majd undorodva felpattan az ágyról. – Miért hagytad, hogy leüljek ide? – A szoba másik végébe siet. – Ezek szerint, ti ketten... Jesszus! Ez nem helyes...

– Nőj már fel!

– Felnőttem – közli borúsan ráncolva a homlokát. – De Juliette olyan, mintha a húgom lenne, és gondolni sem akarok erre a szarságra...

– Nos, ne aggódj! – nyugtatom meg. – Biztos vagyok benne, hogy többet nem fordul elő.

– Oké, oké, drámakirálynő, nyugodj meg! Meséld el szépen ezt a titkos ügyet!

JULIETTE

Fuss, mondtam magamnak.

Fuss, amíg összeroppan a tüdőd, amíg a szél szaggatja és korbácsolja a megtépázott ruhádat, amíg nem marad belőled más, csak egy homályos folt, amely beleolvad a háttérbe.

Fuss, Juliette! Fuss gyorsabban, fuss, amíg eltörnek a csontjaid, elhasad a sípcsontod, elsorvadnak az izmaid, és megáll a szíved, mert úgyis túl nagy volt, és túl sokáig vert már...

Fuss, amíg már nem hallod a lépteiket a hátad mögött! Fuss, amíg leeresztik az öklüket, és a kiáltásuk beleveszik a levegőbe! Nyitott szemmel és csukott szájjal fuss, szabj gátat a szemedben gyülekező áradatnak!

Fuss, Juliette!

Fuss, amíg holtan esel össze!

Gondoskodj róla, hogy megálljon a szíved, mielőtt utolérnek! Mielőtt hozzád érhetnek.

Fuss, mondtam.

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Dobog a lábam a kemény, tömör földön, minden egyes lépésnél szikrázó fájdalom nyilall a talpamba. Ég a tüdőm, gyorsan és élesen veszem a levegőt, de legyűröm a fáradtságot, rég nem dolgoztak már ilyen keményen az izmaim, és megyek tovább. Ebben soha nem voltam túl jó. Mindig nehezen vettem a levegőt. De amióta a bázisra költöztem, rengeteg kardio- és súlyzós edzést végzek, így sokkal erősebb lettem.

Ma hasznomra válik a sok edzés.

Máris megtettem néhány kilométert, az út legnagyobb részében pánik és düh hajtott, de most le kell törnöm a saját ellenállásomat, hogy folytathassam. Nem állhatok meg. Nem állok meg.

Még nem vagyok kész gondolkodni.

Zavaróan csodálatos reggel van, sugárzóan süt a nap, hihetetlen madarak csiripelnek vidáman a félig kirügyezett fákön, vagy csapkodnak a szárnyukkal a hatalmas, kék égen. Vékony pamutingben vagyok. Sötétkék farmerben és egy újabb teniszcipőben. Hosszú hajam lazán libeg a hátam mögött, végeláthatatlan küzdelmet folytat a széllal. Érzem, ahogy a nap melengeti az arcomat, verejték csordogál a hátamon.

Vajon ez a valóság?, tanakodom.

Talán valaki szándékosan lőtt meg azokkal a mérgezett történetekkel? Lehet, hogy valamit el akart mondani?

Vagy a hallucinációim egészen más forrásból fakadnak?

Lehunyam a szememet, és még eltökéltebben emelem a lábamat, hogy felgyorsítsak. Még nem akarok gondolkodni. Nem akarok megállni.

Mert ha megállók, lehet, hogy ez elmém végez velem.

Hirtelen széllelés vág az arcomba. Újra kinyitom a szemem, és eszembe jut, hogy levegőt kell vennem. Kértem az ellenőrizetlen területre, az erőm tökéletesen működőképes, az energia még a folyamatos mozgás közben is duruzsol a testemben. A régi világ utcáit aszfalt borítja, bár kátyúk és pocsolyák pettyezik. Az elhagyatott épületek magasan és hűvösen állnak, elektromos vezetékek csíkozzák az eget, mint befejezetlen dalok kottái, lágyan ringatóznak a délutáni napsütésben. Átfutok egy málladozó felüljáró alatt, majd le egy sor lépcsőn, melyet mindkét oldalon elvadult pálmafák és kiégett utcai lámpák szegélyeznek, a kovácsoltvas korlát érdes, lepattogzott róla a festék. Befordulok néhány mellékutcán, egy tizenkét sávós autópálya csontváza mellett, és az út mentén egy hatalmas fémszerkezet áll félig összedőlve. Hunyorogva nézegetem, és három, egyformán vastag zöld táblára leszek figyelmes, de már csak kettő áll belőlük. Elolvasom a szavakat:

405 SOUTH LONG BEACH

És megállók.

Előregörnyedek, a térdemre könyökölök, és összekulcsolom a kezemet a tarkómon, ellenállok a késztetésnek, hogy elterüljek a földön.

Belégzés.

Kilégzés.

Újra és újra és újra.

Felemelem a fejem, és körülnézek.

Egy régi busz ácsorog nem messze tőlem, a kerekei elmerülnek egy hatalmas, rezzenéstelen pocsolyában, rohad, és elrozsdásodott, mint egy magára hagyott gyerek, aki a saját piszkában ázik. Útjelző táblák, üvegszilánkok, autógumi-darabok és elfelejtett lökhárítók hevernek a repedezett járda maradványain.

A nap rám talál, és felém világít, reflektorfény a küszködő lánynak, aki megállt a semmi közepén, és csapdába esem a célzott sugarakban, belülről olvadni kezdek, csendesen összeomlók, miközben az elmém becsapódik a testembe, mint egy aszteroida a Föld felszínébe.

És ekkor lecsap rám...

A mementók, akár a visszhangok.

Az emlékek kezek a torkom körül.

Már megint ez van.

Már megint összetörtem.

Lekuporodom a mocskos busz mögé, a számra szorítom a tenyeremet, hogy csapdába ejtsem a sikolyokat, de elkeseredetten igyekeznek kiszabadulni, miközben könnyek gyülekeznek a szememben, melyeket nem engedhetek kicsordulni...

Veszek egy mély lélegzetet.

Reszket a testem az elfojtott érzésektől.

Hányás kúszik felfelé a nyelőcsővem.

Menj el!, suttogom, de csak a fejemben.

Menj el!, mondom.

A múltamhoz tartozó rémült kislányt láncra vertem a lelkem mélyén lakozó ismeretlen tömlőben, ahol őt és a félelmeit biztonságban őrizhettem.

Az emlékeit elfojtottam.

A dühéről nem vettem tudomást.

Nem beszélek hozzá. Felé sem merek nézni. Utálom őt.

De most hallom, ahogy sír.

Most látom ezt a másik énemet, látom, ahogy a koszos körmét a szívem kamrájába vájja, és folyni kezd a vér. És ha képes lennék magamba nyúlni, és pusztá kézzel kitépni onnan, megtenném.

Félbetépném az apró testét.

Belehajítanám a tengerbe a szétmarcangolt végtagjait.

Akkor megszabadulnék tőle, végérvényesen és teljesen, örökre megtisztítanám tőle a lelkemet. De nem hajlandó meghalni. Velem marad, mint egy visszhang. Bolyongva kísért a szívem és az agyam folyosóin, és bár boldogan végeznék vele a szabadság reményében, képtelen vagyok. Olyan, mintha megpróbálnék megfojtani egy szellemet.

Ezért lehunyom a szemem, és könnyörgök magamnak, hogy legyek bátor. Mély lélegzeteket veszek. Nem hagyhatom, hogy a bennem élő megtört lány elszívja mindazt, ami lettem. Nem térhetek vissza a régi énemhez. Nem fogok újra darabokra törni egy érzelmi földrengés miatt.

De hol kezdjem egyáltalán?

Hogy küzdhetnék meg ezzel az egésszel? Az elmúlt néhány hét már így is túl sok volt nekem, nem tudtam kezelni, nem tudtam ügyesen zsonglőrködni. Nehéz volt bevallani, hogy képzetlen vagyok, nem tudom megérteni a dolgokat, de végül eljutottam idáig. Hajlandó vagyok elismerni, hogy mindez – az új élet, az új világ – időt és tapasztalatot igényel. Képes vagyok időt szánni rá, megbízni a csapatomban, megpróbálni diplomatikusan viselkedni.

De most, a történetek fényében...

Az egész életem csak egy kísérlet.

Van egy testvérem. Egy nővérem. És egészen más szüleim, vér szerinti szüleim, akik ugyanúgy bántak velem, mint az örökbe fogadó szüleim, felajánlották a testemet kutatási célokra, mintha nem lennék egyéb, mint egy tudományos kísérlet.

Anderson és a többi főparancsnok mindig ismertek. Castle mindig is tudta rólam az igazat. Warner tudta, hogy örökbe fogadtak.

És most, hogy megtudtam, azok, akikben megbíztam, hazudtak nekem – manipuláltak...

Engem mindenki kihasznál...

Kiszabadul a tüdőmből a hirtelen sikoly. Minden figyelmeztetés és engedély nélkül kiszakad a mellkasomból, olyan hangos, nyers és erőszakos, hogy térdre roskadok. A járdára tenyerelek, és lehajtom a fejemet. A gyötrelmem hangja beleveszik a szélbe, magukkal viszik a felhők.

De itt, a két lábam között, meghasadt a föld.

Meglepetten felpattanok, lenézek, majd megfordulok. Hirtelen nem emlékszem, hogy előtte is ott volt-e ez a repedés.

A szorongás és a zavar ereje visszahúz a buszhoz, ahol kifújom a levegőt, nekidőlök a hátsó ajtóknak, remélem, hogy egy pillanatig pihentethetem a fejemet, de a kezem és a fejem átszakítják a külső falát, mintha papír zsebkendő lenne, a mocskos padlóra zuhanok, a kezem és a térdem áthatol a fém alvázon.

Valamiért ettől csak még mérgesebb leszek.

Elszabadul az erőm, feltüzeli az óvatlan elmém, a vad gondolataim. Nem tudok az energiámra összpontosítani úgy, ahogyan Kenji tanította, ott van mindenütt, kívül-belül körülvesz, és az a gond, hogy már nem is érdekel.

Jelen pillanatban egyáltalán nem érdekel.

Gondolkodás nélkül kinyújtom a kezemet, letépek egy ülést, és belevágom a szélvédőbe. Üvegszilánkok repülnek a levegőben, egy nagyobb darab a szemembe fúródik, de jut a nyitott, haragos számba is. Felemelem a kezem, és észreveszem, hogy sok kis szilánk csapdába esett az ingem ujjában, csillognak, mint valami miniatűr jégkristályok. Kiköpöm a számból, és lesöpöröm az ujjamról. Aztán kihúzok a szemhéjam alól egy háromcentis üvegdarabot, és elhajítom, finom csilingelőssel a járdán landol.

Zihálva veszem a levegőt.

Most mit művelek?, kérdezem magamtól, miközben kitépek egy másik ülést. Ezt az egyik ablakon hajítom ki, újra mindent beterítenek az üvegszilánkok, és még egy helyen felhasad a fémváz. Csak az ösztöneim hajtanak, hogy felemeljem a kezemet, és megvédjem az arcomat a repülő roncsoktól, de meg sem rezzenek. Túl dühös vagyok ahhoz, hogy érdekeljen. Ebben a pillanatban túl nagy az erőm ahhoz, hogy érezzem a fájdalmat. Leperegnek a testemről az üvegdarabok. Pengeéles acélszalagok pattannak le a bőrömről. Szinte azt kívánom, bárcsak éreznék valamit. Bármit.

Mit művelek?

Beleütök a falba, de nem hoz megkönnyebbülést, egyenesen áthatol rajta a kezem. Belerúgok egy székbe, de nem nyújt vigasztalást, a lábam átszakítja az olcsó kárpitot. *Újra* felsikoltok, részint dühből, részint fájdalomból, és ezúttal végignézem, ahogy egy hosszú, fenyegető repedés keletkezik a busz tetején.

Ez új.

Alig marad időm végiggondolni, amikor a busz hirtelen megmozdul, mélyen meg rázkódik, majd pontosan két részre hasad.

A két fél eldől a két oldalamon, én pedig hátrabukom. Rázuhanok egy halom fém-szilánkra és nedves, koszos üvegre, majd döbbszerűen feltápáskodom.

Fogalmam sincs, mi történt.

Tudtam, hogy képes vagyok kivetíteni a képességeimet – az erőmet biztosan –, de arról nem volt tudomásom, hogy a hangomban is efféle hatalom rejtőzik. Régi készletek köszönnek vissza, amikor azt kívántam, bárcsak megbeszélhetném valakivel.

De többé nincs kivel beszélnem.

Warnerrel semmiképpen.

Castle bűnrészes.

És Kenji... Mi van Kenjivel? Vajon ő is tudott a szüléimről és a nővéremről? Castle biztosan elárulta neki.

Az a gond, hogy többé semmiben nem lehetek biztos.

Nem maradt senki, akiben bízhatnék.

Ám ezek a szavak – a pusztá gondolat – hirtelen felidéz egy emléket. Egy homályos képet, melyet el kell érnem. Átkulcsolom, és húzni kezdem. Már emlékszem, egy női hang az. Azt mondja...

Felszisszenek.

Nazeera volt az. Tegnap este, az egészségügyi szárnyban, ő volt az. Már emlékszem a hangjára – emlékszem, hogy megfogtam a kezét, a fémbokszerre, amit mindig magánál hord, és azt mondta:

„De azok az emberek, akikben megbízol, hazudnak neked. A többi főparancsnok pedig egyszerűen meg akar ölni.”

Hirtelen hátrafordulok, keresek valamit, amit nem tudok megnevezni.

Nazeera megpróbált figyelmeztetni. Tegnap este... Alig ismer, mégis megpróbálta elmondani az igazat, amikor a többiek még hallgattak...

De miért?

Ám ekkor valami kemény és hangos dolog csapódik a félig meghajlott acélszerkezetre, amely eltorlaszolja az utat. A régi autópálya-táblák megremegnek és ingadozni kezdenek.

Odakapom a fejemet. Valóságos időben követem az eseményeket, tisztán látom, ami történik, mégis annyira meg vagyok döbbenve, hogy elfelejtek beszélni.

Nazeera az ötméteres magasságban nyugodtan ücsörög egy táblán, amely azt írja:
10 Kelet-Los Angeles

Nekem integet. Laza, barna bőrcsuklya van a fején, amely a vállára kötött pisztolytáskához kapcsolódik. A csuklya eltakarja a haját, és árnyékot vet a szemére, ezért onnan, ahol állok, csak az arca alsó fele látszik. Az alsó ajkánál lévő gyémántpiercing megcsillan a napfényben.

Úgy fest, mint egy ismeretlen időkből érkezett látomás.

Még mindig nem tudom, mit mondhatnék.

Természetesen neki nincs ilyen gondja.

– Tudsz már beszélni? – kérdezi.

– Honnan tudtad...

– Tessék?

– Hogy kerülsz ide? – Körülnézek, végigpásztázom a horizontot. *Honnan tudta, hogy itt vagyok? Csak nem követett?*

– Repültem.

Visszafordulok, és ránézek.

– És hol a repülőgéped?

Nazeera felnevet, és elrugaszkodik a tábláról. Hosszú zuhanásba kezd, amiben minden normális ember megsérülne.

– Nagyon remélem, hogy csak viccelsz – közli, aztán megragadja a derekamat, és felemel a levegőbe.

WARNER

Sok furcsa dolgot láttam már életemben, de sohasem hittem volna, hogy egyszer abban az örömben lehet részem, hogy Kishimoto öt percnél tovább kibírja fecsegés nélkül. Pedig most pontosan így történt. Bármilyen egyéb helyzetben nagyra értékelném a pillanatot, de – sajnálatos módon – most még ezt az aprócska örömet sem tudom értékelni.

Idegessé a hallgatása.

Tizenöt perc telt el, amióta megosztottam vele ugyanazokat a részleteket, amelyeket Juliette-tel, és azóta egy szót sem szól. Csöndesen ücsörög a sarokban, a falnak támasztja a fejét, borúsán ráncolja a homlokát, és nem mond semmit. Csak bámul maga elé, összehúzott szemét egy láthatatlan pontra szegezi.

Időnként felsóhajt.

Már csaknem két órája vagyunk itt, csak ő és én. Beszélgetünk. És ha fel kellett volna sorolnom, mi történik ma, biztosan nem szerepelt volna közte, hogy Juliette elrohan tőlem, és összebarátkozom ezzel a félkegyelművel.

Óh, a megfontolt tervek!

Végül, óráknak tűnő hallgatás után, megszólal:

– Nem hiszem el, hogy Castle nem mondta el nekem. – Ez az első mondanivalója.

– Mindannyiunknak vannak titkai.

Felemeli a fejét, és belenéz a szemembe. Egyáltalán nem kellemes.

– És neked van még olyan titkod, amiről tudnom kellene?

– Olyan, amiről tudnod kellene, nincs.

Felnevet, de nem hangzik vidámnak.

– Fel sem fogod, hogy mit művelsz, ugye?

– Mit nem fogok fel?

– Egy fájdalommal teli életre rendezkedtél be, tesó. Nem élhetsz mindig így. – Ez – mutat az arcomra – a régi önmagad? A zaklatott fickó, aki soha nem beszél, nem mosolyog, nem mond semmi kedveset, és nem hagyja, hogy bárki jobban megismerje... Nem lehetsz ilyen pasas, ha azt akarod, hogy bármilyen emberi kapcsolatod legyen.

Felvonom az egyik szemöldökömet.

Kishimoto csóválni kezdi a fejét.

– Egyszerűen nem lehetsz, pajtás. Nem lehetsz együtt valakivel, aki elől ennyi mindent eltitkolsz.

– Eddig még nem okozott gondot.

Itt Kenji elbizonytalanodik, finoman elkerekedik a szeme.

– Hogy érted azt, hogy „eddig”?

– Ezelőtt. Más kapcsolataimban.

– Ezek szerint voltak más kapcsolataid? Juliette előtt?

Büszkén felszegem a fejemet.

– Talán olyan nehéz elhinni?

– Még mindig próbálok megbarátkozni a gondolattal, hogy vannak érzéseid, úgy-hogy, igen, nehéz elhinni.

Nagyon halkan megköszörülöm a torkomat, és elkapom a tekintetemet.

– Ööö... Ne haragudj, hogy megkérdem – szól, és idegesen felnevet –, de Juliette tudja, hogy voltak más párkapcsolataid? Mert soha nem említett ilyesmit, és azt hittem, hogy ez... Nem is tudom. .. Lényeges?

Szembefordulok vele.

– Nem.
– Mi nem?
– Nem tudja.
– És miért nem?
– Soha nem kérdezte.
Kenji tátott szájjal bámul rám.
– Már megbocsáss, de te tényleg olyan hülye vagy, amilyennek látszol? Vagy csak szórakozol velem?
– Majdnem húszéves vagyok – közlöm ingerülten. – Szerinted tényleg furcsa, hogy voltam már más nőkkel is?
– Nem – feleli Kenji –, ami engem illet, magasról leszarom, hány nővel voltál. Csak azt tartom furcsának, hogy nem árultad el a barátnődnek, hogy mással is voltál. És ha teljesen őszinte akarok lenni, ennek következtében az is megfordult a fejemben, vajon nem tartott-e a kapcsolatotok már előtte is a pokol felé.
– Fogalmad sincs, miről beszélsz. – Haragosan megvillan a szemem. – Szerettem őt. Soha nem tennék olyasmit, amivel megbántam.
– Akkor miért hazudtál neki?
– Miért lovagolsz ezen? Kit érdekel, hogy voltam-e más nőkkel? Semmit nem jelentettek nekem...
– Neked zavaros a fejed, haver.
Lehunyam a szemem, hirtelen szörnyen fáradtnak érzem magam.
– Azok után, amit ma elmeséltem neked, éppen ezt a témát tartod megbeszélésre érdemesnek?
– Csak, tudod, szerintem ez fontos, ha te és J egyszer megpróbálnátok helyrehozni a kárt. Közösén kell feltakarítanotok a piszkot magatok után.
– Hogyan érted azt, hogy „helyrehozni a kárt”? – kérdezem, és azonnal kinyitom a szememet. – Már elveszítettem. Ez totálkár.
Kenji meglepődik.
– Hát, ennyi? Egyszerűen odébb állsz? Lököd a dumát a szerelemről, bla-bla, és ennyi az egész?
– Juliette nem akar velem lenni. Nem fogom győzködni, hogy téved.
Kenji felnevet.
– A francba! Azt hiszem, rád férne egy alapos huzalozás.
– Tessék?
Kenji feltápáskodik.
– Mindennel kapcsolatban, tesó. Az életeddel, a munkáddal.
Jobban kedveltelek, amikor belótted magad a gyógyszerrel.
– Árulj el valamit, Kishimoto!
– Mit?
– Miért éppen tőled kérnék tanácsot szívügyekben? Mit tudsz a párkapcsolatokról azon kívül, hogy még soha nem volt benne részed?
Megrándul egy izom az állkapcsában.
– Ez igen! – Bólint, és elfordítja a fejét. – Tudod, mit? – Felmutatja a középső ujját. – Ne tégy úgy, mintha bármit is tudnál rólam. Egyáltalán nem ismersz.
– Te sem ismersz engem.
– Azt tudom, hogy egy idióta vagy.
Váratlanul és teljesen megmagyarázhatatlanul elhagy minden erőm.
Elsápadok, és megremeg a lábam. Nem maradt bennem semmi harci hév, és egyáltalán nincs kedvem védekezni. Valóban egy idióta vagyok. Tudom, ki vagyok. A sok rettenetes dolog, amit műveltem. Menthetetlen.

– Igazad van – jegyzem meg csöndesen. – És abban is igazad van, hogy sok mindent nem tudok rólad.

Úgy tűnik, Kenji megenyhül.

Együttérzés sugárzik a tekintetéből, amikor azt mondja:

– Szerintem tényleg nem szabadna elveszítened. Legalábbis, nem így. Nem emiatt. Amit tettél... Nos, az a sok szarság valóban borzalmas. Megkínóztad a halálra rémült nővérét? Hát, igen. Száz százalék, hogy ezért a pokolra jutsz.

Összerezzenek.

– De ez még azelőtt történt, hogy megismerted volna Julietteet, nem igaz? Mielőtt ez az egész – int a kezével –, tudod, megtörtént volna kettőtök között. És ismerem J-t, tudom, mit érez irántad. Szerintem menthető a helyzet. Én még nem veszíteném el a reményt.

Majdnem elmosolyodom. Kis híján kitör belőlem a nevetés.

De egyiket sem teszem.

Inkább azt felelem:

– Emlékszem, Juliette mesélte, hogy Kentnek is hasonló kiselőadást tartottál nem sokkal azután, hogy szakítottak. Pedig kifejezetten megkért rá, hogy ne tedd. Azt mondtad Kentnek, hogy Juliette még szereti, hogy szeretne újra együtt lenni vele. Pontosan az ellenkezőjét mondtad, mint amit Juliette érzett. Majd' szétvetette a düh.

– Az más volt. – Kenji borúsan mered maga elé. – Az csak... Tudod, megpróbáltam segíteni. Mert munkaszervezési szempontból meglehetősen bonyolult helyzet állt elő...

– Igazán nagyra értékelem, hogy most is megpróbálsz segíteni, de nem fogok könnyörögni neki, hogy jöjjön vissza, ha nem ezt akarja. – Elfordítom a fejemet. – És különben is, megérdemli, hogy egy jobb fickóval járjon. Talán most lesz esélye.

– Aha. – Kenji felvonja az egyik szemöldökét. – Szóval, ha holnap összeakadna egy másik pasassal, te egyszerűen megvonnád a vállad, és... Nem is tudom, kezet ráznál a fickóval?

Elhívnád vacsorázni a boldog párt? Komolyan?

Ez csak egy felvetés.

Elméleti forgatókönyv.

Mégis azonnal megjelenik előttem a kép: Juliette mosolyog és nevet egy másik férfival...

És aztán még rosszabbra fordul: a férfi keze a lány testén, Juliette félig lehunyja a szemét a gyönyörtől...

Hirtelen úgy érzem, mintha gyomorszájon vágtak volna.

Lehunyam a szemem, próbálom megőrizni az önuralmam.

De képtelen vagyok elűzni a képet: hogy valaki ugyanolyan jól ismeri majd, mint én, a sötét, csöndes hajnali órákban – a gyengéd csókjait, a gyönyörteljes nyögdecselését...

Nem megy, nem tudom megcsinálni.

Nem kapok levegőt.

– Hékás! Sajnálom, csak egy kérdés volt...

– Azt hiszem, jobb, ha mész – suttogom. – Elég volt.

– Persze... Tudod, mit? Remek ötlet. – Kenji sértődötten bólogatni kezd. – Semmi gond. – Mégsem mozdul.

– Mi az? – csattanok fel.

– Én csak... – Kenji előre-hátra hintázik a talpán. – Azon tűnődöm, nem akarsz-e bekapni még egy-két pirulát, mielőtt elmegyek.

– Kifelé!

– Rendben, haver, semmi gond, csak segíteni akartam...

Hirtelen valaki dörömbölni kezd az ajtón.
 Felkapom a fejemet, és körülnézek.
 – Talán... – Kenji kérdően rám mered. – Szeretnéd, hogy kinyissam?
 Értetlenül bámulok rá.
 – Jó, vettem az adást – mondja, és szalad az ajtóhoz.
 Delalieu az, halálra van rémülve.
 Igazán emberfeletti erőfeszítést kell tennem, de sikerül összeszednem magam.
 – Nem hívhatott volna fel, hadnagy? Elvégre erre van a telefon...
 – Próbálkoztam, uram, legalább egy órán át, de senki nem vette fel, uram.
 Oldalra billentem a fejemet, és felsóhajtok, megpróbálom megnyújtani az izmaidat, de azonnal újra megfeszülnek.
 Az én hibám.
 Tegnap éjjel kihúztam a telefont. Nem akartam, hogy megzavarjanak, amíg átnézem apám aktáit, és a reggeli örületben elfelejtettem visszadugni. Már kezdtem csodálkozni, hogyan lehet, hogy ma senki sem zavar.
 – Ez remek – közlöm a szavába vágva. – Mi a probléma?
 – Uram! – szól Delalieu, és nyel egyet. – Próbáltam felvenni a kapcsolatot önnel és a főparancsnok asszonnyal, de mindketten egész nap elérhetetlenek voltak, és...
 – Mi az, hadnagy?
 – Európa főparancsnoka elküldte a lányát, uram. Néhány órával ezelőtt toppant be teljesen váratlanul, és attól tartok, nagy felhajtást csapott, amiért senki nem fogadta, én pedig nem tudtam, mit tegyek...
 – Nos, közölje vele, hogy tegye le a seggét, és várjon! – közli Kenji ingerülten. – Hogy érti, hogy „nagy felhajtást csapott”? Van még egy kis elintéznivalónk.
 Hirtelen nagyon súlyosnak érzem magam. Mintha megalvadt volna a vér az ereimben.
 – Igazam van, nem? – kérdezi Kenji, és oldalba bök. – Mi a pálya, haver? Delalieu! – folytatja, ügyet sem vetve rám. – Mondja csak meg neki, hogy lazítson! Mindjárt ott leszünk. Ennek a srácnak előbb le kell zuhanyoznia, és felvenni egy inget. Vigyen neki valami ebédet, vagy ilyesmit, oké? Mindjárt megyünk.
 – Igen, uram – feleli Delalieu csöndesen. Kenjihez beszél, de aggodalmas pillantást vet felém. Nem válaszolok. Nem tudom, mit mondjak.
 Túl gyorsan zajlanak az események. Szakadás és egyesülés, a legrosszabb helyen, és mindez egyszerre.
 Amikor Delalieu elmegy, és becsukódik mögötte az ajtó, Kenji azt mondja:
 – Mi ez az egész? Miért vágsz ilyen berezelt képet?
 Erre felengedek. Lassan újra érzem a végtagjaimat.
 – Tényleg úgy gondolod, hogy mesélnem kellene Juliette-nek a többi nőről, akivel együtt jártam?
 – Ó, igen, de mi köze ennek ahhoz, hogy...
 Rámerekdek.
 Kenji visszanéz rám, majd eltátja a száját.
 – Csak nem azt akarod mondani, hogy azzal a lánnyal, aki odalent vár...
 – A főparancsnokok gyerekei... – Próbálom megmagyarázni a helyzetet, de közben szorosan lehunyom a szemem. – Tulajdonképpen együtt nőttünk fel. Ezeknek a lányoknak a többségét egész életemben ismertem. – Ránézek, megpróbálom lazának tűnni. – Valójában elkerülhetetlen volt. Nincs ebben semmi meglepő.
 De Kenji felvonja a szemöldökét. Megpróbálja leküzdeni a mosolygását, miközben – túl erősen – hátba vereget.
 – A gyötrelmek hazája vár rád, tesó. A gyötrelmek hazája.
 Megrázom a fejemet.

– Azért nem kell ilyen drámaian felfogni a dolgot. Juliette-nek nem kell megtudnia. Hiszen jelenleg nem is áll velem szóba.

Kenji felnevet. Valami sajnálathoz hasonló sugárzik a tekintetéből.

– Semmit nem tudsz a nőkről, nem igaz? – Amikor nem válaszolok, hozzáteszi: – Higgy nekem, haver, bárhol is van most J, már tudja. És ha mégsem, hamarosan megtudja. A lányok mindent megbeszélnek egymással.

– Hogyan lehetséges ez?

Kenji megvonja a vállát.

Felsóhajtok, és végigsimítok a fejemen.

– Nos, ez tényleg ennyire fontos lenne? Elvégre, vannak sokkal lényegesebb dolgok, amiket megvitathatnánk, mint az előző párkapcsolataim részletei.

– Átlagos esetben? Valóban. De ha Észak-Amerika főparancsnoka a volt barátnőd, és máris eléggé ki van borulva attól, hogy hazudtál neki? És akkor a semmiből felbukkan a másik volt barátnőd, és Juliette még csak nem is tud róla? És akkor rájön, hogy még ezer dologban hazudtál neki...

– Ezzel kapcsolatban soha nem hazudtam neki – szögezem le.

– De egyszer sem kérdezte...

– Akkor a mi szuperképességű főparancsnokunk szuperpipa lesz. – Kenji megvonja a vállát. – Nem tudom, haver. Nem látom a happy endet.

A tenyerembe temetem az arcomat, és becsukom a szemem.

– Le kell zuhanyoznom.

– És itt az ideje, hogy elmenjek.

Hirtelen felnézek.

– Tehetek valamit? – kérdezem. – Hogy ne forduljon minden még rosszabbra?

– Aha, most már hajlandó lennél elfogadni tőlem egy-két jó tanácsot?

Nagy nehezen ellenállok, és nem kezdem forgatni a szememet.

– Nem tudom, haver – feleli Kenji, és felsóhajt. – Azt hiszem, ezúttal szembe kell nézned a saját ostobaságod következményeivel.

Elkapom a tekintetemet, és elfojtom a nevetést, majd bólogatni kezdek, és annyit mondok:

– Menj a pokolba, Kishimoto!

– Csak utánad, tesó! – Rám kacsint, de csak egyszer.

Aztán eltűnik.

JULIETTE

~~Valami motoszkál bennem.~~

~~Valami, amire soha nem mertem odafigyelni, amiről félttem tudomást venni. Ez az énem kaparja a falakat, hogy kiszabadulhasson a ketrecből, amelybe bezártam, dörömböl a szívem ajtaján, hogy engedjem szabadon. Könyörög, hogy engedjem el.~~

~~Mindennap úgy érzem, mintha ugyanazt a rémálmot élném. Kinyitom a számat, hogy kiáltsak, hogy harcoljak, hogy ütésre lendítsem az öklömet, de elvágta a hangszálaimat karom túl súlyos, nem tudom felemelni, mintha nedves betonba süppedt volna, és sikoltozok, de senki mm hall, és senki nem nyújtja értem a kezét, így esapdába estem. És ebbe belehalok.~~

~~Mindig alázatossnak és engedelmesnek kell lennem, védekező, passzív arcot öltenem, hogy mindenki más biztonságban és kellemesen érezhesse magát. A puszta létezésem nem áll másból, mint bizonyítani, hogy ártalmatlan vagyok, hogy nem jelentek fenyegetést, és képes vagyok más emberi lények között élni anélkül, hogy bántanám őket.~~

~~És olyan fáradt vagyok, olyan fáradt vagyok, olyan fáradt vagyok, és néha rettenetesen dühös.~~

~~Nem tudom; mi történik velem.~~

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Leszállunk egy fára.

Fogalmam sincs, hol vagyunk – azt sem tudom, voltam-e már valaha ilyen magasan, vagy ilyen közel a természethez –, de úgy tűnik, Nazeerát ez a legkevésbé sem zavarja.

Zihálva felé fordulok, az adrenalin és a hitetlenkedés egymást erősítik, de ő nem néz rám. Nyugodtnak tűnik – sőt boldognak –, ahogy végignézi az égbolton, az egyik lábával megtámaszkodik egy faágon, míg a másikat vidáman lóbálja, előre-hátra hintáztatja a hűvös szellőben. A bal karját a bal térdén nyugtatja, a keze laza, szinte túlságosan ernyedett, miközben ökölbe szorítja, majd ellazítja valami körül, amit nem látok. Felszegem a fejemet, és szólásra nyitom a számat, de Nazeera megelőz.

– Tudod – szól hirtelen –, még soha senkinek nem mutattam meg, amit tudok.

Leesik az állam.

– Senkinek? – kérdezek vissza döbbenten.

Megrázza a fejét.

– Miért nem?

Egy percig hallgat, majd azt feleli:

– A kérdésedre adott válasz az egyik oka annak, hogy beszélni akarok veled. – Keze az ajkánál lévő gyémánt ékszerhez kóborol, és az egyik ujjával finoman megérinti a csillogó követ. – Szóval, tudsz a múltadról bármit, ami igaz?

A fájdalom gyors, mint a hűvös acél, mintha kést döftek volna a mellkasomba. Sajgó emlékeztető a mai felfedezésekre.

– Tudok egy-két dolgot – felelem végül. – Az igazat megvallva, a legtöbbet ma reggel tudtam meg.

Nazeera bólint.

– *És ezért rohantál el így.*

Szembefordulok vele.

– Figyeltél?

– Igen, követtelek.

– Miért?

Nazeera elmosolyodik, de fáradtnak tűnik.

– Tényleg nem emlékszel rám, ugye?

Zavartan meredek rá.

Felsóhajt. Mindkét lábát maga alá húzza, és a távolba réved.

– Nem számít.

– Ne! Várj csak! Hogy érted ezt? Emlékeznem kellene rád?

Megrázza a fejét.

– Felejtsd el! – mondja. – Semmiség. Csak nagyon ismerősnek tűnsz, és egy pillanatra azt hittem, már találkoztunk.

– Áh, értem. – De Nazeera nem néz rám, és van egy olyan érzésem, hogy valamit nem árul el.

De nem mond semmit.

Úgy tűnik, elmerül a gondolataiban, az ajkát ráogatja, miközben a távolba mered, és sokáig nem szólal meg.

– Ööö... Ne haragudj, de egy fára tettél le – mondom végül. – Mi a fenét keresek én itt? Mit akarsz tőlem?

Nazeera felém fordul. Ekkor veszem észre, hogy egy zacskó savanyú cukorkát szorongat a kezében. Felém nyújtja, és int, hogy vegyek egyet.

De nem bírom benne.
 – Köszönöm, nem kérek.
 Megvonja a vállát. Kibont egy színes cukorkát, és bekapja.
 – Szóval, mit mondott el Warner?
 – Miért akarod tudni?
 – Elmondta, hogy van egy nővéred?
 Érzem, ahogy a harag életre kel a mellkasomban. Nem szólok semmit.
 – Ezt igennek veszem – szól Nazeera. Elharapja a cukorkát, és csendesen majszolgat mellettem. – Mondott mást is?
 – Mit akarsz tőlem? Ki vagy te?
 – Mit mondott a szüleidről? – kérdezi, mintha meg sem hallotta volna, amit mondok, de a szeme sarkából azért rám pillant. – Elmesélte, hogy örökbe fogadtak? Hogy a vér szerinti szüleid még élnek?
 Csak bámulok rá.
 Felszegi a fejét, az arcomat fürkészi.
 – Elmondta, hogy hívják őket?
 Önkéntelenül elkerekedik a szemem.
 Nazeera elmosolyodik, és ettől felragyog az arca.
 – Gondoltam – közli, és diadalittasan bólint. Kibont egy újabb cukorkát, és ezt is bekapja. – Hmm.
 – Mi az?
 – Ez az a pillanat, amikor a düh elpárolog, és átadja a helyét a kíváncsiságnak. Ingerülten felsóhajtok.
 – Tudod, hogy hívják a szüléimét?
 – Egy szóval sem állítottam ilyet.
 Hirtelen elcsigázottnak érzem magam, gyengének.
 – Ezek szerint mindenki többet tud az életemről, mint én?
 Nazeera rám pillant, majd elkapja a tekintetét.
 – Azért nem mindenki – mondja. – Mi, akik kellően magas pozíciót töltünk be a Regenerációban, valóban sokat tudunk. Ez a feladatunk. Különösen nekünk – teszi hozzá, és egy pillanatra a szemembe néz. – Mármint a gyerekeknek. A szüléink azt várják, hogy egy nap átvegyük a helyüket. De nem mindenki tud rólad. – Elmosolyodik, mint ha valami bennfentes tréfa lenne, amit csak magával oszt meg, és azt mondja: – A legtöbb ember szart se tud. – Aztán borúsan ráncolni kezdi a homlokát. – Bár úgy hiszem, Warner többet tud, mint gondoltam.
 – Ezek szerint régóta ismered Warnert?
 Nazeera kicsit hátrébb tolja a kapucniját, így jobban látom az arcát, nekidől egy ágnak, és felsóhajt.
 – Hallgass ide! – szól csöndesen. – Csak annyit tudok, amennyit apám mondott rólatok, és már elég bölcs vagyok ezekhez a játszmákhoz, így pontosan tudom, hogy általában teljes képtelenség, amit bebeszélnek nekem. De...
 Elbizonytalanodik, és beharapja az ajkát.
 – Mondd csak! – biztatom, és megrázom a fejemet. – Már rengetegen közölték velem, hogy elment az eszem, amiért belé szerettem. Nem te leszel az első.
 – Tessék? Jaj, nem – mondja Nazeera, és felnevet. – Szerintem nem vagy bolond. Mármint, értem, hogy mások miért hiszik Warnert nehéz esetnek, de ő az én fajtámhoz tartozik. Ismertem a szüleit. Andersonhoz képest az én apám egy csupaszív úriember. Bizonyos értelemben mindannyian el vagyunk cseszve, de Warner nem rossz ember. Csak próbálja megtalálni a maga útját, hogy túlélje ezt az elmebajt, ahogyan mindannyian.
 – Ó! – mondom meglepve.

– Értem, miért kedveled. És még ha én másként is látom, azért nem vagyok vak. – Sokatmondóan felvonja a szemöldökét. – Ismerem a dörgést, kislány.

Továbbra sem térek magamhoz. Ez az első alkalom, hogy valaki – rajtam kívül – elismerően nyilatkozik Warnerről.

– Nem. Csak annyit akarok mondani, hogy talán ideje lenne egy kis ideig magadra összpontosítani. Megállni egy percre, és elgondolkodni. Ráadásul Léna bármelyik pillanatban megérkezhet, és talán az lesz a legjobb, ha a lehető legtávolbb távol tartod magad a helyzettől. – Ismét sokatmondóan rám néz. – Nem hinném, hogy szükséged lenne újabb drámákra, és ez az egész – int a levegőbe – nagy eséllyel elég csúnya lesz.

– Micsoda? – kérdezem, és értetlenül ráncolom a homlokomat. – Milyen dolog? Milyen helyzet? Ki az a Léna?

Nazeera olyan hirtelen és olyan őszintén meglepődik, hogy önkéntelenül aggódni kezdek. Felgyorsul a szívverésem, miközben teljes testével felém fordul, és azt mondja:

– Léna. Léna Mishkin. Európa főparancsnokának a lánya.

Üres tekintettel bámulok rá, és megrázom a fejemet.

Nazeerának elkerekedik a szeme.

– Kislány! Hogy lehet ez?

– Mi? – kérdezem, most már meg vagyok rémülve. – Ki ő?

– Ki ő? Komolyan beszélsz? Warner volt barátnője.

Kis híján leesek a fáról.

Vicces, azt hittem, ennél többet érzek.

A régi Juliette sírva fakadt volna. A megtört Juliette összeroppant volna a mai nap felismeréseinek együttes hatásától, Warner hazugságainak mélységétől, a fájdalomtól, hogy ilyen szörnyen elárulták. Ám ez az új Juliette nem hajlandó reagálni, a testem bezárkózik.

Zsibbadni kezd a karom, miközben Nazeera megosztja velem Warner régi párkapcsolatának részleteit – olyan részleteket, amelyeket hallanék is, meg nem is. Azt mondja, Léna és Warner nagy port kavartak a Regeneráció világában, és a jobb kezemen három ujjam kezd el tikkelni az engedélyem nélkül. Azt mondja, Léna anyukája és Warner apukája izgatottan várták a két család egyesülését, a köteléket, amely csak még erősebbé tette volna a rezsimet, és mintha áramot vezettek volna a lábamba, amely azonnal megbénít.

Nazeera elmeséli, hogy Léna szerette Warnert – igazán szerette őt –, de Warner összetörte a szívét, hogy soha nem mutatott igazán gyengéd érzelmeket iránta, és Léna gyűlöli ezért. Léna „azóta dühöng, hogy meghallotta, Warner mennyire odavan érted, különösen mert neked, tudod, olyan frissen szabadult az elmeegógyintézetből típusnak kellene lenned. Úgy tűnik, ez hatalmas csapást jelentett az önérzetének”, és mindezek egyáltalán nem nyugtatnak meg. Furcsának és idegennek érzem magam, mint egy üvegbúra alatt tartott csodabogár, mintha az életem sohasem lett volna az enyém, mintha csak színész lennék egy olyan darabban, amit idegenek rendeztek, és érzem, ahogy a sarki szél lehelete állhatatosan ostromolja a mellkasomat, keserű fuvallat környékezi meg a szívemet, és lehunyom a szemem, ahogy a fagyos harapása enyhíti a fájdalmat, jeges keze körülzárja a húsomban gennyesedő sebet.

Csak ekkor...

Csak ekkor veszek levegőt, élvezem, hogy megszabadultam ettől a fájdalomtól.

Felnézek, újnak és megtörtnek érzem magam, hideg a tekintetem, és nem érzek semmit, miközben lassan pislogok egyet, és azt kérdezem:

– Honnan tudod te ezt?

Nazeera leszakít egy levelet az egyik közeli ágról, és összehajtja az ujjai között.

– Szűk, belterjes körben mozgunk. Mindig ismertem Lénát. Soha nem álltunk igazán közel egymáshoz, de egy világban éltünk. – Megint megvonja a vállát. – Tényleg nagyon ki volt készülve Warner miatt. Folyton erről akart beszélni. És mindenkinek elfecsegte.

– Meddig voltak együtt?

– Két évig.

Két évig.

A válasz olyan váratlan fájdalmat okoz, hogy áttöri az újonnan kiépített védőfalaimat.

Két évig? Két évig járt egy másik lánnyal, és egy szóval sem említette. Két év valaki mással. És hány másik lehet még? Letaglózó fájdalom akarja elérni, törbe csalni az új, hideg szívemet, de sikerül leküzdenem a legrosszabbat. Még akkor is, ha valami forró, rémes dolog temetkezik el a mellkasomban.

Nem féltékenység, nem.

Kisebbrendűségi érzés. Tapasztalatlanság. Naivitás.

Mi mindent kell még megtudnom Warnerről? Mit titkol még előlem? Hogyan tudnék még egyszer megbízni benne?

Lehunyam a szemem, és érzem, hogy a fájdalom és a lemondás súlya mélyen gyökeret ver bennem. A csontjaim elmozdulnak, helyet teremtenek ezeknek az új sérelmeknek.

Újra haragra gerjedek.

– És mikor szakítottak? – kérdezem.

– Úgy... Nyolc hónapja.

Legszívesebben fává változnék. Vagy fűszállá. Szeretnék sár, levegő vagy semmi lenni. *Semmi*. Igen. Szeretnék semmivé válni.

Olyan ostobának érzem magam.

– Nem értem, miért nem mondta el neked – folytatja Nazeera, de alig hallom. – Ez örület. Nagy hír volt a mi világunkban.

– Miért követtél? – Elég átlátszó a témaváltásom. Félig lehunyam a szememet. Ökölbe szorul a kezem. Nem akarok Warnerről beszélni. Soha többé. Legszívesebben kitépném a szívemet, és belehajítanám a vizeletszagú óceánunkba, mert nem sok jót tett velem az életben.

Egyáltalán nem akarok érezni.

Nazeera meglepve hátradől.

– Sok minden történik. Sok mindent nem tudsz, sok szemétség van, amibe csak most kezdesz belelátni. Úgy értem... A pokolba! Valaki tegnap megpróbált megölni. – Megrázza a fejét. – Csak aggódtam érted.

– Nem is ismersz. Miért aggódnál értem?

Ezúttal nem válaszol. Csak néz rám. Aztán lassan kibont egy újabb cukorkát. Bekapja, és elfordítja a fejét.

– Apám kényszerített, hogy idejöjjek – mondja csendesen. – Nem akartam részt venni ebben az egészben. Soha nem is vettem.

Gyűlölök mindent, amit a Regeneráció képvisel. De azt mondtam magamban, itt kell lennem, hogy megvédjelek. Hát, most ezt teszem. Megvédelek.

– Nos, ne vesztegesd az idődet! – közlöm, és hidegszívűnek érzem magam. – Nincs szükségem a szánmadra vagy a védelmedre.

Nazeera elcsendesedik. Végül felsóhajt.

– Hallgass ide! Igazán sajnálom. Komolyan úgy gondoltam, hogy tudomásod van Lénáról.

– Nem érdekel Léna – hazudom. – Sokkal fontosabb dolgok miatt fáj a fejem.

– Rendben – jegyzi meg Nazeera, majd megköszörüli a torkát.

– Tudom. Mégis sajnálom.
Nem felelek.

– Komolyan – erősködik Nazeera. – Nem akartalak felzaklatni. Csak szeretném, ha tudnád, nem azért vagyok itt, hogy bántsalak.
Próbállak megvédeni.

– Nem kell, hogy megvédj! Jól megvagyok.
Erre forgatni kezdi a szemét.

– Nemrég mentettem meg az életedet, nem igaz?
Motyogok valamit magam elé.
Nazeera megrázza a fejét.

– Össze kell raknod a képet, kislány, különben nem kerülsz ki élve ebből az egész-
ből. Fogalmad sincs róla, mi folyik a színpalak mögött, vagy mi lapul még a főpa-
rancsnokok tarsolyában. – Amikor továbbra sem válaszolok, hozzáteszi: – Tudod,
nem Léna az utolsó, aki ide jön. És senki nem azért érkezik, hogy kedveskedjen ne-
ked.

Felnézek rá. Hívös és érzelemmentes a tekintetem. – Jó. Jöjjenek csak!
Nazeera felnevet, de nincs benne semmi vidámság.

– Kicsit összerúgtatok a port Warnerrel, és most már semmi nem érdekel? Ez iga-
zán érett hozzáállás.

Lángoló forróság fut végig a testemen. Összehúszom a szememet.

– Ha jelen pillanatban fel vagyok zaklatva, az annak köszönhető, hogy megtud-
tam, mindenki hazudott nekem, aki közel áll hozzám. Kihasználta. Manipuláltak a
saját érdekükben. A szüleim – magyarázom dühösen – még élnek, és úgy tűnik,
semmivel sem jobbak, mint azok az erőszakos szörnyetegek, akik örökbe fogadtak.
Van egy nővérem, akit folyamatosan kínoztak a Regeneráció, én pedig azt sem tudtam,
hogy létezik. Próbálok megbékélni a tudattal, hogy többé semmi sem lesz ugyanolyan,
és fogalmam sincs, kiből bízhatok, és hogyan tovább. Szóval, valóban – már szinte
kiabálok –, jelen pillanatban tényleg nem érdekel semmi. Mert már nem tudom, mi-
ért harcoljak. Nem tudom, ki a barátom. Jelen pillanatban mindenki az ellenségem.

Te is.

Nazeera meg sem moccan.

– Harcolhatnál a nővéredért.

– Nem is ismerem.

Nazeera lopva rám sandít, hitetlenkedés sugárzik a szeméből.

– Nem elég annyi, hogy egy ártatlan lány, akit kínoznak? Azt hittem, te valami
magasztosabb jóért küzdesz.

Megvonom a vállamat, és elkapom a tekintetemet.

– Tudod, mit? – folytatja Nazeera. – Nem kell, hogy érdekeljen. De engem érde-
kel. Érdekel, hogy a Regeneráció mit tesz az ártatlan emberekkel. Érdekel, hogy a szü-
léink egy rakás pszichopata. Nagyon is érdekel, hogy mit tesz a Regeneráció, különö-
sen velünk, akik különleges képességekkel rendelkezünk.

– És hogy válaszoljak a korábbi kérdésemre, azért nem beszéltem senkinek az
erőmről, mert láttam, mit tesznek azokkal, akik olyanok, mint én. Bezárják őket.
Megkínózzák és bántalmaznak őket. – Belenéz a szemembe. – És nem akarok én lenni
a következő kísérleti alany.

Valami szakadék nyílik bennem. Felpuhul. Hirtelen üresnek és szomorúnak ér-
zem magam.

– Engem is érdekel – jegyzem meg csöndesen. – Talán túlságosan is.

Nazeerának elpárolog a mérges. Felsóhajt.

– Warner azt mondta, a Regeneráció vissza akar vinni engem – mondom.

Nazeera bólint.

– Úgy tűnik, igaza van.
 – Hová akarnak vinni?
 – Nem tudom biztosan – feleli, és megvonja a vállát. – Lehet, hogy egyszerűen meg akarnak ölni.
 – Kösz, hogy felvidítottál!
 – Vagy – folytatja, és finoman elmosolyodik – elküldenek egy másik kontinensre, másik álnévvel, egy másik intézetbe.
 – Egy másik kontinensre? – kérdezem, mert a körülmények ellenére kíváncsi vagyok. – Még nem ültem repülőn.
 Valamiért rosszat mondtam.
 Nazeera egy pillanatig szinte megsebzettnek látszik. Fájdalom villan a szemében, és elkapja a tekintetét. Megköszörüli a torkát.
 De amikor visszafordul, újra közömbös az arca.
 – Nos, nem vesztettél sokat.
 – Te sokat utazol?
 – Igen.
 – Honnan származol?
 – Az ázsiai kontinensről, a kettes szektorból – feleli, aztán belenéz a szemembe. – De Bagdadban születtem.
 – Bagdadban? – ismétlem, szinte csak magamnak. Olyan ismerősen hangzik, próbálok visszaemlékezni, próbálok elhelyezni a térképen, amikor Nazeera hozzáteszi:
 – Irakban.
 – Ó! Húha!
 – Túl sok az újdonság, igaz?
 – Igen – válaszolom halkán. És aztán – gyűlölöm magam, amint kimondom a szavakat –, kénytelen vagyok feltenni a kérdést: – És Léna hová valósi?
 Nazeera felnevet.
 – Azt hittem, a legkevésbé sem érdekli Léna.
 Lehunyom a szemem, és a fejemet csóválom a megalázottságtól.
 – Peterhofban született, Szentpétervár külvárosában.
 – Oroszországban – teszem hozzá, megkönnyebbülök, hogy legalább egy várost felismertem. – *Háború és béke*.
 – Remek regény – állapítja meg Nazeera. – Kár, hogy még mindig szerepel az elégetni való könyvek listáján.
 – Elégetni való könyvek listáján?
 – Meg kell őket semmisíteni – magyarázza Nazeera. – A Regenerációnak komoly tervei vannak, hogy eltörölje a nyelveket, az irodalmat és a kultúrát. Egy egészen új fajta nem is tudom, mit akarnak teremteni – folytatja, és fellengzősen int egyet –, egyetemes emberiséget.
 Bólintok, csöndesen elborzadva. Erről már tudtam. Adamtól hallottam róla, nem sokkal azután, hogy megengedték, a cellatársam legyen az intézetben. És az elképzelés, hogy megsemmisíthetik a művészetet, a kultúrát, mindent, ami az emberi lényeket sokszínűvé és csodálatossá teszi...
 Felfordul tőle a gyomrom.
 – Nyilvánvalóan semmirevaló, groteszk kísérlet volt, de együtt kellett működ-nünk. Különböző könyveket tartalmazó listákat kaptunk, hogy nézzük át, el kellett olvasnunk a könyveket, és jelentést írni róluk, eldönteni, hogy melyiket kell megtartani, és melyiktől megszabadulni. – Nazeera kifújja a levegőt. – Végül mindössze néhány hónappal ezelőtt fejeztem be a klasszikusokat, de tavaly év elején mindannyiunknak el kellett olvasnia a *Háború és békét* öt nyelven, mert azt akarták,

hogyan elemezzük, hogyan manipulálja a kultúra a szövegeket a fordításon keresztül. – Elhallgat, miközben visszaemlékezik. – Kétségkívül franciául volt a legélvezetesebb, mégis azt hiszem, oroszul a legjobb. Minden fordításból, különösen az angolból, hiányzik a... *toszka*. Tudod, mire gondolk?

Eltátom a számát.

Ahogy ezt mondta – mintha nem lenne nagy ügy, mintha valami teljesen átlagos dolgot közölt volna, mintha bárki képes lenne Tolsztojt öt nyelven olvasni, és befejezni egy könyvet egy délután alatt. A könnyed magabiztosságától lelohadt a szívem. Nekem egy hónapig tartott elolvasni a *Háború és békét* Angolul.

– Értem – motyogom, és elkapom a tekintetemet. – Nos, ez igazán... Érdekes.

Kezd túl ismerőssé válni ez a kisebbségi érzés. Túl erőssé. Valahányszor úgy gondolom, hogy előrébb jutottam az életemben, úgy tűnik, valami mindig emlékeztet, hogy milyen hosszú utat kell még megtennem. Bár, gondolom, nem Nazeera hibája, hogy ő és a többi vezető gyereke zseninek született.

– Szóval – szól, és összeüti a tenyerét –, van még valami, amit tudni szeretnél?

– Igen – vágom rá. – Mi a helyzet a bátyáddal?

Meglepettnek tűnik.

– Haiderrel? – Elbizonytalanodik. – Hogy érted ezt?

– Mármint, ő hűséges az apátokhoz? A Regenerációhoz? Ő megbízható?

– Nem tudom, hogy megbízhatónak nevezhetném-e – feleli elgondolkodva. – De azt hiszem, mindannyiunknak bonyolult a kapcsolatunk a Regenerációval. Haider legalább annyira nem akart ide jönni, mint én.

– Valóban?

Nazeera bólint.

– Lehet, hogy Warner egyikünket sem tekint a barátjának, de Haider másként van ezzel. És tavaly nagyon nehéz időszakon ment keresztül. – Nazeera elhallgat, és letép egy újabb levelet a közeli ágról. Folyamatosan hajtogatja és kihajtogatja, majd folytatja: – Apánk nagy nyomást helyezett rá, kényszerítette, hogy részt vegyen néhány igazán intenzív kiképzésen, amelyeknek részleteit nem hajlandó megosztani velem, és néhány héttel azután összeomlott. Öngyilkos kísérletei támadtak. Önbántalmazóvá vált. És nagyon megrémisztett. Felhívtam Warnert, mert tudtam, hogy Haider hallgat rá. – Megrázza a fejét. – Warner egy szót sem szólt. Csak felszállt egy repülőgépre, és néhány hétig nálunk maradt. Fogalmam sincs, mit mondott Haidernek. Nem tudom, mit tett, vagy hogyan segített neki túljutni ezen az egészen. – Nazeera elnéz a távolba, és megvonja a vállát. – Nehéz ilyesmit elfelejteni. Még akkor is, ha a szüléink folyamatosan próbálnak egymás ellen fordítani bennünket. Nem akarják, hogy elpuhuljunk. – Felnevet. – De ez egy baromság.

Döbbsen bámulok rá.

Olyan sok mindennek kellene a végére járni, hogy azt sem tudom, hol kezdjem. És nem vagyok benne biztos, hogy akarom egyáltalán. Úgy tűnik, Nazeera minden Warnerről tett megjegyzése egyenesen a szívembe talál. Hiányzik nekem.

Azt súgják, hogy bocsássák meg neki.

De nem hagyhatom, hogy az érzéseim irányítsanak. Ezúttal nem. Soha többé. Ezért félreteszem az érzéseket, kitessekelem a fejemből, és inkább azt mondom:

– Hűha! És én még azt gondoltam, hogy Haider egy seggfej.

Nazeera elmosolyodik, és legyint.

– Már dolgozik rajta.

– És neki vannak természetfeletti képességei?

– Tudtommal nincsenek.

– Hűha!

– Igen.

– De te tudsz repülni.

Bólint.

– Ez érdekes.

Nazeera szélesen elmosolyodik, és szembefordul velem. Hatalmas szemét gyönyörűen megvilágítja a pettyes fény, amely átszűrődik az ágak között, és az izgatottsága olyan őszinte, hogy valami reszketni kezd bennem, majd elhal.

– Sokkal több mint érdekes – mondja, és ekkor belém hasít valami új érzés.

Féltékenység.

Irigység.

Sajnálát.

Az én képességem mindig csak átkot hozott a fejemre – végeláthatatlan fájdalom és konfliktus forrásának számított. Úgy épülök fel, hogy öljek és romboljak, és ezt a tényt még mindig nem tudtam teljesen elfogadni.

– Csodálatos lehet – ismerem el.

Nazeera elfordul, és elmosolyodik a szélben.

– De a legjobb az, hogy ezt is meg tudom csinálni...

Nazeera hirtelen láthatatlanná válik.

Rémülten hátrahőkölök.

És ekkor ragyogó arccal ismét megjelenik.

– Hát nem nagyszerű? – kérdezi, csillog a szeme az izgatottságtól. – És ezt senki-
vel nem oszthattam meg.

– Áh, igen. – Felnevetek, de hamisnak hangzik, túl magas. – Nagyon menő. – Az-
tán jóval csendesebben hozzáteszem: – Kenji biztosan kiakad majd.

Nazeerának leolvad a mosoly az arcáról.

– Neki mi köze ehhez?

– Nos – biccentek Nazeera felé –, ahhoz, amit az imént csináltál? Ezt Kenji is tud-
ja. És általában nem szívesen osztozik a reflektorfényben.

– Nem tudtam, hogy valaki más is rendelkezhet hasonló erővel – jegyzi meg
Nazeera, és láthatóan összetört a szíve. – Hogy lehetséges ez?

– Nem tudom – ismerem el, és hirtelen nevetnékem támad. Elgondolkodtató,
hogy Nazeera miért igyekszik olyan eltökélten utálni Kenjit. Aztán hirtelen eszembe
jut a mai nap összes rémes felfedezése, és azonnal elhalványul a mosolyom. – Visz-
szamehetnének a bázisra? – kérdezem gyorsan. – Tengernyi dolgom van, többek kö-
zött ki kell találnom, mit kezdjek azzal a hülye szimpóziummal. Nem tudom, nem kel-
lene-e lemondani...

– Ne mondd le! – szakít félbe Nazeera. – Ha lemondod, azt hiszik, tudsz valamit.
Ne fedd fel a lapjaidat! Egyelőre ne. Csak tedd, amit kell, amíg össze nem áll a terved!

Csak bámulom, fürkészem az arcát, majd annyit mondok:

– Oké.

– És ha eldöntötted, mit akarsz tenni, tudasd velem! Segíthetek evakuálni az em-
bereket. Tartani a frontot. Harcolni. Bármit, csak egy szavadba kerül.

– Micsoda? – Borúsan meredek rá. – Evakuálni az embereket?

Miről beszélsz?

Elmosolyodik, és megrázza a fejét.

– Kislány! Még mindig nem érted, ugye? Mit gondolsz, miért vagyunk itt? A Re-
generációnak az a terve, hogy megsemmisítse a 45-ös szektort. – Belenéz a szemem-
be. – És ezzel együtt mindenkit, aki itt él.

WARNER

Nem jutok le a földszintre.

Alig marad egy másodpercem, hogy felkapjak egy inget, amikor valaki dörömböl az ajtón.

– Nagyon sajnálom, tesó – kiáltja Kenji –, de nem hallgat rám... Aztán:

– Nyisd ki az ajtót, Warner! Ígérem, nem fog nagyon fájni.

Ugyanolyan a hangja, mint régen. Sima. Megtévesztően lágy.

A széleken kissé érdes.

– Léna! – kiáltom. – Milyen jó, hogy újra hallom a hangodat!

– Nyisd ki az ajtót, seggfej!

– Mindig szerettél hízelegni.

– Azt mondtam, nyisd ki az ajtót...

Nagyon óvatosan kinyitom. Aztán lehunyom a szemem.

Léna lekever egy pofont, olyan nagyot, hogy cseng tőle a fülem. Kenji felkiált, én pedig veszek egy mély lélegzetet, hogy lehiggadjak. Felnézek rá, de nem emelem föl a fejemet.

– Végeztél?

Elkerekedik a szeme, felbőszült és sértett, rájövök, hogy túl messzire mentem. Újra ütésre lendíti a kezét, és ez egy tökéletesen kivitelezett mozdulat. Betörné az orromat, de a továbbiakban nem lelek élvezetet a romantikus elképzelésében, hogy fájdalmat okozhat nekem. Gyorsabbak a reflexeim, mint az övé – ez mindig így volt –, ezért még a becsapódás előtt elkapom a csuklóját. Remeg a karja a levezetetlen energiától, hátrahőköl, és Léna visítva kiszabadítja magát.

– Mocskos rohadék! – fröcsögi.

– Nem hagyhatom, hogy megüss, Léna.

– Legszívesebben sokkal rosszabbat tennék veled.

– Mégis csodálkozol, miért nem működött a dolog kettőnk között.

– Mindig olyan hűvös vagy – mondja, és finoman elcsuklik a hangja, amikor hozzáteszi: – Mindig olyan kegyetlen.

Megdörzsölöm a tarkómat, és keserűen elmosolyodom.

– Miért jöttél fel a szobámba? Miért kerestél meg? Tudod, hogy nem maradt számodra mondanivalóm.

– Soha nem is volt számomra mondanivalód – visítja. – Két év – folytatja zihálva.

– Két év, aztán küldesz egy üzenetet *anyámnak*, hogy adja át nekem, a kapcsolatunknak vége...

– Nem voltál otthon – jegyzem meg, és szorosan lehunyom a szememet. – Úgy gondoltam, így hatásosabb lesz...

– Egy szörnyeteg vagy...

– Igen – vágom rá. – Az vagyok. Bárcsak elfelejtenél! Azonnal könnybe lábad a szeme. Bűntudatom támad, amiért nem érzek semmit. Csak bámulok rá, túlfáradt vagyok a veszekedéshez. Túlságosan lefoglalt, hogy a saját sebeimet nyalogassam.

Szomorú és mérges a hangja, amikor azt mondja:

– Hol az új barátnőd? Alig várom, hogy megismerhessem.

Erre ismét elkapom a tekintetemet, a szívem ki akar ugrani a mellkasomból.

– Jobb lenne, ha elfoglalnád a szállásodat – mondom. – Nazeera és Haider is itt van valahol. Biztos vagyok benne, hogy van mit megbeszélnetek.

– Warner...

– Kérlek, Léna! – Most már tényleg szörnyen fáradtnak érzem magam. – Megértem, hogy fel vagy zaklatva. De nem az én hibám, hogy így érzel. Nem szeretlek. Soha nem is szerettelek. És nem is akartam elhitetni veled.

Léna olyan sokáig hallgat, hogy végül ránézek, és – túlkésőn – megállapítom, hogy valamiképpen megint sikerült még tovább rontanom a helyzetet. Léna kővé dermedve áll, elkerekedett szemmel, tátott szájjal, és a keze finoman remeg.

Felsóhajtok.

– Mennem kell – jelentem be csöndesen. – Kenji majd megmutatja a lakosztályodat. – Kenjire pillantok, aki bólint.

Meglepően komor az arca.

Léna azonban továbbra sem szól semmit.

Hátralépek, hogy becsukjam az ajtót, amikor hirtelen felsikolt, rám veti magát, és elkapja a torkomat, olyan váratlanul, hogy kis híján feldönt. Az arcomba üvöltözik, és közben befelé lök, én pedig nem tehetek mást, mint megpróbálom megőrizni a nyugalmam. Néha túl élesek az ösztöneim – nehéz nem reagálnom a fizikai fenyegetésre –, de ráveszem magam, hogy lassú, szinte könnyed mozdulatokkal fejtsem le a kezét a nyakamról. Léna nem hagyja abba a tombolást, folyamatosan rugdalja a sípcsontomat, amikor végül sikerül lefognom a karját, és magamhoz húznom.

Hirtelen mozdulatlanra dermed.

Nagyon gyengéden a fülébe súgom a nevét.

Léna nyel egyet, majd belenéz a szemembe, a tekintete csupa tűz és harag. De még így is érzem, hogy reménykedik. Az elkeseredettségét. Érzem, hogy azon tűnődik, vajon mégis meggondoltam-e magam.

– Léna! – ismétlem még lágyabban. – Tudnod kell, hogy bármit teszel, nem tudod megszerettetni magad.

Egész testében megfeszül.

– Kérlek, menj el! – közlöm, és gyorsan becsukom az ajtót kettőnk között.

Ledőlök az ágyra, és behúzom a nyakam, miközben hallgatom, ahogy rugdalja az ajtót, és a fejemre szorítom a kezemet. Ellen kell állnom a hirtelen, váratlan készítésnek, hogy összetörjek valamit.

Hogy jutottam idáig?

Elengedtem a gyeplőt. Zilált és szétszórt vagyok.

Mikor történt ez velem?

Nem tudok összpontosítani, kicsúszott a kezemből az irányítás. Valóban az lettem, aminek az apám nevezett, csalódás, kudarc, haszontalanság. Gyenge vagyok. Gyáva vagyok. Túl gyakran hagytam, hogy az érzelmeim elhatalmasodjanak rajtam, és most mindent elveszítettem. Minden darabokra tört. Juliette veszélyben van. Most, jobban, mint valaha, össze kell tartanunk. Beszélnem kell vele. Figyelmeztetni. Meg kell védenem – de elment. Újra megvet engem.

Én pedig megint itt vagyok.

A szakadékban.

Lassan feloldódom az érzelmek sósavában.

JULIETTE

Különös dolog a magány.

Odalopakodik hozzád, csöndesen és rezzenéstelenül, leül melléd a sötétben, simogatja a hajadat, miközben alszol. A csontjaid köré csavarodik, és olyan erősen szorít, hogy alig kapsz levegőt, alig hallod a saját szívverésedet, amikor felkúszik a bőrödön, és az ajkával megérinti a tarkódon a puha szőrszálakat. Hazugságokkal plántálja tele a szívedet, éjszaka melléd fekszik, és kiszívja a fényt minden sarokból. Állandó társaság, aki csak azért fogja a kezedet, hogy visszarántson, amikor nagy nehezen felállsz, csak azért kapja el a könnyeidet, hogy lenyomja a torkodon. Már attól is megrémülsz, ha csak melletted áll.

Reggel felkelsz, és azon tűnődsz, ki vagy. Este nem tudsz elaludni, csak reszketsz a saját bőrödben. És kételkedsz, kételkedsz, kételkedsz, tegyem, ne tegyem, meg kellene tennem, miért teszem.

És még akkor is, amikor kész vagy elengedni. Amikor felkészültél rá, hogy kiszabadulj. Amikor kész vagy egészen új ember lenni. A magány régi barát, aki ott áll melletted a tükörben, a szemedbe néz, és megkérdezi, képes vagy-e nélküle élni. Nem találod a szavakat, amivel legyőzhethéd saját magad, a füledben üvöltő hangot, amely azt mondja, nem vagy elég soha nem vagy elég, soha nem vagy elég. A magány keserű, nyomorult egy társaság.

Néha egyszerűen nem enged el.

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Amikor visszaérek a bázisra, az első dolgom, hogy meghagyom Delalieu-nek, vi-
tesse az összes holmimat Anderson régi szobáiba.

Még nem találtam ki, hogyan birkóznék meg azzal, ha folyton Warnerbe botlom.
Még nem gondoltam végig, hogyan viselkedjek a volt barátnője társaságában. Fogal-
mam sincs, hogy mindez milyen lesz, és jelen pillanatban már szinte nem is érdekel.

Túl mérges vagyok.

Ha Nazeerának igaza van, akkor mindaz, amit eddig megpróbáltunk – az összes
erőfeszítésünk, hogy békejobbot nyújtsunk, legyünk diplomatikusak, adjunk otthont a
vezetők nemzetközi konferenciájának –, egy fabatkát sem ért. Az erőfeszítéseink telje-
sen hiábavalóak. Nazeera szerint a 45-ös szektort el akarják törölni a föld színéről.
Minden egyes lakójával együtt. Nemcsak azokat, akik a főhadiszálláson élnek. Nem-
csak a katonákat, akik a mi oldalunkra álltak. A civileket is. Nőket, gyerekeket – min-
denkit.

Azt akarják, hogy a 45-ös szektor örökre eltűnjön. És hirtelen úgy érzem, elveszí-
tem az irányítást.

Anderson régi lakosztálya hatalmas – Warneré ehhez képest nevetségesnek tűnik
–, és miután Delalieu magamra hagy, szabadon fuldokolhatok a számtalan kiváltság-
ban, amely a Regeneráció főparancsnokának kijár. Két tárgyalóterem. Egy tökéletesen
felszerelt konyha. Királyi hálószoba. Három fürdőszoba. Két vendégszoba. Négy gard-
rób, teljesen feltöltve – rájövök, hogy az alma nem esett messze a fájától –, és meg-
számlálhatatlan egyéb apró részlet. Ezelőtt nem töltöttem sok időt ezekben a helyisé-
gekben, túl nagy a tér. Mindössze egy irodára van szükségem, és általában ott tartóz-
kodom.

Ám ma szánok rá egy kis időt, hogy körülnézzek, és az egyetlen hely, amely való-
ban felkelti az érdeklődésemet, éppen az, amit eddig még észre sem vettem. Ez van a
legközelebb a hálószobához: egy egész helyiség, amely Anderson hatalmas italgyűjte-
ményének ad helyet.

Nem tudok túl sok mindent az alkoholról.

Nekem kimaradtak a szokásos, kamaszkori élmények; nem vettem részt bulikon,
és nem voltam alávetve afféle társas nyomásnak, amelyről a regényekben olvastam.
Senki nem kínált meg droggal vagy röviditállal, és talán okkal. Mégis megigézve bá-
mulom a megszámlálhatatlan mennyiségű üveget, amelyek gondosan elrendezve so-
rakoznak a sötét, faburkolatú szoba falán lévő üvegpalcokon. Nincs bútor, mindössze
két hatalmas, barna szék, és közöttük egy vastagon lakkozott kávézóasztal. Az aszta-
lon egy átlátszó – talán kancsó? – áll, benne borostyánszínű folyadék, magányos
üvegpohár árválkodik mellette. Itt minden sötét, kicsit lehangoló, a helyiséget betölti
a fa illata, és valami régi, dohos aroma – az öregségé.

Kinyújtom a kezemet, és végigsimítok a faburkolaton, majd számolni kezdek. A
négy falból három különböző, régi palackok sorakoznak – összesen 637 –, a legtöbb-
ben ugyanolyan borostyánszínű folyadékot látok, mindössze néhányban van átlátszó.
Közelebb lépek, hogy elolvassam a címkéket, és rájövök, hogy az átlátszó üvegekben
vodka van – erről az italról már hallottam –, de a narancsszínű folyadékot minden
palackban másként hívják. Néhány címkén az áll, hogy „scotch”. Van hét üveg tequila.
Ám a legtöbb italt úgy hívják, hogy bourbon – összesen 523 van belőle, amiről még
soha nem hallottam. Igazából csak olyanokról tudok, akik bort, sört vagy margaritát
isznak, és itt ezekből egyáltalán nincsen. Az egyetlen falon, amelyen nem alkoholos

italok sorakoznak, szivarosdobozokat látok, valamint ugyanolyan méretű, gondosan metszett poharakat. Leveszek egyet, és majdnem leejtem, sokkal nehezebb, mint amilyennek látszik. Azon tűnődöm, vajon igazi kristályból készült-e.

Nem tehetek róla, eltűnődöm, vajon miért rendezte be Anderson ezt a szobát. Olyan különös ötlet egy egész helyiséget üvegeknek szentelni. Miért nem tette őket egy szekrénybe? Vagy a hűtőbe?

Leülök az egyik székre, felnézek, és azonnal felkelti az érdeklődésemet a hatalmas, fényes csillár, amely a mennyezetről lóg.

Nem tudom megmondani, mi csalogatott ebbe a szobába. De itt igazán magam lehetek. El vagyok zárva a nap zajától és problémáitól. Tökéletesen elszigeteltnek érzem magam ezek között az üvegek között, és ez megnyugtat. És a mai napon először lecsillapodok. Visszavonulok. Elbújok az elmém egy sötét sarkába.

Van valami különös szabadság abban, ha az ember feladja.

Van valami felszabadultság abban, ha mérges. Ha egyedül él. És az a legfurcsább az egészben, hogy itt, Anderson menedékének falai között úgy érzem, hogy végül megértem őt. Végül értem, hogy volt képes így élni. Soha nem engedte meg magának, hogy érezzen, hogy megbántsák, nem engedte be az életébe az érzelmeket. Nem tartozott elszámolással senkinek – kizárólag saját magának. És ez felszabadította.

Az önzése tette szabaddá.

A borostyánszínű itallal teli kancsóért nyúlok, kiveszem a dugót, és teletöltöm a mellette lévő kristálypoharat. Egy ideig csak bámulom, és ő visszabámul.

Végül felemelem.

Belekortyolok, és majdnem kiköpöm, hevesen köhögni kezdek, mert kaparja a torkomat. Anderson itala gusztustalan. Halál és tűz, olaj és füst. Ráveszem magam még egy gyors kortyra az alattomos italból, mielőtt leteszem a poharat, könnybe lábad a szemem, ahogy az alkohol megmelengeti a gyomromat. Nem tudom biztosan, miért iszom – miért akarom kipróbálni, vagy milyen hatásban reménykedem. Nincs semmi elvárásom.

Csak kíváncsi vagyok.

És semmi nem érdekel.

Ahogy telnek a másodpercek, nyugodtan pislogok a kellemes csöndben, végigsimítok az ajkamon, újra megszámlolom a sok üveget, és kezdek arra gondolni, hogy ez a borzalmas ital nem is volt olyan rossz, amikor lassan forró hullámváz indul valahonnan a zsigereim mélyéről, és meleg patakokban szétterjed az ereimben.

Ó!, gondolom.

Ó!

Elmosolyodom, bár kicsit furcsán érzem magam, de nem bánom, egyáltalán nem, még azt sem, hogy kicsit zsibbadtnak érzem a torkomat. Felveszem a még mindig teli poharat, iszom egy újabb nagy kortyot a tüzes italból, és ezúttal nem félek tőle. Kellemes dolog így beleveszni, megtölteni a fejemet felhőkkel, széllel és semmivel. Lazának érzem magam, és kicsit esetlennek, de kellemes... Kellemes és meleg, és azon kapom magam, hogy kimegyek a fürdőszobába, és mosolyogva keresgélni kezdek a komódban...

Valamit.

Hol van?

Megtalálom az elektromos hajnyíró, és úgy döntök, eljött az ideje egy új frizúrának. Folyton zavar a hajam. Túl hosszú, és örök emlék az elmegyógyintézetben töltött időszakról, túl hosszú a nőtt a sok év alatt, amikor megfélemeztek rólam, és hagytak a pokolban megrohadni, túl vastag, túlfojtogató, túl sok, túl ez, túl az, túlidegesítő...

Babrálok a gombbal, de végül sikerül bekapcsolnom, és a kis szerkezet duruzsolni kezd a kezemben. Eszembe jut, hogy előbb le kellene vetnem a ruhámat, hiszen nem

akarom, hogy mindent haj borítson, úgyhogy le kellene vennem a ruhámat, mindenképpen...

Itt állok alsóneműben, és arra gondolok, hogy titokban mindig szerettem volna ezt megtenni, mindig úgy hittem, hogy kellemes és felszabadító érzés lehet...

És kissé egyenetlenül végighúzom a fejemen a hajnyíró.

Egyszer.

Kétszer.

Újra meg újra, és nevetek, ahogy a hajam a padlóra hullik, túl hosszú, barna tincsek tengere veszi körül a lábamat, és még soha nem éreztem magam ilyen könnyűnek, ilyen önfeledten boldognak...

A mosdóba dobom a még zümmögő gépet, hátralépek, és megcsodálom a tükörben a művem, megérintem a frissen nyírt fejemet. Most ugyanolyan frizurám van, mint Warnernek. Ugyanaz a szűrös, másfél centis haj, bár az enyém sötét, az övé pedig világos, és hirtelen sokkal öregebbnek nézek ki. Keményebbnek. Komolyabbnak. Van arccsontom. És állkapcsom. Mérgesnek tűnök, és kissé rémültnék. Ragyog a szemem, hatalmas, magára vonja a figyelmet, széles és éles, átható, és ez tetszik.

Szeretem.

Kuncogva végigbotorkálok a folyosón, egy szál alsóneműben bóklászom Anderson szobáiban, évek óta nem éreztem magam ilyen szabadnak. Leroskadok a nagy bőrszékbe, és két gyors korttyal felhajtom a maradék italt.

Évek, évszázadok, életek telnek el, és valahonnan kopogás hallatszik.

Nem figyelek rá.

Oldalvást elfekszem a fotelben, a karfán nyugtatom a lábamat, és hátradőlök, hogy nézzem, ahogy forog a csillár...

Eddig is forgott?

De túl hamar félbeszakítják a révedezésemet, túl hamar meghallom a sietős hangokat, halványan felismerem őket, de nem mozdulok, csak hunyorogva a zaj felé fordítom a fejemet.

– Ó, a francba, J!

Kenji berohan a szobába, és amikor megpillant, földbe gyökerezik a lába. Halványan megfordul a fejében, hogy alsóneműben vagyok, és a másik Juliette valószínűleg nem örülne, hogy Kenji így lát – de ez nem elég ok arra, hogy megmozduljak.

Kenji aggódó arcot vág.

– A francba! A francba!

Csak ekkor veszem észre, hogy nincs egyedül.

Kenji és Warner előttem állnak, elborzadva bámulnak rám, mintha valami rosszat tettem volna, és ez feldühít.

– Mi az? – kérdezem idegesen. – Menjetek el!

– Juliette! Szerelmem! Mit csináltál?

És ekkor Warner letérdel mellém. Megpróbálok ránézni, de hirtelen nem tudok fókuszálni, sőt egyenesen nézni. Elhomályosul a kép, és pislognom kell, hogy ne mozogjon az arca, ám aztán ránézek, igazán ránézek, és valami a bensőmben emlékeztetni akar, hogy Warnerrel haragban vagyunk, hogy már nem szeretjük, nem akarjuk látni, vagy beszélni vele, de aztán megérinti az arcomat...

És felsóhajtok...

A tenyerébe hajtom az arcomat, és eszembe jut valami gyönyörű, valami kedves, és elárasztanak az érzelmek...

– Szia! – mondom.

Olyan szomorúnak tűnik, olyan szomorú, és már éppen válaszolni akar, amikor Kenji megszólal:

– Tesó! Azt hiszem, benyakalt vagy egy üveggel ebből a cuccból. Talán öt decit? Az ő súlyához? – Csöndesen szitkozódni kezd. – Ennyi whisky velem is végezne.

Warner lehunyja a szemét. Lenyűgöz a látvány, ahogy az ádámcsutkája fel és alá ugrik a torkában, kinyújtom a kezem, és végigsimítok a nyakán.

– Édesem! – suttogja, de nem nyitja ki a szemét. – Miért...

– Tudod, mennyire szeretlek? – kérdezem. – Nagyon, nagyon szeretlek. Nagyon.

Amikor végül kinyitja a szemét, szinte ragyog a tekintete. Nem szól semmit.

– Kishimoto! – mondja csöndesen. – Légy szíves, nyisd meg a zuhanyt!

– Vettem az adást.

Azzal Kenji elmegy.

Warner továbbra sem mond semmit.

Előrehajolok, és megérintem az ajkát.

– Olyan szép szád van – suttogom.

Megpróbál mosolyogni, de szomorúnak látszik.

– Tetszik a hajam?

Bólint.

– Tényleg?

– Gyönyörű vagy – feleli, de alig tudja kibökní a szavakat. És el– csuklik a hangja, amikor azt kérdezi: – Miért tetted ezt, szerelmem? Miért próbáltál fájdalmat okozni magadnak?

Megpróbálok válaszolni, de hirtelen émelyegni kezd a gyomrom. Szédülök. Becsukom a szemem, hogy abbamaradjon, de nem válik be.

– Kész a zuhany – kiáltja Kenji. Aztán közelebből hallom a hangját. – Elintézed, tesó? Vagy szeretnéd, hogy kivigyem?

– Nem. – Warner elhallgat. – Nem, nyugodtan elmehetsz. Gondoskodom róla, hogy jobban legyen. Kérlek, mondd meg a többieknek, hogy nem érzem jól magam! Ments ki!

– Semmi gond. Még valamit?

– Kávét. Egy rakás ásványvizet. Két aszpirint.

– Vedd úgy, hogy el van intézve!

– Köszönöm!

– Bármikor, haver.

Amikor megmozdulok, minden mozogni kezd, az oldalára dől, és kinyitom a szemem, de gyorsan visszacsukom, mert összemosódik előttem a világ. Warner a karjában visz, és a nyakába temetem az arcomat. Olyan ismerős illata van.

Biztonságos.

Beszélni szeretnék, de olyan lassúnak érzem magam. Mintha egy örökkévalóságig tartana megmozdítani a számat, és amikor végre sikerül, nagyon lassan mozog, újra és újra összemosódnak a szavak...

– Máris hiányzol – motyogom Warner nyakába. – Hiányzik ez, hiányzol, úgy hiányzol... – És akkor letesz, talpra állít, és besegít a zuhanyzóba.

Kis híján felsikoltok, amikor a víz a bőrömhöz ér.

Kipattan a szemem, és egy pillanat alatt kijózanodom, amikor rám zubog a hideg víz. Gyorsan pislogni kezdek, zihálva a zuhanyzó falának dőlök, és dühödten Warnerre meredek a homályos üvegen át. Csordogál a víz a bőrömen, összegyűlik a szempillámon, a nyitott számban. Ahogy a testem hozzászokik a hőmérséklethez, a vállam már nem remeg annyira, és csak telnek a percek, de mi ketten nem szólunk semmit. Lecsillapodnak a gondolataim, bár nem tisztulnak ki, még mindig ködös a fejem, amikor kinyújtom a kezemet, hogy számtalan fokkal feljebb tekerjem a víz hőmérsékletét.

Még mindig látom az arcát, gyönyörű a homályos üvegen át, amikor azt mondja:

– Minden rendben? Jobban érzed magad?

Előrelépek, csöndesen fürkészem, és nem szólok semmit, csak kikapcsolom a melltartómat, és hagyom, hogy a padlóra hulljon. Warner nem szól semmit, csak enyhén elkerekedik a szeme, és finoman megemelkedik a mellkasa, amikor kilépek a bugyimból, és magam mögé rúgom. Hátrálni kezd, elkapja a tekintetét, majd ismét rám néz.

Kinyitom a zuhanyzó ajtaját.

– Gyere be!

De most nem néz rám.

– Aaron...

– Nem érzed jól magad.

– Remekül vagyok.

– Édesem! Csak berúgtál a whiskytől.

– Szeretnék megérinteni – mondom. – Gyere ide!

Végül felém fordul, lassan tetőtől talpig végigmér, és látom, amikor valami megtörik benne. Fájdalmas arcot vág, kiszolgáltatottnak tűnik, nagyot nyel, és felém lép, az egész helyiséget betölti a pára, forró vízcseppek bukkannak át a csípőmön, Warnernek elnyílik az ajka, amikor rám néz, kinyújtja a kezét, és már azt hiszem, valóban belép, amikor...

Becsukja az ajtót kettőnk között, és azt mondja:

– A nappaliban megvárlak, szerelmem.

WARNER

Juliette alszik.

Kilépett a zuhanyzóból, bekuporodott az ölembe, és azonnal elaludt, a nyakamba temette az arcát, és mindvégig motyogott, olyan dolgokat, amelyeket holnap reggel biztosan megbánná. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy lefejtsem magamról a puha, meleg alakját, de valahogy sikerült. Ágyba dugtam, és otthagytam, olyan érzés volt lehámoznom magamról, mintha lehántottam volna a saját bőrömet. Könyörgött, hogy maradjak, én pedig úgy tettem, mintha nem hallanám. Azt mondta, szeret, és nem tudtam ellenállni, válaszoltam.

Csukott szemmel sírt.

De nem bízom benne, hogy tudja, mit csinál vagy mond ebben a kábult állapotban. Nem, ennél azért tapasztaltabb vagyok. Eddig egyáltalán nem ivott alkoholt, és el tudom képzelni, hogy ha holnap reggel észhez tér, nem akarja majd látni a képemet. Nem akarja tudni, hogy ilyen kiszolgáltatottá vált előttem. Azon tűnődöm, vajon emlékszik-e majd egyáltalán arra, hogy mi történt. Ami engem illet, túljutottam a kétségbeesésen.

Hajnali három óra múlt, és úgy érzem, mintha napok óta nem aludtam volna. Alig tudom lehunyni a szememet, képtelen vagyok magamra maradni a gondolataimmal, a számtalan gyengeségemmel. Úgy érzem, meghasonlottam, nem tart egyben más, csak az életöszön.

Hiába próbáltam megfogalmazni a fejemben kavargó, kusza érzelmeket – Kenjinek, aki tudni akarta, mi történt, miután elment; Castle-nek, aki nagyjából három órával ezelőtt sarokba szorított, és követelte, hogy áruljam el, mit mondtam Juliette-nek; még Kentnek is, akinek sikerült csak kicsit elégedettnek látszania, miután kiderült, hogy a vadonatúj párkapcsolatom máris összeomlott.

Legszívesebben a föld alá süllyednék.

Képtelen vagyok visszamenni a hálósobánkba – az én hálósobámba –, ahol Juliette létezése még túl friss és élő; és többé nem menekülhetek a szimulációs termekbe sem, hiszen a katonák továbbra is itt vannak elszállásolva, áthelyezték őket a felújítás miatt.

Nincs menekvés a tetteim következményei elől.

Nincs olyan hely, ahol egy pillanatra letehetném a fejemet, mielőtt valaki rám találna, és rámutatna a hibáimra.

Léna hangosan a képembe nevetett, amikor elmentem mellette a folyosón.

Nazeera csak a fejét csóválta, amikor jó éjszakát kívántam a bátyjának.

Sonya és Sara gyászos pillantást vetett rám, amikor észrevették, hogy összekuporodtam a befejezetlen egészségügyi szárny egyik elhagyatott sarkában. Brendan, Winston, Lily, Alia és Ian kidugták a fejüket a vadonatúj hálósobáik ajtaján, megállítottak, amikor próbáltam elosonni, és feltettek egy rakás kérdést – hangosan és követelőzően –, még a tántorgó James is megtalált, megrángatta az ingem ujját, és újra meg újra megkérdezte, jól van-e Juliette.

Honnan ered ez az élet?

Ki ez a sok ember, akinek hirtelen be kell számolnom?

Mindenki jogosan aggódik Juliette miatt – az új főparancsnokunk hogyléte miatt –, ezért én, aki részben okozója vagyok a szenvedésének, sehol sem vagyok biztonságban a kutató tekintetektől, kérdő pillantásoktól és sajnálkozó arcoktól. Igazán aggasztó, hogy ennyien érdekeltek a magánéletem alakulásában. Amikor minden rendben volt közöttünk, sokkal kevesebb kérdésre kellett válaszolnom, nem kerültem

az érdeklődések keresztüztüzebe. Juliette gondoskodott ezekről a kapcsolatokról, nem rólam szóltak. Én soha nem akartam ilyesmit. Nem kértem ebből a felelősségből. Egyáltalán nem érdekelnek a barátságok. Csak Juliette-et akarom. A szerelmét, a szívét, a karját, ahogy átölel. De ez is része volt annak az árnak, amellyel a szeretetéért fizettem: ezek az emberek. A kérdéseik. A létezésem iránti leplezetlen megvetésük.

Ezért olyan lettem, mint egy kísértet.

A csöndes folyosókon bolyongok. Az árnyékban állok, rezzenéstelenül várok a sötétben. Nem tudom, mire.

Veszélyre.

Feledésre.

Bármire, ami megmutatja, mi legyen a következő lépés.

Új célra vágyom, valamire, amire összpontosíthatok, egy feladatra, amit elvégezhetek. Aztán hirtelen eszembe jut, hogy parancsnok vagyok, és a 45-ös szektor kormányzója, hogy számtalan dolgot kell felügyelnem és megtárgyalnom, ám ez valahogy már nem elég. A napi feladatok nem kötik le a figyelmemet, a gondosan felépített napirendem szétesett, Delalieu küszködik az érzelmi hanyatlásom súlya alatt, én pedig újra meg újra az apámra gondolok...

Hogy milyen igaza volt velem kapcsolatban.

Mindig igaza volt.

Tönkretesznek az érzelmeim, újra és újra. Az érzelmeim vezettek arra, hogy elvégezzek bármilyen feladatot – bármilyen áron –, hogy az anyám közelében maradhassak. Az érzelmeim vezettek, hogy megkeressem Juliette-et, hogy rátaláljak, hátha meg tudja gyógyítani az édesanyámat. Az érzelmeim irányítottak, amikor szerelmes lettem, hogy szíven találjon a találkozás, és elveszítsem a józan eszemet, hogy újra meg újra elbukott fiú legyek – olyan fiú, aki térdre borul, és könyörög a semmirekellő, szörnyeteg apjának, hogy mentse meg a lányt, akit szeret. Az érzelmek, a gyenge érzelmek miatt kell megfizetnem.

Nem találok békét. Nincs célom.

Mennyire szeretném, ha már rég kitéphettem volna ezt a szívet a mellkasomból!

Mégis van még feladat, amit el kell végeznem.

A szimpózium alig tizenkét óra múlva kezdetét veszi, és még nem volt lehetőségem átbeszélni a részleteket Juliette-tel. Soha nem gondoltam volna, hogy így alakulnak a dolgok. Nem hittem volna, hogy apám halála után megy tovább minden a megszokott rendben. Azt hittem, elkerülhetetlen a háború, biztos voltam abban, hogy a többi főparancsnok azonnal ellenünk indul, mielőtt úgy tehetnénk, mintha valóban ellenőrzést gyakorolnánk a 45-ös szektor fölött. Nem jöttem rá, hogy sokkal gonoszabb terven törnek a fejüket. Több időt kellett volna szánnom arra, hogy felkészítsem Juliette-et az unalmas formalitásokra – a monoton munkamenetre –, amely a Regeneráció felépítésének alapköve. Jobban kellett volna tudnom. Számíthattam volna erre. *Megelőzhettem volna.*

Azt hittem, összeomlik a Regeneráció.

Tévedtem.

A főparancsnokunknak mindössze órái maradtak, hogy felkészüljön, mielőtt beszédet tart Észak-Amerika 554 parancsnoka és kormányzója előtt. Azt várják tőle, hogy vezesse őket. Hogy kiigazodjon a belföldi és a nemzetközi diplomácia útvesztőiben. Haider, Nazeera és Léna csak arra vár, hogy üzenhessenek a gyilkos szüleiknek. Nekem pedig mellette kellene lennem, segíteni, irányítani és megvédeni. Ehelyett azonban fogalmam sincs, milyen Juliette lép elő reggel az apám lakosztályából. Fogalmam sincs, mit várhatok tőle, hogyan viszonyul majd hozzám, vagy mire jut.

Fogalmam sincs, mi fog történni.

És senkit nem hibáztathatok ezért, csakis saját magamat.

JULIETTE

[illegible]

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Amikor kinyitom a szemem, hirtelen minden eszembe jut.

Hiszen itt a bizonyíték, a lüktető, dübörgő fejfájás, a keserű íz a számban és a gyomrom – ez az elviselhetetlen szomjúság, mintha minden egyes sejtem dehidratálódott volna. Különös érzés. Rettenetes.

De még ennél is rosszabbak az emlékek. Ködösen, de követhetően mindenre emlékszem. Ahogy megiszom Anderson whiskyjét. Ahogyan alsóneműben fekszem Kenji előtt. És aztán... Hirtelen felszisszenek. ..

Ázom a zuhany alatt, és megkérem Warnert, hogy jöjjön be mellém.

Lehunyam a szemem, amikor rám tör a hányinger, és azzal fenyeget, hogy kiürítem a gyomrom silány tartalmát. Szívszaggató erővel eláraszt a szégyen, és olyan önutálatot ébreszt bennem, amelytől képtelen vagyok szabadulni. Végül vonakodva kinyitom a szememet, és megállapítom, hogy valaki odatett mellém három palack vizet és két tablettát.

Mindent hálásan elfogyasztom.

A szobában még sötét van, valahonnan mégis tudom, hogy már felkelt a nap. Túl gyorsan ülök fel, rázkódni kezd az agyam, harangozik a koponyámban, mint egy súlyos inga, és úgy érzem, mintha imbolyognék, pedig meg sem mozdulok, erősen megkapaszkodom a matracban.

Soha, gondolom. Soha többé. Anderson egy idióta. Ez rettenetes érzés. Amikor belépek a fürdőszobába, hirtelen rám tör a keserű felismerés, hogy leborotváltam a hajamat.

Dermedten állok a tükör előtt, a lábam alatt még mindig hosszú, barna fürtök hevernek, és lenyűgözve bámulom magam. Elborzadva. Megigézve.

Felkapcsolom a villanyt, és összerезzenek a fényesen világító izzóktól, szúró fájdalom nyilall a megújult, ostoba fejemben, és eltart egy percig, amíg hozzászokom a fényhez. Beindítom a zuhanyt, és hagyom, hogy megmelegedjen a víz, amíg az új külsőmet vizsgálgom.

Óvatosan megérintem a pelyhes sörtét, ami a hajam helyén maradt. Ahogy telnek a másodpercek, felbátorodom, és olyan közel lépek a tükörhöz, hogy az orrom hozzáér az üveghez. Egészen különös, de a berzenkedésem hamarosan tompulni kezd. Nem számít, meddig nézegetem magamat, képtelen vagyok tisztességes megbánást tanúsítani. Döbbenetét érzek, igen, de...

Nem is tudom.

Tényleg nagyon tetszik.

A szemem mindig nagy volt, és zöldeskék, miniatűrje a bolygónak, melyet örököltünk, de sohasem találtam különösen érdekesnek. De most, életemben először, érdekesnek látom az arcomat. Mintha kiléptem volna önmagam árnyékából; mintha a függöny, amely mögött eddig rejtőzködtem, végre elhúzódott volna.

Itt vagyok. Éppen itt.

Nézz rám!, sikítom némán.

Lassú, óvatos hullámokban megtölti a helyiséget a gőz, amely elhomályosítja a tükörképemet, így végül kénytelen vagyok elfordulni. De közben – mosolygok.

Mert életemben először valóban tetszik, ahogyan kinézek.

Mielőtt tegnap megérkeztem ide, megkértem Delalieu-t, hogy hozassa fel a szekrényemet Anderson lakosztályába. Most itt állok előtte, és új szemmel vizsgálgom a tartalmát. Ugyanazok a ruhák sorakoznak előttem, amelyek mindennap, amikor kinyitom ezt az ajtót; de hirtelen máshogy látom őket.

Máshogy érzek.

Régen a ruhák zavarba ejtettek. Egyszerűen nem értettem, hogyan lehet összeválogatni egy viseletét, ahogyan Warner szokta. Úgy hittem, ez egy olyan tudomány, amit soha nem fogok elsajátítani, olyan érzék, ami belőlem hiányzik. De most rádöbbenek, hogy valójában az volt a probléma, hogy soha nem tudtam, ki vagyok; nem értettem, hogyan öltöztessék azt a csalót, aki a bőrömben lakik.

Mit szerettem?

Milyennek akartam látszani?

Éveken át az volt a célom, hogy jelentéktelennek láttassam magam – a semmi sokszögébe hajtogassam magam, hogy apró és szürke legyek, és ne is emlékezzenek rám. Ártatlannak akartam látszani, azt szerettem volna, ha csendesnek és ártalmatlannak tűnök, folyton azon aggódtam, hogy a pusztá létezésem megrémíti a többieket, ezért minden rendelkezésemre álló eszközzel igyekeztem kisebbíteni magam, a fényemet, a lelkemet.

Olyan kétségbeesetten ki akartam engesztelni a tudatlanokat. Olyan mocskosul meg akartam felelni a seggfejeknek, akik megítéltek, pedig nem is ismertek, hogy idő közben elveszítettem saját magamat.

De most?

Most hangosan nevetek.

Most magasról teszek rájuk.

WARNER

Amikor Juliette csatlakozik hozzánk, szinte rá sem lehet ismerni.

Bár semmi kedvem nem volt hozzá, kénytelen voltam beletemetkezni a feladatokba, és ma újra összehívni a kis társaságunkat, amelyhez – úgy tűnik – elkerülhetetlenül csatlakozni fog újabb három vendég. A dél-amerikai főparancsnok ikrei, valamint Afrika főparancsnokának fia ma kora reggel érkeztek. Óceánia főparancsnokának nincs gyereke, ezért azt feltételezem, többen már nem jönnek. És mindhárman idejében érkeztek ahhoz, hogy részt vehessenek a szimpóziumon. Micsoda véletlen egybeesés.

Igazán rájöhöttem volna.

Éppen hármójukat mutatom be Castle-nek és Kenjinek, aki lejött, hogy üdvözlje az új látogatókat, amikor Juliette megjelenik. Már csaknem fél perc eltelt, amióta belépett, és még mindig – sikertelenül – próbálok betelni vele.

Elképesztően fest.

Egyszerű, testhez álló fekete pulóvert visel; szűk, sötétszürke farmert és lapos talpú, fekete bokacsizmát. A haja el is tűnt, meg nem is, puha, fekete koronaként fedi a fejét, és álmaimban sem számítottam rá, hogy ilyen jól áll neki. Most, hogy a haja nem vonja el a figyelmemet, kizárólag az arcára összpontosíthatok. És egyszerűen hihetetlen az arca, a hatalmas, rabul ejtő szempár és az arccsontozat, amely most minden eddiginél hangsúlyosabb.

Döbbenetesen másként fest.

Nyers lett.

Továbbra is gyönyörű, de élesebb. Már nem egy kislány lófarokkal és rózsaszín pulóverben. Sokkal inkább fiatal nőre hasonlít, aki megölte az apámat, aztán megivott négyujjnyit a legdrágább skót whiskyjéből.

Rám néz, aztán a döbönt Kenjire és Castle-re, majd a három új vendégünk csöndes és enyhén zavart arcára, és úgy tűnik, egyikünk sem tud megszólalni.

– Jó reggelt! – szól végül, de nem mosolyog. Nincs melegség és kedvesség a tekintetében, amikor körülnéz, ezért elbizonytalanodom.

– A francba, hercegnő! Tényleg te vagy az?

Juliette fürgén végigméri Kenjit, de nem válaszol.

– Ti kik vagytok? – kérdezi a három újonnan érkezőre bökve. A vendégek lassan és bizonytalanul felállnak.

– Ők az új vendégeink – felelem, de képtelen vagyok rávenni magam, hogy fel-emeljem a tekintetemet. Hogy a szemébe nézzek. – Éppen bemutatam őket Castle-nek és Kishimotónak...

– És engem ki akartál hagyni? – kérdezi egy új hang. – Alig várom, hogy megismerhessem az új főparancsnokot.

Megfordulok, és megállapítom, hogy Léna áll az ajtóban, nem egészen egy méterre Juliette-től, és úgy tekint körbe a szobában, mintha életében nem örült volna ennyire. Felgyorsul a szívverésem, cikáznak a gondolataim. Még mindig nem tudom, Juliette tisztában van-e azzal, hogy kicsoda Léna – vagy azzal, hogy együtt jártunk.

Lénának ragyog a szeme, túlságosan is, a mosolya széles és boldog.

Jeges borzongás fut végig a gerincemen.

Olyan közel állnak egymáshoz, hogy túlságosan szembetűnő a kettejük közötti különbség. Míg Juliette alacsony, Léna magas.

Juliette-nek sötét a haja és mély a szeme, Lénáé pedig minden értelemben fakó. Csaknem fehér a haja, a szeme a legvilágosabb kék, a bőre szinte átlátszó, eltekintve a

számtalan szeplőtől, amely az orrát és az orcáját pettyezi. Ám a pigmenthiányt a megjelenésével próbálja ellensúlyozni, mindig hangos, erőszakos és harsányan szenvedélyes. Juliette ezzel szemben ma reggel még az átlagosnál is hallgatagabb. Nem mutatja jelét semmiféle érzelmenek, se haragnak, se féltékenységnek. Mozdulatlanul és némán áll, csöndesen szemléli az eseményeket. Az energiája pattanásig feszül. Csak arra vár, hogy elszabaduljon.

És amikor Léna megfordul, hogy szembenézzen vele, érzem, hogy minden jelenlévő megdermed.

– Szia! – köszön Léna hangosan. Hamis boldogság torzítja a mosolyát, kegyetlen vicsorgássá formálja. Kinyújtja a kezét, és azt mondja: – Örülök, hogy végre találkozhatok Warner barátnőjével. – Aztán hozzáteszi: – Úgy értem, volt barátnőjével.

Visszafojtott lélegzettel várok, amíg Juliette tetőtől talpig végigméri Lénát.

Nem siet el, felszegi a fejét, miközben minden apró részletet alaposan szemügyre vesz, és látom, hogy Léna kinyújtott keze kezd fáradni, széttárt ujjai finoman megre-megnek.

De úgy tűnik, Juliette-re nincs nagy hatással.

– Szólíts csak Észak-Amerika főparancsnokának! – közli, aztán elsétál.

Érzem, hogy csaknem hisztérikus nevetés feszíti a mellkasomat, le kell sütnöm a szemem, erőt kell vennem magamon, hogy megőrizsem a komolyságomat. Aztán egy csapásra kijózanít a felismerés, hogy Juliette már nem az enyém. Nem az enyém, hogy csodálhassam, hogy szerethessem. Még soha nem találtam vonzóbbnak, és ez ellen nem tudok mit tenni. A szívem hevesebben kalapál, ahogy besétál a terembe – maga mögött hagyva a tátott szájú Lénát –, és engem letaglóz a sajnálat.

Nem hiszem el, hogy sikerült elveszítenem. Kétszer.

Hogy szeretett. Egyszer.

– Kérlek, mutakozzatok be! – fordul Juliette a három vendégünkhöz.

– Stephen Feruzi Omondi vagyok – kezdi Stephen, és előrenyújtja a kezét, hogy Juliette megrázhassa. – Azért jöttem, hogy Afrika főparancsnokát képviseljem.

Stephen magas, méltóságteljes, és rettenetesen hivatalos, és bár a valamikori Nai-robiban született, külföldön tanult angolul, ezért tökéletes brit akcentussal beszél. És ahogy Juliette tekintete elidőzik az arcán, látom, hogy tetszik neki.

Osszeszorul a mellkasom.

– Téged is azért küldtek a szüleid, hogy utánam kémkedj, Stephen? – kérdezi Juliette, és le sem veszi a szemét Stephenről.

A fiatalember elmosolyodik – a gesztustól az egész arca megelevenedik és hirtelen utálatot érzek iránta.

– Csak üdvözölni jöttünk – feleli. – Egy kis baráti találkozó.

– Aha. És ti ketten? – Juliette az ikrekhez fordul. – Szintén?

Nicolás, az idősebb testvér, csak mosolyog rá. Látszólag élvezi a helyzetet.

– Nicolás Castillo vagyok, Santiago és Martina Castillo fia, ő pedig a húgom, Valentina...

– Húgod? – szakítja félbe Léna. Újabb lehetőséget talált arra, hogy kegyetlenked-hessen, és még soha életemben nem gyűlöltem ennyire. – Még mindig ezt csinálod?

– Léna! – szólok figyelmeztető hangon.

– Mi az? – néz rám értetlenül. – Miért tesz mindenki úgy, mintha ez normális lenne? Egyik nap Santiago fia úgy dönt, hogy lány akar lenni, és mi mit csinálunk? Szemet hunyunk fölötte?

– Menj a búsba, Léna! – Ezek Valentina első szavai ma reggel.

– Le kellett volna vágnom a füledet, amikor lehetőségem volt rá.

Juliette-nek elkerekedik a szeme.

– Ööö... Elnézést! – Kenji felkapja a fejét, és int egyet. – Lemaradtam valamiről?

– Valentina szereti megjátszani magát – közli Léna.
– *Cállate la boca, cabrona* – csattan fel Nicolás.
– Nem. Tudod, mit? – szól Valentina, és a bátyja vállára teszi a kezét. – Semmi gond. Hadd beszéljen! Léna szerint szeretem megjátszani magam, *pero* nem fogok úgy tenni *cuando cuelge su cuerpo muerto en mi cuarto*.

Léna csak forgatja a szemét.

– Valentina! – szólítom meg. – Ügyet se vess rá! *Ella no tiene ninguna idea de lo que está hablando. Tenemos mucho que hacery no debemo...*

– A francba, tesó! – szakít félbe Kenji. – Te spanyolul is tudsz? – Beletúr a hajába.
– Ehhez még hozzá kell szoknom.

– Mindannyian több nyelven tudunk – jegyzi meg Nicolás, cseppnyi ingerültséggel a hangjában. – Szükséges, hogy képesek legyünk egymással kommunikál...

– Hallgassatok ide, srácok! Cseppet sem érdekelnek a személyes drámáitok – jeltelen be Juliette, aki a hüvelykujja és a mutatóujja közé szorítja az orrnyergét. – Rettenetesen fáj a fejem, és egymillió dolgom van mára, szeretném végre elkezdni a napot. – *Por su puesto, senorita* – Nicolás finoman biccent.

– Tessék? – kérdezi Juliette, és pislogva rámered. – Fogalmam sincs, mit mondasz.

Nicolás csak mosolyog.

– *Entonces deberías aprender como hablar espanol.*

Majdnem felnevetek, bár csóválom a fejemet. Nicolás szándékosan nehezíti meg a helyzetet.

– *Basta ya* – közlöm vele. – *Dejala sala. Sabes que ella no habla espanol.*

– Mégis miről beszéltek? – kérdezi Juliette.

Nicolás mosolya még szélesebbre húzódik, kék szeme pajkosan csillog.

– Semmi fontosról, főparancsnok asszony. Csak azt mondtuk, örülünk, hogy megismerhettünk.

– És számíthatok rá, hogy ma mindannyian megjelentek a szimpóziumon? – érdeklődik Juliette.

Újabb finom bólintás.

– *Claro que sí.*

– Vagyis „igen” – fordítom le.

– És még milyen nyelveken beszélsz? – kérdezi Juliette, megfordul, hogy a szemembe nézzon, és annyira meglepődöm a nyilvános megszólításon, hogy elfelejtek válaszolni.

Stephen azonban kisegít:

– Egészen fiatal korunk óta tanuljuk a nyelveket. Lényegbevágóan fontos, hogy a főparancsnokok és a családjaik mindannyian képesek legyenek egymással kommunikálni.

– Én azt hittem, a Regeneráció el akarja törölni a különböző nyelveket – jegyzi meg Juliette. – Úgy tudtam, egy egyetemes, egységes nyelv kidolgozása a cél...

– *Sí, főparancsnok asszony!* – feleli Valentina, és enyhén bólint. – Ez valóban igaz. De először tudnunk kell beszélni egymással, nem igaz?

Úgy tűnik, Juliette teljesen le van nyűgözve. Sikerült megfeledeznie a dühéről annyi időre, hogy ismét rácsodálkozzon a világ nagyságára, látom a szemében. A vágyat, hogy elmenekülhessen.

– És honnan származtok? – kérdezi ártatlanul, a pusztá kíváncsiság vezérli. És ez valamiért összetöri a szívemet. – Mielőtt a világot újrendezték volna, hogy hívták az országaitokat?

– Mi Argentínában születünk – feleli Nicolás és Valentina egyszerre.

– Az én családom Kenyába való – válaszolja Stephen.

– És meg szoktátok látogatni egymást? Elutaztok egymás kontinensére?
Bólintunk.

– Húha! – mondja Juliette csendesen, főként saját magának. – Ez biztosan lenyűgöző.

– Te is meglátogathatsz bennünket – közli a mosolygó Stephen, – Örülnénk, ha vendégül láthatnánk. Elvégre, most már te is kólónk tartozol.

Juliette-nek azonnal elhalványul a mosolya. Túl hamar eltűnik az arcáról a vágyakozó, ábrándos kifejezés. Nem szól semmit, de érzem, ahogy fortyogni kezd benne a düh és a szomorúság.

Aztán hirtelen megszólal:

– Warner, Castle, Kenji!

– Igen?

– Igenis, Ms. Ferrars?

Én csak bámulok rá.

– Ha itt végeztünk, szeretnék veletek nyolcszemközt beszélni.

JULIETTE

Folyton arra gondolok, hogy meg kell őriznem a nyugalمامat, csak az jár a fejemben, hogy minden rendben lesz, valaki most már kinyitja ezt az ajtót, és kienged innen. Folyton arra gondolok, hogy ez történik. Ennek kell történnie, mert ilyesmi nem fordulhat csak úgy elő. Nem szokott előfordulni. Nem feledkeznek meg az emberről. Nem hagyják így magára.

Ez nem történhet meg.

Még véres az arcom, amióta a földre löktek, és remeg a kezem, miközben ezeket a sorokat írom. Ez a toll az egyetlen társam, a hangom, mert senki máshoz nem beszélhetek, csak a saját gondolataim tengerében fuldokolhatok, és minden mentőcsónakot elvittek, minden életmentő úszógumi elszakadt, és nem tudom, hogyan ússzak, nem tudok úszni, nem tudok úszni, és egyre nehezebb. Egyre nehezebb. Olyan, mintha egymillió sikoly rekedt volna a mellkasomban, és mindet bent kellene tartanom, mert mi értelme lenne sikoltozni, ha senki nem hall, és soha nem is fog hallani idebent. Már soha többé nem fognak meghallani.

Megtanultam tanulmányozni a dolgokat.

A falakat. A kezemet. A repedéseket a falon. A vonalkákat az ujjaimon. A beton szürke árnyalatait. A körömágyam formáját. Felveszek valamit, és órákig bámulom. Megpróbálom felmérni az időt, számolom a másodperceket. Úgy követem a napok múlását, hogy leírom őket. Ma van a kettes-számú nap. A második nap.

Ma egy nap van.

Ma.

Olyan hideg van. Olyan hideg van, olyan hideg van.

Kérem kérem kérem

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Továbbra is hármójukra meredek, várom a megerősítésüket, amikor hirtelen megszólal Kenji:

– Oké... Ööö... Nem probléma.

– Úgy van – helyesel Castle.

Warner egy szót sem szól, csak néz rám, mintha átlátna rajtam, és egy pillanatra eszembe jut, ahogy meztelenül állok előtte, és könyörgök, hogy lépjen be hozzám a zuhanyzóba; ahogy összegömbölyödve fekszem a karjában, és sírva bevallom, mennyire hiányzik; ahogy megérintem az ajkát...

Szégyenkezve elhessegetem a gondolatot. Az egész testemen úrrá lesz a régi késztetés, hogy elpiruljak.

Lehunyam a szemem, és elfordítom a fejemet, sarkon fordulok, és szó nélkül elhagyom a helyiséget.

– Juliette, szerelmem!

Már a folyosón járok, amikor megérzem a hátamon a tenyerét, azonnal megdermedek, és zakatolni kezd a szívem. Megfordulok, és abban a pillanatban észreveszem, hogy megváltozott az arca, a vonásai a másodperc töredékresze alatt rendeződtek rémültből meglepetté, és ez annyira feldühít, hogy rendelkezik ezzel a képességgel, és érzékelné tudja mások érzéseit, mert mindig olyan átlátszó vagyok előtte, teljesen kiszolgáltatott, és ez dühítő, rettenetesen *dühítő*...

– Mi az? – Próbálok élesen mondani, de nem sikerül. Inkább epekedő, kínos.

– Én csak... – Leengedi a kezét. Összeforr a tekintetünk, és hirtelen megáll az idő.

– Csak azt akartam mondani...

– Mit? – A szó csöndes, ideges és rémült egyszerre. Hátrálok egy lépést, hogy védjem az életemet, és látom, ahogy Castle és Kenji csigalassúsággal közelednek a folyosón, szándékosan időznek – hagyni akarnak egy kis teret, hogy beszélhessek Warnerrel. – Mit akarsz mondani?

De ekkor Warner szeme megmozdul, fürkészni kezdi az arcomat. Olyan áthatóan néz, talán nem is fogja fel, hogy ezt teszi. Azon tűnődöm, vajon tisztában van-e azzal, hogy amikor így néz rám, pontosan úgy érzem, mintha a meztelen bőre az enyémhez simulna, hogy ilyen hatással van rám, amikor így néz, és ettől megőrülök, mert utálom, hogy ezt nem tudom befolyásolni, hogy a kettőnk közötti kötelék szétéphetetlen, és ekkor lágyan mond *valamit* valamit, amit nem hallok mert az ajkát bámulom, és a bőröm lángra gyúl az emlékektől. Tegnap még az enyém volt, éreztem a száját a testemen, érezhettem magamban...

– Mi az? – sikerül kiböknöm, és pislogva felfelé nézek.

– Azt mondtam, tényleg tetszik az új hajad.

És gyűlölöm őt, gyűlölöm, amiért ezt műveli a szívemmel, gyűlölöm a testemet, amiért ilyen gyenge, amiért a történetek ellenére úgy vágyik rá, amiért hiányzik, és nem tudom, hogy sírjak, csókoljam meg, vagy rúgjam ki a fogait, ezért kerülöm a tekintetét, és inkább csak annyit mondok:

– Mikor akartál mesélni Lénáról?

Warner megdermed, egy szempillantás alatt rezzenéstelenné válik.

– Ó! – Megköszörüli a torkát. – Nem tudtam, hogy már hallottál Lénáról.

Összehúzó a szemem, és rámeredek, nem bízom magamban, hogy a megfelelő dolgot mondom, és még azon morfondírozom, hogy mi lenne a legmegfelelőbb reakció, amikor azt mondja:

– Kenjinek igaza volt. – De csak suttogja a szavakat, mintha magának mondaná.

– Tessék?

Felkapja a fejét.

– Bocsáss meg! – szól gyengéden. – Már korábban meg kellett volna említenem. Belátom.

– Akkor miért nem tetted?

– Ő és én... – kezdi. – Nem jelentett semmit. A kapcsolatunk mindössze a kényelmen és az alapvető baráti érzéseken alapult. Nem számított nekem. Őszintén mondom, ha soha nem beszéltem neked róla, az csak azért volt, mert olyan régóta nem gondoltam rá, hogy meg is feledkeztem róla.

– De két évig jártatok együtt!

Warner megrázza a fejét, és azt mondja:

– Nem úgy volt, ahogy gondolod. Ez alatt a két év alatt nem történt semmi komoly. Még csak nem is voltunk együtt. – Warner felsóhajt. – Léna Európában él, szerelmem. Csak rövid ideig láttuk egymást, és nem túl gyakran. Kizárólag a fizikai vonzalomról szólt. Nem volt igazi párkapcsolat...

– Kizárólag a fizikai vonzalomról szólt? – ismétlem döbbenten. Hátrahőkölök, majdnem megbotlom a saját lábamban, és érzem, ahogy a szavai a húsemba marnak szűrő fájdalom képében, és erre egyáltalán nem számítottam. – Húha!

És most semmi másra nem tudok gondolni, mint Warner és Léna testére, ahogy ők ketten egyesülnek, a két évre, amit Warner meztelenül töltött annak a lánynak a karjában...

– Kérlek, ne! – szól Warner, és a hangja olyan sürgető, hogy azonnal visszazökkenek a valóságba. – Nem így értettem. Én csak... Én... Nem tudom, hogyan magyarázam el – hebegi Warner, és még soha nem láttam így gyötrődni. Hevesen megrázza a fejét. – Mielőtt találkoztam veled, az egész életem más volt. Elveszett voltam, és rettentően magányos. Soha nem törődtem senkivel. Senkihez nem akartam közel kerülni. Te vagy az első, akivel...

– Hagyd abba! – szólok, és megrázom a fejemet. – Csak hagyd abba, rendben? Olyan fáradt vagyok. Rémesen fáj a fejem, és nincs erőm ezt hallgatni.

– Juliette...

– Hány titkot rejtegetsz még? – kérdezem. – Mennyi mindent kell még megtudnom rólad? Vagy rólam? A családomról? A történetemről? A Regenerációról és a valódi életem részleteiről?

– Esküszöm, soha nem akartalak így megbántani. És semmit nem állt szándékomban eltitkolni előled. Ez az egész nekem is új, szerelmem. Ez a párkapcsolat olyan új, és nem tudom, hogyan...

– Túl sok mindent elhallgattál előlem – vágok közbe, de érzem, hogy elhagy az erőm, lefegyverez a lüktető fejfájás, túl sok az érzelem, túl sok egyszerre, és hozzáteszem: – Túl sok mindent nem tudok rólad. Alig ismerem a múltadat. A jelenünket. És már fogalmam sincs, mit higgyek.

– Kérdezz bármit! Elmondok mindent, amit tudni akarsz...

– Kivéve az igazat rólam? A szüleimről?

Warner hirtelen elsápad.

– Ezt örökre eltitkolod előlem. Nem tervezted, hogy elmeséled az igazságot. Hogy örökbe fogadtak, nem igaz?

A tekintete megvadul, csillog a feltoluló érzelmektől.

– Válaszolj a kérdésre! – unszolom. – Legalább ennyit mondj meg!

– Közel lépek hozzá, olyan közel, hogy érzem az arcomon a leheletét, olyan közel, hogy szinte hallom, ahogy a szíve zakatol a mellkasában.

– El akartad egyáltalán mondani?

– Nem tudom.

– Mondd meg az igazat!

– Őszintén beszélek, szerelmem – mondja Warner, és megrázza a fejét. – Legnagyobb valószínűséggel elárultam volna. – Hirtelen felsóhajt, és úgy tűnik, már ettől is elfárad. – Nem tudom, mivel győzhetnék meg arról, hogy azt hittem, fájdalmat okoznék, ha megosztanám veled, amit tudok. Tényleg úgy tudtam, hogy a vér szerinti szüleid meghaltak. Most már belátom, nem volt helyes eltitkolni előled, de én sem mindig helyesen cselekszem – magyarázza csöndesen. – De el kell hinned, hogy soha nem állt szándékomban megbántani téged. Nem akartam hazudni vagy szándékosan eltitkolni előled információkat. És komolyan úgy gondolom, hogy idővel megosztottam volna veled, amit az igazságnak hittem. Csak a megfelelő alkalomra vártam.

Hirtelen nem tudom, mit éreznék.

Csak bámulom Warnert, ahogy lesüti a szemét, és nyel egy nagyot, hogy legyűrje a torkába toluló érzelmeket. És valami megtörik bennem. Repedezni kezd az ellenállásom.

Warner olyan sérülékenynek látszik. Olyan fiatalnak.

Veszek egy mély lélegzetet, és lassan kifújom a levegőt, majd felemelem a fejemet, belenézek a szemébe, és látom a pillanatot, amikor érzékeli az érzéseimben bekövetkező változást. Valami életre kel a tekintetében. Előrelép, így most olyan közel állunk egymáshoz, hogy nem merek megszólalni. A szívem hevesen kalapál, és nem kell tennem semmit, hogy eszembe jusson minden pillanat, minden érintés, amelyben osztoztunk. Az illata, ahogy körülvesz. A forrósága. A zihálása. Aranyló szempilla és zöld szem. Óvatosan, szinte önkéntelenül, megérintem az arcát, mintha csak egy szellem lenne, mintha egy álomba csöppentünk volna, és az ujjam hegye finoman végigszánt az arcán, az állkapcsa vonalán, és megállók, amikor elakad a lélegzete, amikor a teste alig észrevehetően megborzong...

Közel hajolunk egymáshoz, mintha csak emlékezetből tennénk.

Lehunyjuk a szemünket.

Az ajkunk összeér.

– Adj nekem még egy esélyt! – suttogja Warner, és az enyémhez szorítja a homlokát.

Fáj a szívem, lüktet a mellkasomban.

– Kérlek! – szól lágyan, és valahogy még közelebb kerül, az ajka megérinti az enyémet, miközben beszél, és földbe gyökerezik a lábam az érzelmektől, képtelen vagyok megmozdulni, miközben a számra leheli a szavakat, puha keze habozva vár az arcom mellett. – Az életemre esküszöm, hogy nem okozok csalódást.

És megcsókol.

Megcsókol.

Itt, az egész kellős közepén, mindenki szeme láttára, és elárasztanak az érzelmek, forogni kezd velem a világ, miközben az izmos testéhez szorít, és képtelen vagyok védekezni saját magam ellen, nem tudom visszafojtani a hangot, amikor Warner szétnyitja az ajkamat, és elveszek, beleveszek a zamatéba, beleveszek a forróságába, a karjába simulok, és...

Ki kell szakítanom magam.

Olyan gyorsan ellököm magam, hogy majdnem elbotlom. Zihálok, kipirul az arcom, és össze vagyok zavarodva.

És Warner csak néz, olyan hevesen emelkedik és süllyed a mellkasa, hogy innen egy méterről is látom, és nem jut eszembe semmi észszerű vagy helyes, amit mondhatnék arról, ami történt, vagy amit érzek, így azt suttogom:

– Ez nem igazságos. – Szúr a szemem, sírás kerülget. – Nem igazságos.

És nem hallom a válaszát, mert végigrohanok a folyosón, hátra se nézek, úgy szaladok a szobám felé.

WARNER

– Vihar a biliben, Mr. Warner?

Egy szempillantás alatt elkapom a torkát, eltorzul az arca a döbbenettől, miközben a falhoz lököm. – Maga! – fröcsögöm. – Maga kényszerített bele ebbe a lehetetlen helyzetbe. Miért?

Castle megpróbál nyelni, de nem tud, elkerekedik a szeme, de nem látok benne féltelmet. Amikor megszólal, rekedten, fulladozva beszél:

– Meg kellett tennie – nyökögi. – Meg kellett történnie. Ms. Ferrarst figyelmeztetni kellett, mégpedig önnek.

– Nem hiszek magának – kiáltom, és még erősebben a falhoz szorítom. – És fogalmam sincs, miért bízta meg magában.

– Kérem, fiam! Engedjen el!

Lazítok a szorításon, de csak egy kicsit, és Castle vesz jó néhány mély lélegzetet, mielőtt azt mondja:

– Nem hazudtam önnek, Mr. Warner. Juliette-nek hallania kellett az igazat. És ha bárki mástól tudja meg, soha nem bocsát meg önnek. De így legalább idővel talán sikerülni fog. – Castle köhögni kezd. – Ez az egyetlen esélye a boldogságra.

– Micsoda? – Leengedem a kezemet. – Mégis mióta érdekli a boldogságom?

Castle sokáig hallgat, dörzsölgeti a nyakát, és le sem veszi rólam a szemét.

– Azt hiszi, nem tudom, mit művelt önnek az apja? Min kellett keresztülmennie?

Ekkor hátralépek.

– Azt hiszi, nem ismerem a történetét, fiam? Azt hiszi, beengedtem volna közénk, menedéket nyújtottam volna a mieink között, ha komolyan úgy gondolom, hogy képes lenne bántani bennünket?

Zihálok. Hirtelen összezavarodtam, és kiszolgáltatottnak érzem magam.

– Semmit nem tud rólam – sziszegem, de amint kimondom, tudom, hogy hazugság.

Castle elmosolyodik, de van benne valami sértettség.

– Maga még csak egy fiú – mondja csendesen. – Mindössze tizenkilenc éves, Mr. Warner. És azt hiszem, erről minduntalan megfeledkezik. Nem látja, fogalma sincs, hogy még alig élt. Olyan sok minden vár még önre. – Castle felsóhajt. – Ugyanezt mondtam Kenjinek is, de éppen olyan, mint ön. Makacs. Túl makacs.

– Egyáltalán nem hasonlítok rá.

– Tudta, hogy csak egy évvel fiatalabb nála?

– A kornak nincs jelentősége. Csaknem az összes katonám öregebb nálam.

Castle felnevet.

– Mindannyian gyerekek – mondja a fejét csóválva. – Túl sokat szenvednek. A borzalmas, tragikus múltak. A labilis személyiségek. Mindig is segíteni akartam ezen. Szerettem volna valahogy helyrehozni. Jobbá tenni ezt a világot maguknak, gyerekeknek.

– Nos, akkor menjen, és mentse meg a világot máshol! Nyugodtan babusgassa Kishimotót, amennyit akarja, de értem nem felelős. Nincs szükségem a sajnálatára.

Castle felszegi a fejét.

– Soha nem menekülhet a sajnálatom elől, Mr. Warner. Összeszorítom az állkapcsomat.

– Maguk – folytatja, és egy pillanatra ábrándos lesz a tekintete – túlságosan emlékeztetnek a saját fiaimra.

Egy percig hallgatok.

– Vannak gyerekei?
– Igen. – Érzem a hirtelen, lélegzetelállító fájdalmát, amely engem is letaglóz, amikor hozzát teszi: – Voltak.
Önkéntelenül hátrálni kezdek, ki akarok szabadulni az érzelmek hatása alól. Csak meredek rá. Meglepődtem, és kíváncsi vagyok.
Sajnálom.
– Hé!
Nazeera hangjára riadtan hátrafordulok. Haiderral jött, és mindketten nagyon komolyak.
– Mi az? – kérdezem.
– Beszélünk kell. – Nazeera Castle-re néz. – Maga Castle, ugye?
Castle bólint.
– Nos, tudom, hogy bölcsen belelát a dolgokba, Castle, ezért magára is szükségünk lesz. – Nazeera kis kört rajzol körénk a mutatóujjával. – Beszélünk kell. Most azonnal.

JULIETTE

Különös dolog, hogy soha nem ismertem a békét. Mindig úgy éltem, hogy tudtam, bárhová megyek, nem lelek menedéket. Hogy a fájdalom fenyegetése árnyékként követ. Nem vagyok biztonságban itt, a négy fal között sem, nem voltam biztonságban, ha elmentem otthonról, és még életem tizennégy éve alatt sem érezhettem magam biztonságban, amikor otthon éltem. Az elmeegógyintézetben mindennap megölnek embereket, a világ már megtanított arra, hogy félnem kell, és az otthonom sem különbözött ettől, ahol az apám minden este bezárt a szobámba, és az anyám folyton üvöltözött velem, amiért egy ilyen fortéimét kell nevelnie.

Mindig azt mondta, az arcom miatt van.

Van valami az arcomban, amit ki nem állhat. A szememben, ahogyan ránézek, a tény, hogy egyáltalán létezem. Mindig azt mondta, ne nézzek rá. Mindig ezt kiabálta. Mintha meg akarnám támadni. Ne nézz rám, sikítja. Csak ne nézz már rám, ezt sikította.

Egyszer tűzbe tartotta a kezemet.

Azt mondta, csak azért, hogy lássa megég-e. Hogy ellenőrizze, átlagos kéz-e.

Hatéves voltam.

Emlékszem rá, mert aznap volt a születésnapom.

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

– Ne törődj vele! – közlöm, amikor Kenji felbukkan az ajtómban. – Mivel ne törődjek? – kérdezi a barátom, és bedugja a lábát a küszöbön, hogy megakadályozza az ajtó csukódását. Most bepréseli magát a résen. – Mi folyik itt?

– Ne törődj vele! Egyikőtökkel sem akarok beszélni. Kérlek, menj el! Vagy talán mind elmehetnétek a pokolba.

Tulajdonképpen nem is érdekel.

Kenji döbbenten mered rám, mintha pofon vágtam volna.

– Várjunk csak! Komolyan beszélsz?

– Nazeerával egy óra múlva indulunk a szimpóziumra. El kell készülnöm.

– Micsoda? Mi történik? Mi a baj, J?

Szembefordulok vele.

– Mi a baj? Mintha nem tudnád...

Kenji beletúr a hajába.

– Mármint, persze, hallottam, ami Warnerrel történt, de egész biztos vagyok benne, hogy az imént láttalak benneteket a folyosón, és nos... Kicsit összezavarodtam.

– Hazudott nekem, Kenji! Végig hazudott. Sok mindenről. Ahogyan Castle is. És te is...

– Álljunk meg egy percre! Micsoda? – Amikor elfordulok, megragadja a karomat.

– Én semmiről nem hazudtam neked. Ne keverj bele ebbe a szarságba! Semmi közöm hozzá. A pokolba is! Még mindig nem találtam ki, mit mondhatnék Castle-nek. Nem hiszem el, hogy eltitkolta előlem ezt az egészet.

Hirtelen megdermedek, a kezem ökölbe szorul és elernyed, ahogy a harag felduzzad bennem, majd megtörik, és átadja a helyét a reménynek.

– Te nem voltál benne ebben az egészben? – kérdezem. – Castle-lel?

– Nem, nem. Gőzöm sem volt erről az egész eszementségről, amíg Warner tegnap el nem mesélte.

Elbizonytalanodom.

Kenji forgatja a szemét.

– Nos, hogyan bízhatnék meg benned? – kérdezem, elvékonyodik a hangom, mint egy gyereké. – Mindenki hazudik nekem...

– J! – szól, és csóválja a fejét. – Ugyan már! Ismersz. Tudod, hogy nem süketelek. Nem az én stílusom.

Nagyot nyelek, hirtelen olyan aprónak érzem magam. Mintha valami megtört volna bennem. Szúr a szemem, és igyekszem visszafojtani a sírást.

– Megígéred?

– Hé! – mondja gyengéden. – Gyere ide, kölyök!

Bizonytalanul felé lépek, és Kenji magához ölel, meleg, erős és biztonságos a karja, és még soha életemben nem voltam ilyen hálás ezért a barátságért, Kenji megingathatatlan jelenléteért az életemben.

– Minden rendben lesz – súgja. – Megígérem.

– Hazug – szipogom.

– Nos, ötven százalék az esély arra, hogy igazam lesz.

– Kenji!

–Hm?

– Ha rájövök, hogy mégis hazudtál nekem, esküszöm az égre, hogy minden egyes csontodat ripityára töröm.

Kenji felnevet.

– Oké, áll az alku.
 – Komolyan beszélek.
 – Aha. – Kenji finoman megveregeti a fejemet.
 – Megteszem.
 – Tudom, hercegnő. Tudom.
 Egy ideig csak hallgatunk, aztán:
 – Kenji!
 – Hm?
 – Le fogják rombolni a 45-ös szektort.
 – Kik?
 – Mindenki.
 Kenji finoman hátradől, és felvonja a szemöldökét.
 – Ki az a „mindenki”?
 – A többi főparancsnok. Nazeera mindent elmondott.
 Kenji váratlanul üdvözült mosolyra fakad.
 – Ó, szóval Nazeera a jó oldalon áll? A mi csapatunkban küzd? Megpróbál segíteni?
 – Ó, te jó ég, Kenji! Igyekezz a feladatra összpontosítani...
 – Csak annyit akarok mondani – vág közbe, és feltartja a kezét –, hogy ez a lány mocskosul rendben van. Csak ennyit akarok mondani.
 Forgatom a szememet. Igyekszem nem nevetni, miközben letörlök egy-két kóbor könnycseppet.
 – Szóval – bólint eltökélten. – Mi a pálya? A részletek? Ki jön? Mikor? Hogyan? S a többi?
 – Nem tudom – vallom be. – Nazeera még próbál rájönni. Úgy gondolja, hogy a jövő hét körül kerülhet rá sor. A gyerekeket azért küldték ide, hogy figyeljenek, és információt küldjenek rólam, de azért érkeztek mind a szimpózium idejére, mert úgy tűnik, a főparancsnokok tudni akarják, mit szól hozzám a többi szektor parancsnoka. Nazeera szerint az információ segít megtervezni a következő lépésüket. Úgy becsülöm, hogy napok kérdése lehet.
 Kenjinek rémülten elkerekedik a szeme.
 – A francba!
 – Igen, de amikor úgy döntöttek, hogy elpusztítják a 45-ös szektort, azt is eltervezték, hogy engem foglyul ejtenek. Úgy tűnik, a Regeneráció vissza akar vinni. Bármit is jelentsen ez.
 – Visszavinni? – Kenji bosszúsan ráncolja a szemöldökét. – És mégis, miért? Még több vizsgálatra? További kínzásokra? Mit akarnak kezdeni veled?
 Megrázom a fejemet.
 – Fogalmam sincs. Nem tudom, kik ezek az emberek. A nővéremet – furcsa érzés kimondani a szót – még mindig vizsgálatoknak vetik alá, és kínozzák valahol. Ezért biztos vagyok benne, hogy nem azért akarnak elvinni, hogy a család boldogan egyesülhessen.
 – Húha! – Kenji a homlokát dörzsölgeti. – A dráma egy újabb szintre lépett.
 – Igen.
 – Szóval, mit fogunk tenni?
 Egy pillanatig habozok.
 – Nem tudom, Kenji. Azért jönnek, hogy mindenkit megöljenek a 45-ös szektorban. Nem hiszem, hogy sok választásom lenne.
 – Ezt hogy érted?
 Felnézek.
 – Úgy értem, hogy kénytelen leszek végezni velük.

WARNER

Őrünten kalapál a szívem. Nyirkos a tenyerem, és remeg a kezem. De most nem szánhatok időt arra, hogy tisztázzam a gondolataimat, mert lehet, hogy Nazeera valamásától elveszítem a józan eszemet. Csak imádkozni tudok, hogy tévedjen. Csak remélhetem, hogy bebizonyosodik, elkeseredésében és bánatában hatalmasat tévedett, és nincs idő, egyáltalán nincs idő ezekkel foglalkozni. Többé nem hagyhatok teret a napjaimban ezeknek a gyarló, megbízhatatlan emberi érzéseknek.

Itt és most kell élnem.

A saját magányomban.

Ma mindössze egy katona leszek, tökéletes robot, ha kell, rezzenéstelenül állok, és a tekintetem nem árulkodik semmiféle érzelemről, amikor a főparancsnokunk, Juliette Ferrars fellép az emelvényre.

Ma mindannyian itt vagyunk, egy kisebb különítmény sorakozott fel Juliette mögött, mint a személyes testőrsége – jómagam, Delalieu, Castle, Kenji, Ian, Alia, Lily, Brendan és Winston –, még Nazeera, Haider, Léna, Stephen, Valentina és Nicolás is mellettünk áll, úgy tesznek, mintha támogatnák az új főparancsnokot, amikor megkezdí a beszédét. Mindössze Sonya, Sara, Kent és James hiányzik, ők a bázison maradtak. Kentet mostanában elsősorban az érdekli, hogy távol tartsa Jamest a veszélytől, és nem hibáztathatom ezért. Néha én is azt kívánom, bárcsak kiiratkozhatnék ebből az életből.

Szorosan lehunyom a szemem, és összeszedem magam.

Csak azt akarom, hogy vége legyen.

A kétévenként tartott szimpózium helyszíne teljesen esetleges, általában mindig máshol tartják. Ám az új főparancsnokunk elismeréseképpen ez alkalommal a 45-ös szektor került sorra, ami kizárólag Delalieu erőfeszítésének köszönhető.

Érzem, hogy az egész csoportunk más és más típusú és szintű energiáktól lüktet, de mindez úgy összekeveredik, hogy képtelen vagyok különválasztani a félelmet és az apátiát. Inkább a hallgatóságra és a vezérünkre összpontosítok, hiszen az ő reakciójuk a legfontosabb. És bár számtalan eseményen és szimpóziumon vettem már részt életemben, még soha nem éreztem ilyen felvillanyozott rezgést a tömegben.

554 parancsnok és kormányzó vesz részt az eseményen, de velük tartottak a házastársaik és sokaknak a személyes munkatárai is. Ebben nincs semmi különleges: mindenki elfogadta a meghívást. Senki nem akarta elszalasztani az alkalmat, hogy találkozhasson Észak-Amerika új, tizenhét éves vezetőjével. Fellelkesültek és éhesek. Emberbőrbe bújt farkasok ülnek a sorok között, akik buzgón várják, hogy belemarhassanak a fiatal lány húsába, akit már előre lebecsülnek.

Ha Juliette képessége nem biztosítana számára teljes sértetlenséget, komolyan aggódnék, hogy ott áll egyedül, védelem nélkül az összes ellensége előtt. A civilek valószínűleg kiállnának érte, de a kontinens többi részének nem szolgálja az érdekét a szakadás, amit előidézett, és Juliette megjelenése veszélyezteti a Regenerációban betöltött pozíciójukat. Ezeket a nőket és férfiakat, akik ma Juliette előtt állnak, azért fizetik, hogy egy másik párthoz legyenek hűségeseek. Nem éreznek együtt az ügyével, azzal, hogy harcba száll az egyszerű emberekért.

Fogalmam sincs, meddig hagyják beszélni, mielőtt rávetik magukat.

De nem kell sokáig várnom.

Juliette csak most kezdte el a beszédét – most kezdte el sorolni a Regeneráció számtalan hiányosságát és ecsetelni egy új kezdet szükségességét, amikor a tömeg hirtelen nyugtalanná válik. Felállnak, a levegőbe lendítik az öklüket, és kikapcsol az

agyam, amikor kiáltozni kezdenek Juliette felé, az események lassan bontakoznak ki, mintha lassított felvételt néznék. Juliette nem reagál.

Egy, kettő, tizenhat ember van már talpon, de ő csak beszél tovább.

Már a terem fele üvöltözik, dühödt szavak repülnek felé a levegőben, és ekkor megérzem a feléledő dühét, a szorongása a tetőfokára hág, de valahogy sikerül megőriznie a hidegvérét. Minél dühösebben tiltakoznak, annál jobban megemeli a hangját, már olyan hangosan beszél, hogy gyakorlatilag kiabál. Ránézek, majd a tömegre, cikáznak a gondolataim, megpróbálom eldönteni, mit tegyek. Kenji elkapja a tekintetemet, és szavak nélkül is megértjük egymást.

Közbe kell avatkoznunk.

Juliette éppen a Regeneráció azon törekvését kritizálja, hogy eltörölje az egyes nyelveket és irodalmat, beszámol a reményéről, hogy kiköltöztethetjük a civileket a lakóköreletekből, és éppen belefogna az éghajlattal kapcsolatos elképzeléseink taglalásába, amikor eldördül egy fegyver.

Egy pillanatra tökéletes csend honol a teremben, aztán...

Juliette kiszedi a homlokából az összehorpadt golyót. A földre ejti. A márványra hulló fém finom, csilingelő hangja visszhangzik a helyiségben.

Kitör a káosz.

Egyszerre több százan pattannak fel, mindannyian üvöltöznek, Juliette-et fenyegetik, fegyvert fognak rá, és érzem, ahogy elszabadul a pokol.

Újabb lövések dörrennek, és bár csak néhány másodpercre lenne szükségünk, hogy kitaláljunk egy tervet, már késő. Brendan hirtelen vérfagyasztó hörgéssel a földre zuhan. Winston felkiált, és a testéhez kap.

És ennyi elég.

Juliette hirtelen mozdulatlanra dermed, mire lelassulnak a gondolataim.

Érzem, mielőtt megtörténne: érzem a változást a levegő mozdulatlanságában. Forróság fodrozódik körülötte, az ereje csóvákban tör ki a testéből, mintha villámok cikáznának belőle, amelyek lecsapni készülnek, és nincs idő másra, mint visszafojtani a lélegzetemet, amikor hirtelen...

Felsikolt.

Hosszan, hangosan és vadul.

Egy másodpercre elhomályosul a világ – egy pillanatra minden megdermed, jéggé fagy a helyiségben: eltorzult testek, dühös, grimaszba merevedett arcok, minden mozdulatlanra válik...

Feltépődnek és meghasadnak a padlódeszkák. Mennydörgés hangja tölti be a termet, ahogy szilánkokra törnek a falakon. A csillárok vészjóslóan meginognak, majd ripityára törnek a padlón.

És aztán mindenki más is.

Minden egyes ember, aki Juliette előtt áll. 554 fő és az összes vendégük. Az arcuk, a testük, a szék, amin ülnek: felhasad, mint a frissen vágott hal. Kifordul a húsuk, lassan duzzadni kezd, miközben az áradó vér pocsolyákba gyűlik a lábuk alatt.

Mindannyian meghaltak.

JULIETTE

Ma sikítozni kezdtem.

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

*Boldog voltál, Szomorú voltál,
Rémült voltál, Örült voltál, amikor először sikítottál?
Az életedért harcoltál, a tisztességedért, a méltóságodért, az emberségedért?
Ha valaki most hozzád ér, sikoltasz?
Ha valaki most rád mosolyog, visszamosolyogsz?
Mondta, hogy ne sikíts, megütött, amikor sírtál?
Egy orra volt, két szeme, egy szája, két füle és két szemöldöke?
Emberi lény volt, aki ugyanúgy nézett ki, mint te?
Színezd ki a személyiségedet!
A formák és méretek sokszínűek.
A szíved rendellenes. A tetteid az egyetlen nyom, melyet
magad
után hagyysz.*

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Néha azt hiszem, mozognak az árnyékok.

Néha azt hiszem, valaki figyel.

Néha ez az elképzelés halálra rémít, és néha olyan lehetetlenül boldoggá tesz, hogy képtelen vagyok abbahagyni a sírást. És néha arra gondolok, fogalmam sincs, mikor kezdtem el idebent elveszíteni az eszemet. Már semmi sem tűnik valódinak, és nem tudom megmondani, hogy hangosan sikítok, vagy csak a fejemben.

Nincs itt senki, aki hallana.

Aki elmondaná, hogy még nem haltam meg.

*RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL*

Nem tudom, mikor kezdődött.

Nem tudom, miért kezdődött.

Nem tudok semmiről semmit, kivéve a kiáltásokat. Anyám kiabált, amikor rájött, hogy többé nem érhet hozzám. Apám kiabált, amikor rájött, mit tettem anyámmal. A szüleim kiabáltak, amikor rám zárták az ajtót, és azt mondták, hálásnak kellene lennem. Az ételért. Amiért emberségesen bánnak ezzel a teremtménnyel, ami semmiképpen sem lehet az ő gyereük. A mérőórúdéért, amellyel kijelölték a távolságot, amit be kellett tartanom.

Azt mondták, tönkretettem az életüket.

Elloptam a boldogságukat. Szétzúztam anyám minden reményét, hogy valaha is újra gyereket vállaljon.

Hát nem látom, mit tettem?, ezt kérdezték. Hátr nem látom, hogy mindent tönkretettem?

Úgy igyekeztem helyrehozni, amit tönkretettem. Minden áldott nap megpróbáltam azt tenni, amit akartak. Folyton jobb akartam lenni, de nem igazán tudtam, hogyan kell.

Most csak annyit tudok, hogy a tudósok tévedtek. A világ lapos.

Tudom, mert engem lelöktek a széléről, és tizenhét éve kapaszkodom. Tizenhét éve próbálok visszamászni, de szinte lehetetlen leküzdeni a gravitációt, ha senki sem nyújtja a kezét. Ha senki nem meri megkockáztatni, hogy megérintsen.

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

*Vajon már megőrültem?
Már megtörtént?
Honnan fogom tudni?*

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Egy pillanatnyi zavartalan, tökéletes csönd, mielőtt minden felrobban. Először nem fogom fel, mit tettem. Nem értem, mi történt. Nem akartam megölni ezeket az embereket...

Aztán hirtelen...

Belém hasít a felismerés, hogy az imént lemészároltam hatszáz embert.

Lehetetlennek tűnik. Csalókának. Elvégre nem voltak töltények. Se felvonuló haderő, se erőszak. Mindössze egyetlen hosszú, mérges sikoly.

– Hagyják abba! – sikoltottam. Szorosan lehunytam a szemem, és sikoltottam, düh, szívfájdalom, fáradtság és mindent elsöprő pusztítás töltötte meg a tudómet. Az elmúlt hetek súlya, az évek fájdalma, a hamis remények zavara dolgozott a szívemben, az árulás, a veszteség...

Adam. Warner. Castle.

A szüleim, valódiak és képzeletbeliek.

A nővérem, akit talán soha nem ismerhetek meg.

A hazugságokból álló életem. A 45-ös szektor lakóit fenyegető veszély. A rám váró biztos halál. A szorongás, amiért olyan nagy erőm van, olyan nagy hatalmam, mégis rettenetesen tehetetlennek érzem magam...

– Kérem! – kiáltottam. – Kérem, hagyják abba!

És most...

Most ez.

Elzsibbadnak a végtagjaim a hitetlenkedéstől. Mintha szél fújna a fülemben, az elmém elszakad a testemtől. Arra gondolok, hogy nem ölhettem meg ennyi embert, ez lehetetlen, arra gondolok, nem lehetséges, egyszerűen nem lehetséges, hogy kinyitom a számat, és ez lesz belőle.

Kenji próbál mondani valamit, olyasmit, ami úgy hangzik, hogy „ki kell jutnunk innen, siessünk, most mennünk kell...”

De el vagyok kábulva, minden elmosódott, képtelen vagyok egymás elé rakni a lábaimat, és valaki rángatni kezd, kényszerít, hogy elinduljak, miközben robbanásokat hallok...

És hirtelen kiélesednek az érzéseim.

Felszisszenek, megfordulok, Kenjit keresem, de eltűnt. Vér áztatja az ingét, valaki elrángatja, még látom a távolban, a szeme félig le van hunyva, és...

Warner térdel, a háta mögé bilincselték a kezét.

Castle eszméletlenül hever a földön, vér szivárog a mellkasából.

Winston még mindig kiáltozik, miközben valaki elvonszolja.

Brendan halott.

Lily, Ian, Alia – mind meghaltak.

Próbálom visszacsatolni az elmémet, igyekszem leküzdeni a testemet ért sokkot, szédülök, forog a fejem, és a szemem sarkából megpillantom Nazeerát, aki a tenyerébe temeti az arcát, és valaki megérint, mire felpattanok...

Hátrahőkölök.

– Mi történik? – kérdezem a levegőtől. – Mi folyik itt?

– Csodálatos munkát végeztél, drágám. Igazán büszkéek vagyunk rád. A Regeneráció igazán hálás, amiért ilyen áldozatokat hoztál.

– Ki maga? – Kétségbeesetten keresem a hang gazdáját.

És akkor megpillantom őket, egy nő és egy férfi térdel előttem, és csak ekkor veszem észre, hogy a földön heverek, nem tudok mozogni. A kezemet és a lábamat lüktető elektromos vezetékek kötik össze. Megpróbálom letépni, de nem megy.

Elfojtották az erőmet.

Elkerekedett szemmel, rémülten felnézek ezekre az idegenekre.

– Ki maga? – kérdezem újra, miközben próbálom kiszabadulni. – Mit akarnak tőlem?

– Óceánia főparancsnoka vagyok – mondja a nő, és rám mosolyog, – Édesapáddal azért jöttünk, hogy hazavigyünk.

WARNER

[illegible]

JULIETTE

Miért nem ööld meg magad? Valaki egyszer ezt kérdezte tőlem az iskolában.

Gondolom, kegyetlenkedésnek szánta, de életemben először elgondolkodtam a lehetőségen. Nem tudtam, mit mondjak. Lehet, hogy örültség volt, de mindig abban reménykedtem, hogy ha elég jó kislány leszek – ha mindent jól csinálok, ha helyesen beszélek, vagy nem szólok semmit –, a szüleim talán meggondolják magukat. Azt hittem, végül meghallgatják, amikor megpróbálok beszélni. Azt gondoltam, adnak egy esélyt.

Azt hittem, végül szeretni fognak.

Mindig is élt bennem ez a ~~képtelen~~ remény.

RÉSZLET JULIETTE ELMEGYÓGYINTÉZETBEN
ÍRT NAPLÓJÁBÓL

Amikor felébredek, csillagokat látok.

Temérdek csillagot. Kis műanyag csillagokat, melyek a mennyezetre vannak ragasztva. Halványan világítanak a derengésben, megpróbálok felülni, bár lüktet a fejem, és igyekszem beazonosítani, hol vagyok. A jobb oldalamon ablakot látok, az át-tetsző, lenge függönyön át furcsa szögben beszűrődik a naplemente narancssárgája és kékje. Egy apró ágyon ülök.

Felemelem a fejemet, és körülnézek.

Minden rózsaszín.

Rózsaszín ágytakaró és rózsaszín párnák. Rózsaszín szőnyeg a padlón.

Felállók, megfordulok, és megállapítom, hogy a szobában van még egy ugyanilyen ágy, de azt lila ágytakaró fedi. És lila párnák.

A szobát kettéválasztja egy képzeletbeli vonal, a két oldal egymás tükörképe. Két íróasztal, egy rózsaszín és egy lila. Két szék, egy rózsaszín és egy lila. Két komód, két tükör. Rózsaszín és lila. Festett virágok a falakon. Egy kisasztal, két kisszéssel. Egy korlát teleaggatva tüllös balerinaruhákkal. Egy tiarákkal teli doboz a földön. Kis palatáblás állvány a sarokban. Az ablak alatt egy tárolódoboz, telis-tele babákkal és plüssállatokkal.

Ez egy gyerekszoba.

Érzem, ahogy felgyorsul a szívverésem. A bőrömet elönti a forróság, majd a hideg.

Még érzem magamban a veszteséget – sajátos érzés, amikor nem működik az erőm és csak ekkor veszem észre, hogy a csuklómat és a bokámat szikrázó, elektromos pántok övezik. Rángatni kezdem, minden erőmet bevetem, hogy letépjem őket, de meg sem moccannak.

Egyre jobban pánikba esek.

Az ablakhoz rohanok, hátha felismerek valamit – hátha találok valami jelet, amely magyarázatot adhat arra, hol vagyok, valami bizonyítékot, hogy ez nem pusztán hallucináció –, de csalódnom kell: a látvány csak még inkább összezavar. Lenyűgöző táj tárul elém. Végtelen, hullámszó dombok. A távolban hegyek. Hatalmas, csillogó tó tükrözi a naplemente színeit. Gyönyörű.

Hátralépek, hirtelen még jobban megrémülök.

Inkább a rózsaszín íróasztalhoz fordulok, hátha találok rajta valami árulkodó jelet. De mindössze színes jegyzetfüzeteket látok. Egy porceláncsészét, tele szövegkiemelőkkel és csillogó toliakkal.

Számtalan fluoreszkáló matricát.

Remeg a kezem, amikor kihúzó az íróasztal fiókját.

Egy halom régi levelet és Polaroid-képet találok odabent.

Először csak meredek rájuk. A szívverésem visszhangzik a fejemben, olyan nagyokat dobban, hogy szinte a torkomban érzem. Egyre gyorsabban és felszínesebben veszem a levegőt. Megszédülök, ezért pislogok egyszer, kétszer, ráveszem magam, hogy megnyugodjak. Hogy bátor legyek.

Lassan, nagyon lassan kiemelem a leveleket.

Elég ránézni a címzésre, és máris tudom, hogy ezeket a leveleket a Regeneráció előre keltezte. Mindet Evie és Maximillien Sommers részére küldték egy utcába, az új-zélandi Glenorchyba.

Új-Zéland.

És akkor hirtelen felszisszenek, mert eszembe jut az arca annak a férfinak és nőnek, akik elvittek a szimpóziumról.

Óceánia főparancsnoka vagyok, mondta a nő. Édesapáddal azért jöttünk, hogy hazavigyünk.

Lehunyam a szemem, csillagok robbannak a szemhéjam mögötti sötétségben, amitől elgyengülök. Alig kapok levegőt. Pislogva kinyitom a szemem. Az ujjaim erőtlenekek és nyirkosak, amikor kinyitom a halom tetején lévő levelet.

Rövid üzenet. Tizenkét évvel ezelőtt írták.

M. és E.!

Minden rendben. Megtaláltuk a megfelelő családot. Egyelőre semmi jelét nem mutatja különleges képességeknek, de szemmel tartjuk. Mégis azt kell tanácsolnom, hogy felejtsetek el. Neki és Emmaline-nak törölték a memóriáját, így többé nem kérdezősködnék felőletek. Ez lesz az utolsó tudósításom.

P. Anderson

P. Anderson.

Paris Anderson. Warner apja.

Ezúttal más szemmel nézek körül a szobában, jeges borzongás kúszik fel a gerincemen, miközben az új örület lehetetlen részletei összeállnak a fejemben.

Mindjárt hányok. Visszanyelem.

A Polaroid-képekre nézek, melyek érintetlenül hevernek az íróasztal fiókjában. Azt hiszem, nem érzem az arcom bizonyos részeit. Mégis ráveszem magam, hogy ki vegyem a képeket.

Az első fotón két kislányt látok, egymáshoz illő, sárga ruhában. Mindketten barna hajúak és kicsit soványak, egymás kezét fogják egy kerti ösvényen. Az egyikük a fényképezőgépre néz, a másik a lábát bámulja.

Megfordítom a fotót.

„Ella első napja az iskolában.”

Kiesnek a fényképek a remegő kezemből, és szétszóródnak a földön. Minden ösztönöm rikoltozni kezd, megnyomják a vészcsengőt, és könyörögnek, hogy meneküljek.

Kifelé!, próbálom kiáltani magamnak. *Ki innen!*

De a kíváncsiságom nem enged.

Néhány fotó az íróasztalra esett, és le sem tudom venni róluk a szemem, a szívem a fülemben kalapál. Óvatosan felemelem őket.

Három barna hajú kislány áll a biciklije mellett, amely kicsit még nagy nekik. Egymásra néznek, nevetnek valamin.

Megfordítom a képet.

„Ella, Emmaline és Nazeera. Pótkerekerek nélkül.”

Felszisszenek, beszorul a levegő a mellkasomba, és fuldokolni kezdek. Összeszorul a tüdőm, és kinyújtom a kezem, megkapaszkodók az íróasztalban, hogy megőrizsem az egyensúlyomat. Úgy érzem, mintha tébolyultan sodródnék.

Mintha egy rémálomban ragadtam volna.

Eltökélten átlapozom a képeket, a gondolataim gyorsabban haladnak, mint a szöszmötölő kezem, igyekeznek – nem sok sikerrel – logikát találni abban, amit látok.

A következő képen egy kislány áll, egy idősebb férfi kezét fogja.

„Emmaline és papa”, ez áll a hátoldalán.

Újabb kép, ezen a két kislány fára mászik.

„Aznapi, amikor Ella kifecamította a bokáját.”

Újabb kép, homályos arcok, sütemény és gyertyák...

„Emmaline ötödik születésnapja.”

Megint egy, ezúttal egy helyes, fiatal házaspárt ábrázol.

„Paris és Leila karácsonyi látogatáson.”

És döbbenet megdermedek, érzem, ahogy minden levegő elhagyja a testemet.

Már csak egy kép van a kezemben, és rá kell vennem magam, könnyörgök, hogy nézzek rá, a négyzet alakú Polaroid-felvételre, amely remeg a kezemben.

A képen egy kisfiú áll egy kislány mellett. A lány egy lépcsőn ül. A fiú nézi, ahogy a lány tortát eszik.

Megfordítom.

„Aaron és Ella.”

Ez áll rajta.

Hátrahőkölök, megbotlom, és leroskadok a padlóra. Az egész testem görcsösen összerándul, reszket a rettenettől, a zavartól és a lehetetlenségtől.

Hirtelen kopogtatnak. Egy nő – a korábbi nő, a fényképeken látott nő idősebb változata – bedugja a fejét, rám mosolyog, és azt mondja:

– Ella, édesem! Nem akarsz kijönni? Kihűl a vacsorád.

Biztos vagyok benne, hogy rosszul leszek.

Forogni kezd körülöttem a szoba. Foltokat látok, érzem, hogy megtántorodom, és akkor, hirtelen...

Minden elsötétül.